

ஆத்ம போதம்

(ஸ்ரீமத் சங்கர பகவத்பாதாள்)

விரிவுரைகள்

ஸ்ரீமத் ஸ்வாமி சிந்மயாநந்தா

(உத்தரகாசி)

Acc. No. 5971

தொகுத்தவர்

தி. சேஷாத்திரி,

மதுரை.

PREFACE

Dear Reader,

Vedanta is a Science of Life and it tries to explain to us the Life in us and its expressions through us. To-day in this glorious world of ours, Science has conquered for all all comforts, conveniences and joys. Yet man is living miserable and unhappy, in the midst of all plenty and joyous extravagance. This is the greatest paradox in the unbroken History of Man and His Achievements.

If happiness were a product to be had in the world outside, in this ancient globe never could we have had such a golden era as ours, pregnant with chances of sure happiness for all. Never before have material comforts been ever so liberally given to man as to-day. This is evident from the American definition of a "pedestrian" in New York; "Pedestrian is one who has forgotten where he had parked his car". Yet, man is feeling broken down, belittled, hammered out, stretched flat, corked and squashed by the rough and heavy march of his own endless experiences of vivid sorrows, discontentment and despairs.

Why? In the answer to this question we can seek the solution for our world-problems.

Atma Bodh is explaining it. According to Philosophy life is not provided by the world. Life is expressed as life when the beings come in contact with the things and situations of the world. In short, the success or failure of life depends not upon the conditions of the world, but upon the condition of the individual and his method of contact with the world.

Atma Bodh makes a scientific analysis of Man and explains his instruments of contact with the world. With this right knowledge, I am sure, each one of us can guarantee for himself a glorious and more successful life in our own present environments and circumstances. Rediscover the successful, cheerful, happy man in yourself.

Chetput, Madras
23—7—58

OM
CHINMAYANANDA.

ஒரு வார்த்தை

வாசக அன்பர்களே,

வேதாந்தம் வாழ்வின் விஞ்ஞானம். நம்முள்ளே இருக்கும் உயிர்த் தத்துவம் எது, அது 'நம்மூலம் வெனியாவது எப்படி?' என்று விளக்க அது முயலுகிறது. இன்று நாம் இருக்கும் சிரப்பெரு உலகத்தில் விஞ்ஞானம் நமக்கு நன்மைகள், வசதிகள், இன்பங்கள் எல்லாவற்றையும் வென்று தந்திருக்கிறது. இருந்தும், பொங்கி வழியும் இன்ப நிறைவுக் கிடையையும் மனிதன் வாழ்வு இன்பமற்று தொல்லை நிறைந்து இருக்கிறது. “மனிதன்-அவன் வெற்றிகளின்” இடையருத சரித்திரத்தில் இந்தப் பேச்சுத்தான் மிகப் பெரிய புதிராக இருக்கிறது.

இன்பம் வெளியுலகத்தில் பெறப்படும் ஒரு பொருள் என்றால் இன்று இருப்பதுபோன்ற தேனும் பாலும் வழிந்தோடும் ஒரு பொன் யுகம் இந்த பூவுலகில் இதற்கு முன் இருந்ததேயில்லை. எல்லோருமே நிச்சயமாக இன்பமடைய எவ்வளவு பொதிந்த வாய்ப்புக்கள்! மனிதன் புறப்பொருள் வசதிகள் இவ்வளவு கண்ட காலம் எது? அதனால் அன்றோ, ‘வழிநடைக்காரன்’ யார் என்று கேட்டதற்கு நியூயார்க்கில் அமெரிக்கர் ‘மோட்டாரை எங்கே நிறுத்தி என்?’ என்று மறந்தவன்’ என்று இலக்கணம் கூறுகின்

றனர்! இருந்தும் உறுத்தும் துயர்கள், ஏமாற்றங்கள், அதிருப்திகள் இவைகளின் முடிவில்லாத அனுபவங்களின் பளுவான அரக்கப் போக்கில் சிக்கி மனிதன் உடைந்து அடிபட்டு, பிதுங்கித் தட்டையாகி, நசுங்கி அவதியுறுகிறான். ஏன்? இந்தக் கேள்விக்கு விடை கண்டால் உலகத்தின் பிரசுனைகளுக்கே தீர்வு காணலாம்.

ஆத்மபோதம் அதைத்தான் தெளிவாக்குகிறது. 'உலகம் வாழ்வைத் தரமுடியாது' என்று வேதாந்தம் கூறுகிறது. ஜீவன்கள் சம்பவங்களுடனும் பொருள்களுடனும் இணைந்து தெரிக்கும்போது வாழ்க்கை வாழ்க்கையாகத் தோற்றம் தருகிறது. சுருங்கக் கூறின் வெற்றியும் தோல்வியும் உலகத்தின் தன்மையை ஒட்டியதல்ல; அது தனி மனிதனையும் அவன் உலகத்துடன் எப்படி உறவாடுகிறான் என்பதையும் பொறுத்தே இருக்கிறது.

ஆத்ம போதம் மனிதனை விஞ்ஞான முறையில் ஆய்கிறது. உலகுடன் அவன் அனுபவம் ஏற்க உதவும் கருவிகளை விளக்குகிறது. சரியான இந்த அறிவு ஏற்பட்டால் நாம் ஒவ்வொருவருமே சீரும் வெற்றியும் அமைந்த வாழ்வைப் பெறலாம், இருக்கும் இந்த சூழ்நிலை, வாய்ப்புக்களிடையேயும் பெறலாம் என்று உறுதி கூறுகிறேன்.

உன்னுள்ளே இருக்கும் வெற்றியாளன், இனியன், இன்பம் கொண்டவன், அவனைக் கண்டுகொள்க.

16. ஹாரிங்டன் ரோடு,
சேத்துப்பட்டு. மதராஸ் }
23-7-58.

ஓம்
சிந்மயாநந்தா.

நெல்லையம்பதியில் 1958 மார்ச்சு, ஏப்ரலில் ஞானயக்கும் நடந்தது. அச்சமயம் சுவாமிகள் 22-3-58 முதல் 10-4-58 வரை தினம் காலை இல ஆத்ம போத உரைகள் நிகழ்த்தினார்கள். அப்பொழுது எடுக்கப்பட்ட குறிப்புக்களிலிருந்து தொகுத்தது இந்தப் புத்தகம்.

மதுரை, }
1-8-58. }

தி. சேஷாத்திரி.

ஓம்.

ஆத்மபோதம்.

முன்னுரை.

ஸ்ரீசங்கரர் அவதரித்த நேரம் நாட்டில் புத்தமதத்தின் தப்பான பிரசாரம் ஒருபுறமும் ஹிந்து மதத்தை வெறும் வெளிச் சடங்குகளில் கட்டுப்படுத்துவதற்குப் பிடிவாதமான முயற்சிகள் மறுபுறமும் நடந்து கொண்டிருந்த நேரம்.

புத்த பகவான் ஒன்றையும் தானே எழுதிப் பிரசுரம் செய்யவில்லை. அவர்களுடைய சிஷ்யர்கள் அவர் சொன்னவைகளை யெல்லாம் தொகுத்து “தம்மபதம்” என்று வெளியிட்டார்கள்.

ஒரு நாள் புத்த பகவான் ஒரு மரத்தின் அடியிலே உட்கார்ந்திருந்தார். அப்பொழுது ஒரு சிஷ்யன் வந்து ‘கடவுள் உண்டா?’ என்று கேட்டான். புத்தர் இரண்டு நிமிஷங்கள் சும்மா இருந்துவிட்டு “நான் சொல்ல வேண்டியதெல்லாம் சொல்லியாகி விட்டது. இதோ மரங்களிருக்கின்றன” என்று சொல்லிவிட்டுப் போய் விட்டார். அவர் நேரடியாகக் கேள்விக்குப் பதிலைச் சொல்லாமல் மறைபொருளாகச் சொல்லிவிட்டுப் போனபடியால் அந்தப் பொருளை ஊகித்துக் கண்டு பிடிக்கும் வகையில் இரண்டு சம்பிரதாயங்கள் தோன்றின. ‘கடவுள் ஒருவர் இருந்திருந்தால், புத்தர்பிரான் சொல்லியிருப்பார். ஆகவே கடவுள் இல்லை’ யென்றுதான் கருதியிருக்க வேண்டும்” என்று ஒரு பகுதியினர் கொண்டனர். அவர்கள் நாஸ்திக வாதிகளாவர். மற்றொரு பகுதியினர் ‘அது சிந்தனைக்கும் தியானத்திற்கும் உரிய பொருள். மரங்களைப் பார்த்து அந்த நிலையைப்பூரிந்து கொள்ளலாம்’ என்ற விளக்கத்தைக் கொண்டு ஆஸ்திகர்களாக ஆயினர். நாஸ்திகர்கள் கடவுள் இல்லை யென்ற ஒன்றைத் தவிர மற்ற எல்லா விதங்களிலும் மக்கள் மனதைக் கவரக்கூடிய கொள்கைகளை நம்பினார்கள். ஆகவே நூற்றுக்கு எண்பது பகுதி புத்த மதத்தினர் அந்த சம்பிரதாயத்தைச் சேர்ந்தனர். எஞ்சியுள்ள மிகவும் குறைவானவர்களுக்கு கிடையேயும் போட்டிகளும் எஞ்சல்களும் இருந்தன.

அது அவ்வாறிருக்க, ஹிந்துக்களும் வெற்று வெளிச் சடங்குகளில் உண்மைக் கருத்தை மறந்தவர்களாகத் தப்பு மதிப்புகள் கொண்ட வாழ்க்கை வாழ்ந்து வந்தனர். இந்த நிலைமையில் தான் பகவான் சங்கரர் அவதரித்தார். அவர் ஒருபுறம் படர்ந்து வந்த நாஸ்திகக் கொள்கையைக் கிள்ளி யெறிந்து மறுபக்கத்தில், எல்லா உயிர்களுக்குள்ளும் அந்தப் பரம்பொருள் தத்துவந்தான் உயிர்த்து ஒளி தந்து வருகின்றது என்ற வேதாந்தக் கருத்தை எடுத்துப் பரப் பிணர். அவர்கள் நம்முடைய தேசத்தைப் பதினேரு முறை சுற்றி வந்தார்கள். ஆத்மஞானம் பெற்ற அவர்கள் ஆத்ம போதத்தைப் பரப்புவதற்காகப் பல நூல்களை எழுதியுள் ளார்கள்.

நூல்கள் சாதாரணமாக இரண்டு வகைப்படும். ஒரு வகையை சாஸ்திரங்கள் என்றும் மற்றொரு வகையைப் பிரக்ரியக் கிரந்தங்கள் என்றும் சொல்லுகின்றோம். சாஸ்திரங்கள் விஞ்ஞான நூல்களைப் போல ஆழ்ந்த விஷயங் களைப் பற்றிப் பகுத்துத் தொகுத்துப் புனையப்படும் முதல் நூல்களாகும். அவைகளிலே வழங்கப்படும் சொற்கள் கலைச் சொற்களாக விருக்கும்; அதாவது தனக்கென்று ஏற்பட்ட ஒரு தனிக் கருத்தைக்கொண்டு தனிச் சூழ் நிலையும் அமைந்து நிற்கும் சொற்களாகவிருக்கும்..

அவைகளுக்கு உதவியாக எழுதப்படும் புத்தகங்களைப் பிரக்ரியக் கிரந்தங்கள் என்று சொல்லுகின்றோம். இவற் றின் மூலம் சாஸ்திரங்களில் வரும் சிறப்புச் சொற்களுடைய கருத்தைப் புரிந்து கொள்ள முடியும். அப்படிப்பட்டப் பிரக்ரியக் கிரந்தங்களாக ஆத்ம போதம், தத்வ போதம், விவேக சூடாமணி முதலிய நூல்களை ஸ்ரீ சங்கர பகவான் இயற்றி இருக்கின்றார். இந்த நூலில் ஆத்ம போதம் எடுத்து விவரிக்கப்படுகின்றது.

ॐ

ध्यान श्लोकः

॥ ॐ तत् सत् ॥

प्रातस्मरामि हृदिसंस्फुरदात्मतत्त्वं ।

सच्चित्सुखं परमहंस गतिं तुरीयं ।

यत् स्वप्न जागर सुषुप्तमवेति नित्यं

तद्ब्रह्म निष्कलमहं न च भूतसङ्घः ॥

ப்ராதஸ்மராமி ஹ்ருதி ஸம்ஸ்புர தாத்ம தத்வம்
ஸச்சித் ஸுகம் பரமஹம்ஸ கதிம் துரீயம்
யத் ஸ்வப்ன ஜாகர ஸுஷுப்த மவேதி நித்யம்
தத் பிரஹ்ம நிஷ்கல மஹம் நச பூத ஸங்க :

ஹ்ருதி — இதயத்தில், ஸம்ஸ்புரத் — தெளிவாய்
விளங்கிக் கொண்டிருக்கிற, ஆத்மதத்வம் — ஆத்ம தத்
துவத்தை, ஸத் சித் ஸுகம் — சத் சித் சுகமாக உள்ளதை,
பரம ஹம்ஸ கதிம் துரீயம் — (பரம, அஹம், ஸ :) அந்தப்
பரம்பொருள் நான் என்கிற துரீய நிலையை, ப்ராத: — காலை
யில் ஸ்மராமி — நினைவுறுகிறேன்; யத் — எது,
ஸ்வப்ன — கனவு, ஜாகர — விழிப்பு, ஸுஷுப்தம் —
ஆழ்ந்த தூக்க நிலை இந்த மூன்றையும், நித்யம் — எப்
பொழுதும், அவேதி — அறிகிறதோ, தத் — அந்த,
நிஷ்கலம் — பிரிவில்லாத அகண்டமான, பிரஹ்ம —
பிரம்மமே, அஹம் — நான்; (நான்) பூத சங்க: ந ச —
இந்தப் பூதங்களின் சேர்க்கையே அல்ல.

துரீய — மூன்றும் கடந்த நான்காவது நிலை என்று
பொருள். விழிப்பு, கனவு தூக்க நிலை என உள்ள நிலைகள்
மூன்றும்.

அவேதி — விளக்கம் தருதல், ஒளி பெறச் செய்
தல், அறிதல்: 'எனக்குத் தெரியாது' என்று சொல்
கிறோம், அந்தத் தெரியாது என்கிற தெரியாத்தன்மை
தெரிவது எதனால்? அதுவே அந்த அந்தர்யாமியான
என்னுரைத் தத்துவத்தின் கருணை ஒளியாம்.

॥ आत्मबोधः ॥

1 तपोभिः क्षीणपापानां शान्तानां वीतरागिणाम् ।

मुमुक्षूणामपेक्ष्योऽयमात्मबोधो विधीयते ॥

தபோபி : க்ஷீண பாபாநாம் சாந்தானாம் வீதராகினாம்

முமுக்ஷூணாமபேக்ஷ்யோ(அ)யமாத்ம போதோ விதியதே

தபோபி : — தவங்களால், க்ஷீண பாபாநாம் — பாபம் குறைந்தவர்களும், சாந்தானாம் — அமைதி கொண்டவர்களும், வீதராகினாம் — ஆசை குறைந்தவர்களும், முமுக்ஷூணாம் — விடுதலையை விரும்புகிறவர்களுமானவர்களை(க்) அபேக்ஷ்ய — குறித்து, அயம் — இந்த, ஆத்ம போத : — ஆத்ம போதம், விதியதே — வகுக்கப்படுகிறது.

நூல் எழுதும்பொழுது இதில் என்ன சொல்லப் பட்டிருக்கிறது? இது யாருக்காக எழுதப்படுகிறது, இதைப் பயன் கொள்கிறவர்கள் எப்படி அதைக் கையாளவேண்டும்? என்றெல்லாம் எழுதுவது ஒரு சிறந்த வழக்கம். ஸ்ரீ சங்கரரும் இந்த சுலோகத்தில் இந்த நூலுக்கு அதிகாரிகளை விவரிக்கிறார்.

தபம் : — இந்தச் சொல்லைக் “காட்டுக்குச் சென்று உடலை வருத்துவது” என்ற கருத்தில் கொள்ளுதல் கூடாது. உள்ளபடி, பழைய சொற்களைப் பழைய பொருள்களில் எடுத்துக்கொண்டால் ஒரு கால் இந்த நூலை நம்முள் ஒருவருமே படிக்கத் தகுதி கொண்டவர் இல்லை என்று முடிவுசெய்ய நேரிட்டுவிடும். ஆகவே “தவம்” என்பது முயன்றும், தெரிந்தும் புலன்களை அடக்குவதாகும்; புலன்களை அடக்கி, மனதையும் புத்தியையும் ஒன்றாய்ப் பொருந்த வைத்துச் சீராக்கி

முகப்படுத்துதல் என்று பொருள் விரியும். பரிசை எழுத இருக்கும் மாணவன் மற்ற வழிகளில் செல்லும் பழக்கம் கொண்ட தன் மனதைக் கடிவாளம் இட்டு நிறுத்தி பரிட்சைக்குத் தயார் செய்வதில் ஈடுபடும்படி செய்கிறான். இப்படியே தன் சக்கிகளைச் சிதறாமல் சேர்த்து நிறுத்தி அவைகளை இணைத்து ஆத்ம சாதனையில் ஆத்ம ஞானம்பெற முயலுதலே தவறாமல். அந்த முயற்சியில் அதிகம் சாப்பிடுவதை நிறுத்துதல், கோபம் முதலியன ஏற்படாமல் தடுத்தல், ஏற்பட்டால் நிறுத்துதல் நல்ல எண்ணங்களையே கொள்ளுதல் முதலிய பல போக்குகள் தாமே வந்து சேரும்.

க்ஷணம் — முழுவதும் நசித்தல் என்ற கருத்தல்ல கொஞ்சம் குறைந்து, அந்த சமயத்துக்காவது அமைதி பெற்றிருத்தல்.

பாபம் — என்றால் செய்கைகளைவிடக் கெட்ட மனப் போக்கு என்கிற கருத்துக் கொள்ளுதல் தான் சரி. நாம் பாபி என்று அஞ்சவேண்டாம். செய்கை தான் பாபம் என்று கொள்ளக்கூடாது. கொண்டால் ஸ்ரீ ராமபிரான் இராவணனைக் கொன்றது, அரக்கர்களைக் கொன்று குவித்ததெல்லாம் பாபச் செயலாய் விடும். பாபம் என்பது மன அமைப்பின், மனப் போக்கின் சரியற்ற நாசப் போக்கின் தன்மையைத் தான் குறிக்கிறது. வெகுளிக் குணம், பொருமை முதலியவை போன்றன பாபங்களாம்.

முமுக்ஷு — மோக்ஷம் விரும்புகின்றவன், மோக்ஷம் என்றால் “இந்த உலகத்தை விட்டு” என்கிற கருத்தில் மட்டுமல்ல; நமக்குள்ள குறைபாடுகளினின்றும் நீங்குதல் என்றும் பொருளாகும்.

‘அப்படி என்றால் இப்பொழுது இந்தக் குணம் உள்ளவர்கள் தான் ஆத்ம போதம் படிக்கலாம்’ என்று ஆசிரியர் என்று அஞ்சி ஒதுங்கவேண்டியதில்லை. இவை எல்லாம் சிறந்த மனிதனாக உதவும் வழிகள். ஏற்றுக் கொண்டு அவற்றின்படி நடந்தால் மனிதன் என்ற முறையிலும் சிறந்து விளங்கமுடியும்; ஞானத்தையும் பெறலாம்.

(கருத்துரை) புலன்களை அடக்கி மனதின் கெட்ட போக்கைத் தடுத்து அதனால் அமைதியும், பற்றற்ற தன்மையும் கைவாப்பெற்ற மோக்ஷம் விரும்பிகளுக்கு இந்த ஆத்ம போத நூல் எழுதப்படுகிறது.

2 बोधोऽन्यसाधनेभ्यो हि साक्षान्मोक्षैकसाधनम् ।

पाकस्य वह्निवज्ज्ञानं विना मोक्षो न सिद्ध्यति ॥

போதோந்ய ஸாதனேப்யோஹி ஸாக்ஷாந் மோகக்ஷைக ஸாதனம் பாகஸ்ய வஹ்னிவஜ் ஞானம் விநா மோக்ஷா நஸித்த்யதி :

பாகஸ்ய — சமையலுக்கு, வஹ்னிவத் — நெருப்புப் போல, அந்ய — மற்ற, ஸாதனேப்யோ — சாதனங்களுள், போதோஹி — ஞானமே (ஆத்ம போதமே) ஸாக்ஷாத் — நேரடியான, மோக்ஷ ஏக ஸாதனம் — மோக்ஷத்துக்கு ஒரே ஸாதனம்; ஞானம் விநா — ஞானம் இல்லாமல், மோக்ஷ : — மோக்ஷம் (விடுதலை), ந ஸித்த்யதி — சித்திக்கிறதில்லை.

இந்த இரண்டாவது சுலோகத்தில் நூலின் சுருக்கம் தரப்படுகிறது. இப்படித் தருவது நம்முடைய சாஸ்திரங்களின் பழக்கமாகும்.

ஞானம் என்பது நம் “உண்மை”யை மீண்டும் கண்டு கொள்வதாகும். கனவில் ஒருவன் யாரையோ கொலை செய்துவிட்டு அலறுகிறான். தந்தையிடம் சென்று என்ன செய்வது என்று சங்கடப்படுகிறான். தந்தையும் ‘கவலைப்படாதே நல்ல வக்கில் வைத்து வாதாடி கேசைத் தொலைத்து விடுவோம்’ என்று தைரியம் ஊட்டுகிறார். இருந்தாலும் குற்றம் உண்மைக் குற்றம், பெரும் குற்றம். அச்சம் தீரவில்லை. இந்த நிலையில் குற்றவாளி உண்மையான விடுதலை எப்படி அடைகிறான்? விழித்து விட்டால் போதும்; இனி அவன் கொலை செய்தவனல்ல. அவன் அழுகை எல்லாம் தொலைந்து விட்டது.

அதே போன்றது தான் அந்தப் பிரம்ம நிலையான துரிய நிலையை அடைந்து விடுவதும். இந்த உலக அநுபவங்கள் எல்லாம் இந்த மூன்று நிலைக்குட்பட்டு நிற்கின்றன. அவற்றை மீறிய நிலையே ஞான நிலையாம்.

சமையலுக்கு மற்ற பொருள்கள் தேவை தான். எல்லாப் பொருள்களையும் ‘குக்கரி’ல் ஏற்றி வைத்துவிட்டு எவ்வளவு நேரம் காத்திருந்தாலும் அவை சமையலாகப் போவதில்லை. எலெக்ட்ரிக் குக்கரில் பொருள்களை ஏற்றி வைத்துவிட்டு ஸ்விட்சைப் போடாமல் ஆபீசுக்குச் சென்றவன் திரும்பி வந்தால் அவனுக்கு சமைத்த ஆகாரம் கிடைக்காது. அதே போல ஞானம் இன்றி மற்ற எந்த சாதனங்களினாலும் மோக்ஷமாகிற “சமைத்த ஆகாரம்” கிடைக்காது.

மற்ற சாதனங்கள் — தானம், தவம், கிர்த்தனம், பஜனம் முதலியவை யாகும்.

நெருப்புக்குச்சியைக் காட்டினால் மட்டும் வெடி மருந்து வெடிக்காது. நெருப்புக்குச்சியின் நுனியில் நெருப்பு எரிந்துகொண்டிருக்க வேண்டும்.

இந்த உதாரணம் ஞானம் இன்றியமையாத ஒரு பொருள் என்பதை அழுத்தமாக எடுத்துக் கூறுகிறது.

மற்ற எல்லா சாதனங்களும் வேண்டியது தான். ஐயம், தபம், புண்ணிய நீராடல், கோயில்கள் சென்று வலம் வந்து வணக்கம் செய்தல், கடவுளை ஏந்தித் துதித்தல், பஜனை என்று பல சாதனங்கள் உண்டு. இவை எவ்வளவு இருந்தாலும் ஆத்மஞானம் என்ற ஒரு பயிற்சித் தீ இல்லாவிட்டால் இவ்வளவும் வீண். நெருப்பு இல்லாமல் சமையல் ஆகவே போவதில்லை.

நெருப்பு இருந்துவிட்டால் எல்லா வகைக் காய்கறிகளும் வேண்டும் என்பதில்லை. பலவகைப் பொருள்கள் வேண்டும் என்பதும் இல்லை. வயிறு நிரம்புவது தான் சமையலின் பயன். அந்தப் பயனைப் பெற சமையலுக்கு ஒரு பொருள் இருந்தாலும் போதும்; நெருப்பின் உதவி கொண்டு அதைச் சமைத்து விட்டால் வயிறு நிரம்பிப் பசி தீர்ந்துவிடும். அதே போல 'ஆத்ம போதம்' ஏற்பட்டு விட்டால் எல்லா சாதனங்களும் இருந்தாலும் ஒன்று தான். ஒன்றுமட்டும் இருந்தாலும் சரிதான்.

போதம் ஏற்பட்டால் இந்த உலகாகிற பிரமை, அது தரும் மாய இன்ப துன்பங்கள், தொல்லை அலைகள், இவைகளைக் கடந்து அவற்றிலிருந்து விடுதலை அடைய முடியும். 'விடுதலை' அடைவது தான் சாதகன் பெரு முயற்சி.

(க-ரை) சாதனங்களுள் எல்லாம் 'போதமே' மோட்

சத்துக்கு ஒரே சாதனமாம். போதம் சமையலுக்கு நெருப்
புப்போல. ஞானம் (போதம்) இல்லாமல் மோகம் கிட்டாது.

3 अविरोधितया कर्म नाविद्यां विनिवर्तयेत् ।

विद्याऽविद्यां निहन्येव तेजस्तिमिरसंघवत् ॥

அவிரோதிதயா கர்ம நாவித்யாம் விநிவர்தயேத்
வித்யாவித்யாம் நிஹந்த்யேவ தேஜஸ் திமிர ஸங்கவத்

அவிரோதிதயா — எதிர்ப் போக்கற்ற, கர்ம —
செய்கைகள், அவித்யாம் — அவித்தை என்ற அறி
யாமை இருளை, விநிவர்தயேத் — நீக்காது (அழிக்காது)
தேஜ: — ஒளி, திமிரசங்கவத் — இருள் கூட்டத்தை
(ஒழிப்பது) போல, வித்யா ஏவ — வித்தை (ஞானம்) தான்
அவித்யாம் — அறியாமை இருளை, நிஹந்தி — ஒழித்துக்
கட்டுகிறது.

அவிரோதிதயா கர்ம — ஞான நிலை தான் செய
லற்ற நிலை. மற்ற எந்த சாதனத்திலும் செய்கைகள் இருக்
கின்றன. அவை ஆசைகளால் தூண்டப்பட்டவையே.

ஆசை என்பதே முழுமை அடைய, ஏற்கனவே
உள்ள குறையை நீக்க வேண்டும் என்று இடப்படுகிற
செயல் திட்டம் தான். 'வேலை யிருந்தால் தான் நம் இன்
பம் முழுமை பெறும்' என்று நினைக்கிறான் ஒருவன்.
அது கிடைத்தும் மன நிறைவு ஏற்படுவதில்லை. வாக
னாதிகள், மற்ற வசதிகள் வேண்டும் என்று விரும்பிக்
கொண்டே போகிறான். ஆகவே விருப்பங்கள் என்பன
வேண்டும் என்று கருதுகிற பொருள்களை அடையப்
புத்தி போடும் திட்டங்களாம். ஆத்ம தத்துவம் குறைவே
இல்லாதது. மற்றக் குறைபாடுகள் எல்லாம் மற்ற தளங்

களில் தான். வேலைகள் அல்லது செய்கைகள் எண்ணங்களின் பயன். எண்ணங்கள் விருப்பங்களின் மாற்றுரு. இவை எல்லாம் அவித்தையின் சாயல்கள் — அவித்தை எடுக்கும் தோற்றங்கள்.

அவித்தை காமம் கர்மம் மூன்றுமே இதயத்தின் சுருக்கு (हृदय मंत्रि) கள் என்று விவரிக்கப் பட்டிருக்கின்றன.

எந்தச் செயலும் அவித்தைக்கு எதிரியல்ல. அவை அதற்கு ஒத்துப் போகக் கூடியவையே. அந்த நிலையில் எந்த சாதனமும் செயலைச் சுட்டுவன. ஆதலால் அவை எல்லாம் அவித்தையை அழிக்காது. அவித்தை வித்தை ஒன்றிருந்தால் தான் அழியும்.

ஒரு அரசன், 'அரண்மனையிலுள்ள இருட்டைப் போக்க வேண்டும்' என்று விரும்புவதாக வைத்துக் கொள்வோம். ஆள்களைவிட்டு, விளக்குமாறு கொண்டு துடைக்கச் செய்தால் போகாது. கூடைகளில் அள்ளிக் கொட்டச் செய்தாலும் தொலையாது. அவன் மந்திரி பிரதானப் புடைகுழச் சிப்பாய்களை அந்த விதம் வைத்து வேலை வாங்கிக் கொண்டே யிருக்க வேண்டியது தான். இருள் என்னமோ தொலையப் போவதில்லை! ராணி ஒரு வெளிச்சம் கையில் கொண்டு உள்ளே புகுந்தாளானால் போதும். உடனே இருள் ஒடிவிடும். அதே போல அவித்தையை செயல்களாலோ மற்ற சாதனங்களாலோ ஆசைகளினாலோ வாரி வெளியே எடுத்துக் கொட்டி விட முடியாது. துடைத்துத் தள்ளிவிட முடியாது. அது அழிய வித்தை அல்லது ஞானம் ஒன்று தான் சரியான கருவி. அதைக் கண்டவுடன் அவித்தை தானே ஒடிவிடும். அழிந்து ஒழிந்துவிடும்.

ஒளி ஒன்று வந்தாலே போதும். இருள் தானே ஓடிவிடும் அந்த நிலையில் இருளை அகற்ற வேறு ஒரு முயற்சியும் வேண்டாம். இருளை அகற்றச் செய்கின்ற வேறு முயற்சிகள் எல்லாம் அதற்குப் பகை கொள்ளாத செயல்கள். 'இருட்டை நீக்கு' என்றவுடன் ஒருவன் விளக்கேற்ற ஆரம்பித்தானால், 'நான் சொல்வது ஒன்று நீ செய்வது ஒன்று' என்று ஒருவரும் வெகுள் மாட்டார்கள். ஏன் என்றால் இருளை நீக்க அதற்குப் பகையான பொருளை ஏற்படுத்த வேண்டும். அதை ஏற்படுத்தும் முயற்சியிலேயே இருள் அழிந்துவிடும்.

அதைப் போல அவித்தை தீர வேறு ஒரு செயலும் பயன்படாது. 'வித்தை' என்ற விளக்கை ஏற்றினால் போதும். அதற்குத் தான் முயற்சி வேண்டும்.

(க-ரை) எந்தச் செயல்களும் அவித்தைக்கு எதிரி யல்ல. ஆகவே அவை அவித்தையைத் தீர்க்காது. வித்தை ஒன்று தான் ஒளி எவ்வாறு இருளை உடனே நீக்குகிறதோ அவ்விதமே அவித்தையை நீக்க முடியும்.

4 परिच्छिन्न इवाज्ञानात्तन्नाशे सति केवलः॥

स्वयं प्रकाशते ह्यात्मा मेघापायेंऽशुमानिव ॥

பரிச்சின்ன இவாஞ்ஞாநாத் தந்நாசே ஸதி கேவல :

ஸ்வயம் ப்ரகாசதே ஹ்யாத்மா மேகாபாயே(அ)ம் சுமானிவ

ஆத்மா — ஆத்மா, அஞ்ஞாநாத் — அஞ்ஞானம் காரணமாக, பரிச்சின்ன இவ : — துண்டித்துக் தனிப் பட்டிருப்பது போலத் தோன்றுகிறது; தந்நாசேஸதி — அது (அஞ்ஞானம்) அழிந்தால், கேவல : — அது மட்டுமே (கேவல நிலையே), இருக்கும். அது, மேகாபாயே —

மேகங்கள் ஒதுங்கினால், அம்சமானிவ — கிரணங்களின் பதியான சூரியன் போல, ப்ரகாசதே — பிரகாசிக்கிறது.

நம் உள்ளே அழியாமல் இருக்கும் பொருள் ஆத்மா. அது தாங்கி நிற்கும் இந்த உடல், மனம், புத்தி முதலியவை தான் அழியும். ஆத்மா அழியாத பொருள் என்பது மட்டுமல்ல; அது எங்கும் பரவி நிற்கும் பொருள். தோற்றம் எடுத்த இடத்தில் தோற்றத்துக்கு ஏற்றவாறு மாறி நிற்கிறது; அவ்வளவு தான்.

ஒரே கங்கை நீரை எடுத்து பலவகைக் குப்பிகளில் (சீசாக்களில்) அடைக்கலாம். நிறத்தையும் உருவத்தையும் அந்தந்தப் புட்டிகளுக்குக் கேற்றவாறு அந்தச் சத்தமான நீர் ஏற்றுக்கொண்டு விடும்.

அதைப் போலவே இந்த ஆத்மா என்ற அகண்டமான பொருள் தோற்றம் கொண்ட இடத்தில் மாறி மாறித் துண்டித்தது போல தோற்றம் அளிக்கிறது. என்னுள் இருக்கும் ஆத்மா தான் உங்களுள்ளிருக்கும் ஆத்மா. இதை எப்படி அறியமுடியும்?

உடலளவில் ஊனக் கண்ணால் உடல் தோற்றத்தை மட்டும் தான் நான் காணமுடிகிறது. உதாரணமாக ஸ்வாமியை முதன் முதலில் பார்க்கிறவர்கள் என்ன அறிய முடியும்? 'இவர் ஒரு சாது; ஒருகால் மற்ற போலிச் சாதுக்களைப்போல இவரும் சோற்றுக்குப் பாரமாகப் பிறந்து ஏமாற்றித் திரியும் சமூக அட்டைகளில் ஒன்று' என்றே எண்ணுவீர்கள். ஆனால் ஒரு முறை யக்ஞ சாலையில் வந்து பேசுவதைக் கேட்ட பிறகு உங்கள் எண்ணம் மாறுகிறது. ஏன்? ஸ்வாமியினுடைய "உடல்

மனிதனை” விட்டு “உள்ள மனிதனை” உங்கள் உள்ளத்தின் மூலம் அறிந்து கொள்கிறீர்கள். ஆகவே அவருடைய உள்ள நிலையை அறிய உங்கள் உள்ள அறிவு பயன்பட வேண்டியிருக்கிறது. அந்த நிலையில் உங்களுக்கும் ஸ்வாமிக்கும் உள்ள உறவும் அதிகமாகிறது. துண்டிக் கப்பட்ட தன்மை குறைகிறது. அதேபோல உங்கள் ஆழ்ந்த உள்ளத்தே உள்ள, ஆத்மாவை என் ஆத்மா மூலம் தான் அறியமுடியும். அந்த ஆத்ம நிலையை அடைய முடியாமல் தடுப்பது அஞ்ஞானம். ஆகவே அஞ்ஞானத்தின் காரணமாகவே எல்லாம் தனித் தனியாகத் தோற்றமளிக்கின்றன.

நமக்கு அனுபவமில்லாத ஒன்றைப் புரிந்துகொள்வது மிகவும் கடினம். ‘வந்த்யா புத்ரன்’ (மலடி மகன்) என்று ஒரு பேச்சு இருக்கமுடியாது. அந்தந்த உலகத்தின் பொருளை அந்தந்த அனுபவத்தால்தான் அறியமுடியும். எண்ண உலகத்தில் சஞ்சரித்துக் கருத்துச் சேர்க்க நம் எண்ணம் தான் (புத்திதான்) பயன்படும். அதே போல ஆத்மாவை ஆத்மத் தளத்தில்தான் அறியமுடியும்.

நல்லது. அஞ்ஞானத்தின் அழிவு ஏற்பட்டால் ஞானம் என்ற கேவல நிலை ஒளி வீசும். “அதை அறிந்து கொள்வது எப்படி? அறிவது யார்?” என்ற சந்தேகம் வேண்டியதில்லை. மேகம் நகர்ந்தால் சூரியன் ஒளி தெரிகிறது. சூரியன் ஏற்கனவே இல்லை என்பதில்லை. மேகங்கள் தாம் மறைத்திருக்கின்றன. மேகங்களையும் அந்தச் சூரியன் ஒளி தானே விளங்கவைக்கிறது. ஆகவே அவித்தை நீங்கினவுடன் தானே அந்த ஒளி ஏற்பட்டு விடும். அதற்கு ஒப்பிட ஒரு உதாரணம் தரலாம்.

ஒரு வியாபாரி பணம் சேகரித்துக் கொண்டிருக்கிறான். கையாளும் முறைகளைப் பற்றிக்கூட கவலையின்றி அவன் சேர்க்கிறான். ஒரு நாள் அவன் ஒரே குழந்தையான பையன் மோட்டாரில் சென்று மோதி அடிபட்டு இறந்துவிடுகிறான். அந்த நிலையில் திடீர் என்று “இந்தச் செல்வத்தால் என்ன லாபம்?” என்ற புத்தி ஏற்படுகிறது. அந்தப் புத்தி அங்கே இருந்தது தான். ஆனால் இந்த சமயத்தில் தான் வெளியாயிற்று, மற்ற விருப்பத்திரைகள் நீங்கிவிட்டபடியால்.

இந்த உண்மை ஈசுவர தத்துவம் எங்குமுள்ள தத்துவம் தான். மின்சாரம் ஒன்றே தான். ஆனால் குறிப்பிட்ட பல்புகளில் தோற்றம் எடுக்கும்போது மாறுபட்ட தனித் தன்மை கொண்டு பிரகாசிக்கிறது. அந்தத் தனித் தன்மை கொண்ட காரணத்தால் எல்லாம் வேறுபட்டுத் தோற்றமளிக்கின்றன. இந்தப் ‘பல’ என்கின்ற எண்ணம் பல்புகளின் மாற்றத்தால் அந்த அகண்டமான மின்சாரம் ஏற்ற தனித் தன்மைகள் தாம். அதே போல உயிர்த் தத்துவமான ஈசுவர தத்துவம் ஒன்றே தான். ஆனால் அது தோற்றம் கொள்ளும்படி செய்கின்ற பாத்திரங்களுக்கு அல்லது பாண்டங்களுக்கு ஏற்றவாறு மாறுபட்டுத் தோற்றமளிக்கின்றது.

அந்த அஞ்ஞானம் அழிந்தால் ஞானம் தானே வெளியேறிப் பிரகாசிக்கத் தொடங்கிவிடும்.

(க-ரை) அஞ்ஞானத்தால் ஆத்மா பலப் பலவாகக் காண்கின்றது. அஞ்ஞானம் அழிந்தால் அது மட்டுமே என்று தெரிந்துவிடும். சூரியன் பிரகாசிக்காத நேரமில்லை. மேகம் மறைத்தது. சூரியன் இல்லை என்றோம். மேகம் நீங்கினால் எப்பொழுதும் ஒளிரும் சூரியன் விளங்கிவிடு

கிறான். அதேபோல ஆத்மா எப்பொழுதும் தான் பிரகாசித்
துக் கொண்டு தான் இருக்கிறது. அஞ்ஞானத்திரை
காரணமாக அது மறைகிறது காணாதவன் குற்றமே.

5 अज्ञानक्लृप् जीवं ज्ञानाभ्यासाद्विनिर्मलम् । कृत्वा ज्ञानं स्वयं नश्येज्जलं कतकरेणुवत् ॥

அஞ்ஞான கலுஷம் ஜீவம் ஞானாப்யாஸாத்தி நிர்மலம்
க்ருத்வா ஞானம் ஸ்வயம் நச்யேஜ்ஜலம் கதகரேணுவத்.

ஞானம் — ஞானம்..(வித்தை) ஈசுவர தத்துவ அறிவு,
ஜலம் — நீரை, கதகரேணுவத் — தேத்தாங் கொட்டை
யின் (அரைத்த) ஈரப்பொடி (சுத்தம் செய்து தானும்
கரைந்து மறைந்து விடுவது) போல, ஞானாப்யாஸாத் —
ஞானத்தை அடிக்கடி பயிலுவதாலேயே, அஞ்ஞான
கலுஷம் — அஞ்ஞானத்தால் களங்கமுற்ற, ஜீவம் —
ஜீவனை, நிர்மலம் — மல மற்றதாக, க்ருத்வா — செய்து,
ஸ்வயம் — தானும், நச்யேத் — அழிந்துவிடும்.

பரமாத்மா, ஆத்மா (ஈசுவரன் ஜீவன்) இந்த இரண்டு
தத்துவங்களின் உறவை 'பிம்ப பிரதிபிம்ப' உறவைக்
கொண்டு வேதாந்திகள் எடுத்துக்காட்டிப் பேசுகிற வழக்
கம். சூரியன் பிரதிபிம்பம் நீரில் படுகிறது. வானியில் உள்ள
நீர் கலங்கியிருந்தால் பிரதிபிம்பம் தெளிவாக இராது.
அந்த நீர் ஆட்டம் கொண்டிருந்தால் பிம்பம் ஆடும்.
நீர் அலைகள் எழுப்பினால் பிரதிபிம்பம் துண்டிக்கப்பட்டுக்
காணப்படும். இந்த விதமாக பிம்பமான சூரியனில் ஒரு
மங்கலோ, துண்டித்த தன்மையோ ஆடும் குணமோ
இல்லாத போனாலும் பிரதிபிம்பத்தில் ஏற்பட்டிருக்கிற
அந்தக் குணங்கள் பிம்பம் ஏற்படும் பாண்டத்திலுள்ள

நீரின் நிலையைக் கொண்டே ஏற்படுகின்றன. அந்தக் குறைபாடுகள் நமக்கில்லை என்கின்ற உண்மை அறிந்து அந்த நிலையை அடைவதற்குத்தான் அப்பியாசம் வேண்டும்.

அதற்கும் அப்பியாசம் வேண்டியிருக்கிறதே! அது செய்கை யாகாதா? அப்பொழுது "அவிரோதியாக கர்ம" (அனுஷ்டானம் எதுவாயிருந்தாலும். அவித்தைக்கு விரோதியாக இருக்க முடியாது!) என்று சொல்லப்பட்டதே அது என்ன ஆவது?

ஞானத்திற்குச் செய்யப்படுகிற அப்பியாசம் அந்த வகையில் சேராது.

தூங்க வேண்டும் என்று முயலுகிறோமே அந்த முயற்சி தூக்கத்துக்கு உதவுகிறது. அந்த முயற்சி மற்ற முயற்சிகளைப் போல தூக்கத்துக்கு விரோதியல்ல! மற்ற முயற்சிகள் தூக்கத்தைக் கெடுக்கும்; இந்த முயற்சி தூக்கத்தைக் கொடுக்கும். இதற்குத் தான் தானும் அழிந்து தூக்கத்தையும் ஏற்படுத்திக் கொடுக்கும் சக்தி உண்டு. அந்த முயற்சியே தூக்கத்தில் மறைந்துவிடும் — தூக்கத்தை முதலில் ஏற்படுத்திக் கொடுத்து.

அதற்குத் தான் தேத்தாங் கொட்டைப் பொடி உதாரணமாக எடுத்துக் காட்டப்பட்டிருக்கிறது.

எந்தத்தூசியும் அல்லது அழுக்கும் நீரைக் கெடுக்கக் கூடியது தான். ஆனால் தேத்தாங் கொட்டை அரைத்த பசை நீர் சம்பந்தப்பட்ட வரை அழுக்கு என்று தான் கொள்ள வேண்டும். ஆனால் அது சேர்ந்தவுடன் நீர் என்ன ஆகிறது? அது மற்ற அழுக்குகளையும் அழித்து நீரையும் சுத்தமாக்கி விட்டுத் தானும் மறைந்து விடுகிறது.

அதே போல ஞான அப்பியாசமும் ; அதாவது தப்பு உறவுகளைக் கற்பித்துக் கொண்டதால் ஏற்பட்ட பிரமைகளை நீக்கச் செய்கிற முயற்சியும், 'ஈம் அது தான்' என்ற நேரடி அனுபவத்தைப் பெறச் செய்யப்படும் முயற்சியும், முயற்சி என்ற அளவில் "அனுஷ்டானம்" என்றாலும் அது ஜீவனை நிர்மலமாக்கிவிட்டு அதே முயற்சியில் தானும் அழிய வல்லது.

(க-ரை) தேத்தாங்கொட்டை நீரையும் சுத்தம் செய்யும், தானும் மறைந்துவிடும். அதே போல ஞானம் அப்பாசத்திலேயே அஞ்ஞானம் களிந்த ஜீவனை நிர்மலமாகவும் ஆக்கித்தானும் அழிந்து விடும்.

6 संसारस्वप्नुत्यो हि रागद्वेषादि संकुलः ।

स्वकाले सत्यवद्भाति प्रबोधेसत्यसद्भवेत् ॥

ஸம்ஸாரஸ் ஸ்வப்நதுல்யோ ஹி ராகத்வேஷாதி ஸங்குல:
ஸ்வகாலே ஸத்யவத்பாதி ப்ரபோதே ஸத்யஸத் பவேத்

ராகத்வேஷாதி ஸங்குல : — ராகம் த்வேஷம் (விருப்பு வெறுப்புச்) செறிந்த ஸம்ஸார — உலகம், ஸ்வப்ந துல்யோ ஹி — கனவு போன்றதே. அது, ஸ்வகாலே — தன் காலத்தில், ஸத்யவத் — உண்மை போல, பாதி — ஒளிர்கின்றது; பிரபோதேஸதி — விழிப்பு ஏற்பட்ட காலத்தில் (ஞானம் ஏற்பட்ட நிலையில்) அஸத் பவேத் — பொய்யாக ஆகிவிடும்.

உலகம் என்பது இந்திரியங்கள் புரிந்து கொள்ளும் உலகத்தை மட்டும் குறிக்காது. மனம் புத்தி இவைகளின் பரப்புக்கு இடம் தரும் விருப்பங்கள் எண்ணங்கள் இவற்றின் விரிவிடமும் உலகமே தான்.

ஒரு “முழுப் பட்டினி” சாலையின் ஓரத்தில் தூங்கு கிறான். அவன், தான் ஒரு பிரதம மந்திரியாகி விட்டதாகக் கனவு காண்கிறான். அந்தக் கனவில் அவன் நாட்டுக்கு நன்மைகள் பல செய்து விடுவதாகக் காண்கிறான், வேலை யில்லாமையை அறவே ஒழித்து எல்லோருக்கும் வேலை தந்து திக்குமுக்காட வைத்து விடுகிறான்! அதற்குரிய பெருமையையும் அடைகிறான். அந்த நிலையில் அவன் விழித்தான் என்றால் அவன் செய்துகொண்டிருந்த செயல்கள் எல்லாம் என்ன ஆகின்றன? எல்லாம் கனவு, பிரமை பொய். விழித்தவுடன், ஏற்கனவே உண்மை போன்றே உண்மையாகவே தோற்றம் தந்தவை எல்லாம் பொய் என்று உணருகிறான். விழிக்காத வரை?

மற்றும் ஒரு கருத்து. அந்தந்த உலகத்தில் நடக்கும் செயல்கள் அந்த உலகத்தின் கட்டுப்பாட்டுகளுக்கு ஏற்றவாறு தான் நடக்கும்.

இதை வலிவுறுத்த ஒரு கதை சொல்லப்படுகின்றது.

ஜனகர் ஆண்டு கொண்டிருந்த சமயத்தில் ஒருவன் கொலைக் குற்றம் புரிந்துவிட்டான். அவன் அரசன் ஜனகனிடம் ‘ஐயா இந்த உலகம் எல்லாம் பொய் தானே! குற்றமும் பொய்யான ஒரு கருத்துத் தானே?’ என்று சொன்னான். அப்பொழுது ஜனகர், “ஆமாம் அந்தக் கருத்துப் போக்கில் உனக்குக் கொடுக்கப்படும் தண்டனையும் பொய்தான்; அனுபவி” என்றாராம். இந்தக் கதை வேதாந்த உண்மை உலகை ஏமாற்றத் தகுதியான வீண் வாதங்கள் புரிவதற்கு எழுதப்பட்டதல்ல, என்று காட்டுகிறது.

அந்தந்த நிலையில் செய்கைகள் அவற்றிற்குரிய பலனைத் தந்தே தீருகின்றன. கனவில் புலியைக் கண்டா

லும் அச்சம் ஏற்படத் தான், செய்கிறது. ஆகவே அந்தந்த நிலையில் நடப்பது எல்லாம் உண்மை தான். நிலை மாறினால் உண்மை உண்மை அல்ல கனவு அல்லது பிரமை என்பது தெளிவாகும்.

ஒரு நிலையில் தான் பிரமைக்கு இடமே இராது. அது 'ஆத்ம விழிப்பு' நிலையாம்!

(க-ரை) கனவு நடக்கும்போது உண்மை போலிருக்கிறது. விழித்தால் பொய்யாகிவிடும். அதே போல் விருப்பு வெறுப்பு முதலியவை செறிந்த (இந்த விழிப்பு) உலகமும் அனுபவிக்கும் போது உண்மை போலிருக்கிறது. ஆத்ம ஞானமான உண்மை விழிப்பு ஏற்பட்டால் இது பொய்யாகிவிடும்.

7 तावत्सत्यं जगद्भाति शुक्तिकारजतं यथ ॥

यावन्न ज्ञायते ब्रह्म सर्वाधिष्ठानमद्वयम् ॥

தாவத் ஸத்யம் ஜகத்பாதி சுத்திகாரஜதம் யதா
யாவந் (க்)ஞாயதே ப்ரஹ்ம ஸர்வாதிஷ்டானமத்வயம்

யதா — எப்படி, சுத்திகா — சிப்பியில், ரஜதம் — வெள்ளி (உண்மையாகக் காணப்படுகிறதோ) யோ அப்படியே, யாவத் — எது வரையில், சர்வாதிஷ்டானம் — எல்லாப் பொருள்களுக்கும் அடிப்படையில் உள்ள, அத்வயம் — அந்த (இரண்டாவது இல்லாத) தனி ஒரு பொருளான, ப்ரஹ்ம — பிறும்மம், ந ஞாயதே — அறியப்படுகிற தில்லையோ, தாவத் — அது வரை, ஜகத் — உலகம், ஸத்யம் — உண்மையாகப், பாதி — பிரகாசிக்கின்றது: தெரிய வருகிறது.

சுத்தி என்பது கிளிஞ்சல் அல்லது சிப்பியாகும். வெயிலின் ஒளியில் அது வெள்ளிக் காசைப் போல் தோன்றுகிறது. அதைக் கண்ட நாம் பிறறறியாமல்

எடுத்து வைத்துக் கொண்டு வீடலாமா என்று கூட முயலுகிறோம் !

பிரம்மம் “சர்வாதிஷ்டான, அத்வயப்” பொருள். அதாவது எல்லா வற்றிற்கும் அடிப்படையாக உள்ள பொருள். அதற்கு இரண்டாவது கிடையாது.

நாம் குழந்தையாயிருந்திருக்கிறோம். அப்பொழுது சில பிள்ளைச் செயல்களைச் செய்திருக்கிறோம். பிறகு வயது ஆகி இளமை அடைகிறோம். அப்பொழுது எவ்வளவோ அசட்டுத் தனங்கள் புரிகிறோம். பிறகு வயது ஆகி நாம் புத்திசாலித்தனத்தையும் அடைகிறோம். இவற்றை எல்லாம் நாம் தாண்டி விட்டோம். அந்த அனுபவங்கள் இனி இருக்காது. என்றாலும் இவற்றை எல்லாம் தொடர்ச்சியாக விளக்கமும் தந்து ஞாபகமும் வைத்திருக்கிற அந்தத் தத்துவம் எது ?

பௌதிக சாஸ்திரம் சொல்கிறது; சொல்கிறது என்ன? விரிவாக உதாரணங்கள் தந்து நிரூபிக்கிறது. அதாவது அடியில் அசையாமல் ஒரு பொருள் இல்லாமல் ஓடும் பொருள் ஓட்டம் பெற முடியாது. புகை வண்டி ஓடவேண்டும் என்றால் கீழே பூமியின்மேல் அசையாத தண்டவாளங்கள் இருக்க வேண்டும். ஓடும் ஆற்றின் மேலே படகு ஓடினால் கூட ஆற்று நீர், படகு இவை இரண்டும் ஓடுவதற்கே அடியில் ஓட்டம் இல்லாத பூமி இருக்க வேண்டும்.

நாம் சினிமா பார்க்கிறோம். நல்ல ஒரு கதை நடக்கிறது. கதையின் முக்கிய பாத்திரத்தின் இன்ப துன்பங்களுக்கு நாம் மனம் நெகிழ்கிறோம். திடீர் என்று எல்லாம் நின்றுவிடுகிறது. ஒரே வெள்ளைத் திரை தான்

இருக்கிறது. நமக்கே ஒரு வெட்கம் ஏற்படுகிறது. இந்த ஒன்று மில்லாத திரையைப் பார்த்துத் தானா அழுதோம், சிரித்தோம், ஆரவாரம் செய்தோம் என்று தலை குனிகிறோம்.

அதைப் போல எந்தத் திரையில் இந்த வாழ்க்கைப் படம் ஓடுகிறது? இந்த உலகத்தின் படம் எந்தத் திரையின் மேல் ஓடுகிறது. அந்தத் திரை போன்றது தான் அந்த 'இரண்டற்ற தனிப் பெரும் பொருளான' பிரம்மம் என்பது.

கயிறில்லாமல் பாம்பை எதன்மேல் காணமுடியும்? அந்தப் பொருளை அறியாத வரை இந்த உலகம் உண்மையாகத்தான் படும். உண்மையல்ல என்றால் ஒரு மயக்கத்துடனா நின்று விடுகிறது! தொடர்ந்து மயக்கங்கள் கடல் என்னப் பரந்து அலை எழுப்பி ஆரவாரம் செய்கின்றன. வரி கொண்ட நூல் என நீண்டு வலை பின்னி ஆளை நெறுக்கி விடுகின்றன. எல்லாம் உண்மையாகவே தோன்றி மனிதனை வாட்டி விடுகின்றன இவை எல்லாம் அழிய ஒரே வழி தான் உண்டு. அது தான் 'ஆத்ம போதம்' என்று வழி காட்டுகிறது இந்த சுலோகம்.

(க-ரை) அடிப்படையான பிரம்மம் அறியப்படாதவரை சிப்பியும் வெள்ளிக்காசு தான். அறிந்தால் உடனே உலகம் பொய். சிப்பி தான் மெய்.

8 उपदानेऽखिलाधारे जगन्ति परमेश्वरे ।
सगस्थितिलयान् यान्ति बुद्धदानीव वारिणि ॥

உபாதானே (அ)கிலாதாரே ஜகந்தி பரமேசுவரே
ஸர்கஸ்திதிலயாந் யாந்தி புத்ததானீவ வாரிணி

வாரிணி — நீரில், புத்ததானீவ — குமிழிகள் போல்
ஜகந்தி — உலகங்கள், உபாதானே — மூலப்பொருளாகவும் (உபாதான காரணமாகவும்), அகிலாதாரே — எல்லாவற்றிற்கும் ஆதாரமாகவும் உள்ள, பரமேசுவரே — பரம ஈசுவரனிடத்தில், ஸர்க — உதயம், ஸ்திதி — இருப்பு, லயான் — மறைவு மூன்றையும், யாந்தி — அடைகின்றன..

ஒருவன் துணிக்கடையில் புகுந்து எனக்குப் பருத்தி (அல்லது பஞ்சு) வேண்டும் என்று கேட்டால் கடைக்காரன் இல்லை என்று தான் சொல்வான். அவன் வைத்திருக்கும் துணிகள் எல்லாம் பருத்தியாலானவை தான். துணியை நூலாகவும் நூலைப் பருத்தியாகவும் ஆக்கிவிடலாம். துணிகள் தனித்தனியாகத் தோற்றமளிக்கின்றன. தனித்தனியாகக் குணம் கொண்டிருக்கின்றன. நிறமே வேறு வேறு கொண்டிருக்கலாம். அதே போலத்தான் உபாதான காரணமான ஈசுவர தத்துவம் விளங்குகிறது.

அதே பருத்தி தான் இந்தப் பல துணிகளையும் தாங்குகிறது. அதாவது துணிகள் இந்தப் பருத்தியின் ஆதாரத்தில்தான் துணிகளாக இருக்கின்றன. ஒரு துணியிலுள்ள பருத்தியும் “பரமப் பரு”த்தியும் ஒன்றேதான்.

நீரின்மேல் குமிழி நீரைக் காட்டிலும் வேறில்லை. சிறு பகுதி நீர் காற்றை உள்ளடக்கிக் குமிழியாக உரு எடுக்கிறது. அப்படி எடுக்கும் பல குமிழிகளுள் ஒன்று

பெரிதாகப் பருத்து மற்றவற்றைவிடத் தான் உயர்ந்தது பெரியது என்று எண்ணிப் பெருமைப் படலாம். அது அதனுள் இருக்கும் காற்றின் தன்மையைப் பொறுத்திருக்கும். சற்று நேரத்துக்கெல்லாம் அந்தக் குமிழி உடைந்து நீருடன் நீராகிவிடும்.

அதேபோல பழைய விருப்பங்களின் சுவடுகளாகிற வாசனைகள் காரணமாக ஜீவன்கள் தோற்றம் எடுக்கின்றன. அவற்றுக்குள் இருப்பதும் அதே பொருள் தான். வாசனைகள் உருவமும் பெயரும் தரக் காரணமாக இருந்தனவே தவிர உருவமும் பெயரும் கொண்ட அந்தப் பாண்டத்தின் 'மண்' அந்தப் பிரம்மம் தான்.

நீர்க்குமிழி எழுவது, நிற்பது, மறைவது எல்லாம் அந்த நீரிலே தான். அதே போல குமிழிகளான உயிர்களும் அந்தப் பிரம்மத்திலேயே எழுந்து, நின்று மறைகின்றன.

உபாதானம் - எந்தப் பொருளையும் உற்பத்தி செய்ய மூன்று தனித் தனிக் காரணங்கள் ஒன்று சேரவேண்டும். (1) மூலப் பொருள் (அதை உபாதான காரணம் என்கிறோம்.) (2) கருவிகள் அல்லது சாதனங்கள். (3) செய்பவன் அல்லது கர்த்தா. உதாரணமாக ஒரு குயவன் பாளை செய்கிறான் என்றால் குயவன் கர்த்தாவாவான். மண் உபாதானம் அல்லது கச்சாப் பொருளாகும். அந்தக் குயவனுடைய சக்கரம் கருவியாகும்.

குயவனும் கச்சாப் பொருளும் என்றும் தனியே. அதே போல எந்தச் செயற்கை சிருஷ்டியிலும் செய்பவன் வேறு கச்சாப் பொருள் வேறுகத் தான் இருக்க முடியும். இந்த உலக சிருஷ்டியில் மட்டும் ஆக்குவோ

ரும் மூலப் பொருளும் ஒன்றே. நிமித்த காரணமான கர்த்தாவும் — உபாதான காரணமும் ஒன்றே.

கர்த்தாவான பரப் பிரம்மம் அழியாத பொருள் ; மாற்றம் ஏற்காத பொருள். பரம்பொருளான அதற்கு இந்தத் தொல்லை ஏது? இல்லை. பிறகு இந்தப் பன்மைக்குணங் கொண்ட உலகம் என்பதும், அதன் ஆக்கம் என்பதும் எது? அது தான் தோற்றம் — ஏமாற்றம் — மாயை. உண்மையில் ஆனது ஒன்றும் சிடையாது.

(க-ரை) உலகங்கள் நீரிற் குமிழி போல் மூலப் பொருளிலேயே எழுந்து நின்று மறைகின்றன. அந்த மூலப் பொருளை பரப் பிரம்மமாம்.

१ सच्चिदात्मन्युस्यूते नित्ये विष्णौ प्रकल्पिताः ।

व्यक्तयो विविधास्सर्वा हाटके कटकादिवत् ॥

ஸச்சிதாத்மன்யநுஸ்யூதே நித்யே விஷ்ணௌ ப்ரகல்பிதா :
வ்யக்தயோ விவிதாஸஸர்வா ஹாடகே கடகாதிவத்.

ஹாடகே — தங்கத்தில், கடகாதிவத் — கடகம் முதலியவை போல, வ்யக்தய : — தோற்றம் கொண்ட, விவிதா : — பலப்பல விதமான, ஸர்வா : — எல்லா உயிர்களும், ஸச்சிதாத்மணி — சச்சிதாத்ம ரூபியும், அநுஸ்யூதே — தொடுக்கப்பட்டதும், (தொடுப்பதற்கு ஆதாரமானதும்) நித்யே — என்றும் உள்ளதுமான, விஷ்ணௌ — விஷ்ணுவிடத்தில், ப்ரகல்பிதா : — கற்பிக்கப்பட்டவைகளே. (ஏற்றி அடைவித்துக் காணப்படுகின்றன) கடகம் — தங்கத்தாலான ஒரு நகை.

விஷ்ணு, இங்கே வேதக்கருத்தில் உபயோகப்பட்டிருக்கிறது. விஷ்ணு என்றால் அகன்ற அடிகளை

உடையவர் என்று பொருள்படும். ஒருமுறை வைக்கும் இரண்டு பாதங்களுக்கும் இடையே உள்ள தூரத்தே இங்கே அடி என்று குறித்திருக்கிறோம். விஷ்ணுவினுடைய அடி அகில உலகத்தையும் அடைத்து நிற்கிறது. அகில உலகமும் பரவி நிற்கும் பொருள் என்கிற கருத்தில் இங்கே 'விஷ்ணு' என்ற சொல் உபயோகப்பட்டிருக்கிறது.

'விஷ்ணுர் விச தாதோ ப்ரவேசநாத்' என்று எங்கும் உட்புகுந்து நிற்கும் பொருள் என்ற கருத்தும் அந்தச் சொல்லுக்கு உண்டு.

ஒரு பெண் தன் தாலியை மிகவும் அதிகமாக மதிக்கலாம். அது கட்டப்பட்ட அன்று அவளுக்கு ஏற்பட்டிருந்த இன்பம் அவளுக்குப் பிரமாதமானதாக இருக்கும். அதைக் கட்டியவனிடத்தில் அவள் கொண்டிருந்த பெருமையின் காரணமாக (அதை ஏற்றுக் கொண்ட அந்த நாளுக்கு அப்புறம் அவளுடைய இன்ப நாட்களுக்கு முற்றுப்புள்ளி வைத்து விட்ட காரணத்தாலும் !!) அவளுக்கு அது பிரமாதமாகப் படலாம். பல லட்சக் கணக்கான ரூபாய்களுக்குச் சமமாக அதை அவள் மதிக்கலாம். ஆனால் 'ஸமதர்சி' யான பொற் கொல்லனுக்கு அதிலுள்ள தங்கத்தின் எடைதான் முக்கியம்.

தங்கத்தில் நகைகள் ஆக்கப்படுகின்றன. அதே போல வித விதமான உயிர்கள் அந்தப் பரம் பொருளிலிருந்தே கற்பிக்கப்பட்டு அதன் மேலேயே அவை தங்கியிருக்கின்றன.

சத் — ஜடப்பொருள். 'அதில் இருக்கிறது' என்ற தன்மை தவிர வேறு சிடையாது. ஸ்தூல உடலுக்கு 'சத்' துத் தான் உண்டு.

சித் — என்ற தன்மை மனம் புத்தி இரண்டின் மூலம் வெளியாகிறது. அது குட்சும உடலாகும்.

ஆநந்தம் — காரண சரீரத்துக்கு அந்த அனுபவம் உண்டு. நல்ல ஆழ்ந்த தூக்கத்தில் இருக்கும் போது எல்லோருக்கும் ஏற்படும் உணர்வு ஆநந்தம்.

இந்த மூன்று தளங்களிலும் வெளியாகும் மூன்று நிலையினாடேயும் ஒளிர்கின்ற அந்த ஆத்மனை சச்சிதாத்மன், சச்சிதாநந்தாத்மன் என்று தெரிந்து அவ்விதமே கொள்கிறோம்.

முப்பட்டைக் கண்ணாடிக்குள்ளே ஊடுருவி வரும் சுத்த வெண்ணொளிக் கதிர் வெளியேறும் போது ஊதா முதல் சிவப்பு வரை ஏழு நிறங்கள் கொண்ட கதிர்க் கற்றையாக மாறி வருகிறது. அவை யெல்லாம் உண்மையல்ல. மாறுபட்ட பொய்த் தோற்றமே. அவை மறைய நாம் அந்தக் கண்ணாடியை உடைக்க வேண்டிய நிலை. நகர்த்தினால் போதும்; அதே போல நம்முடைய ஆத்மாவில் ஏற்பட்டிருக்கிற கற்பனைத் திறன் கொண்ட கண்ணாடி அகற்றப்பட்டாலே போதும். மீண்டும் சுத்த ஒளி சுத்த ஒளியாகத் தோன்றிவிடும்.

நகைகள் உடைந்தாலும் தங்கம் அழியாது, மாறாது. சுத்த வெண் கதிர் மாறாததே. அப்படியே பிரம்மம் மாறாது. பன்மை காட்டும் தோற்றங்கள் கற்பனைகளே. உண்மை அல்ல. இந்தக் கருத்து மீண்டும் இந்த சுலோகத்திலும் மற்றொரு உதாரணம் தந்து விளக்கப்பட்டிருக்கிறது.

(க-ரை.) தங்கம் ஒன்று உண்மை. நகைகள் பல, அவை தோற்றம். அவ்விதமே உயிர்கள் பரம் பொருளின் மேல் ஏற்றிய கற்பனைகளே.

10 यथाऽऽकाशो हृषीकेशो नानोपाधिगतो विभुः ।

तद्भेदाद्भिन्नवद्भाति तन्नाशे केवलो भवेत् ॥

யதாகாசோ ஹ்ருஷீகேசோ நானோபாதிகதோ விபு :

தத்பேதாத்பின்னவத்பாதி தந்நாசே கேவலோ பவேத்.

ஆகாசோ — ஆகாசம், யதா — எப்படியோ அப்படியே, ஹ்ருஷீகேச : — புலன்களுக்கு ஈசனான, விபு : — ஈசனான தத்துவம், நானோபாதிகத : — நானாவிதமான உபாதிகளை அடைந்ததாக ஆகி, தத் பேதாத் — அந்த உபாதி பேதத்தினால், பின்னவத் — மாறுபட்டது போல், பாதி — பிரகாசிக்கிறது; தந்நாசே — அதன் அழிவு ஏற்பட்டால், கேவலோ — கேவலப் பொருளாகவே, பவேத் — இருக்கும்,

‘விபு’ என்ற சொல் வெளி அல்லது வெளி மின்னணுவுக்கும் உபயோகப்படுவதுண்டு. ஆகாசம் என்பது வெளியாகும் : அதாவது பொருள்கள் தங்குவதற்கு இடம் தரும் தத்துவத்தைத் தான் ஆகாசம் அல்லது வெளி என்கிறோம். அந்த வெளி எங்கும் பரவி நிற்கிறது. அது அகண்டமானது. எந்த பேதமும் (மாறுபாடும்) அற்றது. ஆனால் அதை சுவர்கள் மூலம் தடுத்து அறை வெளி என்று சொல்கிறோம். அந்த அறை வெளிக்கும் வெளியே உள்ள “வெளி”க்கும் ஒன்றும் மாறுபாடு இல்லை. சுவர் உடைந்தாலோ நின்றாலோ “வெளி” உடையவும் போவதில்லை, பிரியவும் போவதில்லை. அப்படியே நிலப் பரப்பை எல்லையிட்டுப் பிரித்து விட்டால் வெளி பிரிந்து விடாது. ஆனால் அடைக்கும் பொருளின் நிலைக்கு ஏற்றவாறு அந்த வெளிக்கு அந்த இடத்தின் பெயர் ஏற்படுகிறது. ஆனால் வெளி என்பது ஒன்றே தான்.

ஹ்ருஷி கேச : — ஹ்ருச் என்ற சொல் “குறுகிய” அல்லது “அடக்கப்பட்ட” என்று பொருள்படும். கேச-மயிர். அக்காலத்தில் சண்டைக்குச் செல்லும் அரசர்கள் வீரர்கள் எல்லாம் தலைமயிரைக் குறைத்து வெட்டிக் கொண்டு செல்வார்கள். அல்லது ஆலம்பாலிட்டு சடையாக்கிக் கொண்டு செல்வார்கள். அந்த நாளில் சண்டை நேருக்கு நேர் வீரர்கள் எதிர்த்து நின்று செய்த சண்டையானபடியால் அம்பு முதலிய ஆயுதங்கள் செலுத்தும் போது பறந்து வந்து கண்ணை மறைக்கக் கூடாது என்பதற்காக அவர்கள் அவ்விதம் தலைமயிரைச் செய்து கொண்டார்கள். தலைமயிரைக் குறைத்து நிறுத்திக் கொண்ட கிருஷ்ணன் என்று பொருள் கொள்ளலாம்.

இந்தச் சொல்லுக்கு வேறு கருத்தும் உண்டு.
ஹ்ருஷிகம் + ஈச : — இந்திரியங்களுக்குத் தேவதை என்று பொருள். இந்த உலகத்தில் இருக்கும் எந்தப் பொருளையும் பற்றிய அறிவு நமக்குப் புலன்கள் மூலம் தான் கிடைக்கிறது. புலன்கள் இந்தத் தத்துவமான உயிர் உள்ளே இல்லை எனின் செயல்பட முடியாது. உலகமெங்கும் பரவி ஒளிக்கும் அந்தத் தத்துவம் என்கிற கருத்தில் தான் இந்தச் சொல் உபயோகப்படுத்தப் பட்டிருக்கிறது. உயிர்த் தத்துவம், பரமாத்மன், எங்கும் ஊடுருவி நிற்கும் பரப் பிருமமனையே ஹ்ருஷிகேசன் என்ற சொல் குறித்து நிற்கிறது.

***உபாதி** — அகண்டாகாரமான ஆத்ம தத்துவத்துக்குத் தோற்றத்தை ஏற்படுத்தும் காரணப் பொருளாம். மின்சாரத்தை ஒளியாக மாற்றும் “பல்ப்” ஒரு உபாதி. அதையே குடாக மாற்றித் தரும் மின் அடுப்பு மற்றொரு உபாதி.

*இச் சொல்லை அப்படியே புரிந்துகொள்வது நல்லது. மொழி பெயர்ப்பு வீணில் இடையூறு தரும்.

பிளக்கின் மூலமாக இந்த உபாதிதருக்கு எடுக்கப் படும் மின்சாரம் அங்கங்கே அந்தந்தத் தோற்றமாக ஒளிர் கிறது. அந்தப் “பிளக்” கில் சொருகுகின்ற “பின்” இல் லாமல் நாம் இரண்டு விரல்களையும் சொருகினால் அதன் கேவல ஸ்திதியைத் தெரிந்து கொள்ளலாம் ! !

உபாதி பேதங்களால் தான் தோற்ற பேதமும் ஏற் படுகிறது. இல்லை என்றால் அந்தக் கேவலப் பொருள் தான் இருக்கும்; “கேவலம்” எப்பொழுதும் இருக்கும்.

ஆறு வயதுக் குழந்தை தன் தாத்தாவினுடைய சாளேசுவரத்தை (தொலைவில் பார்க்க உபயோகமாகும் முக்குக் கண்ணாடியை) அணிந்து கொண்டானால் எப்படி உணருவான்? எங்கேயும் மேடும் பள்ளமும் இருப்பதாக நினைத்து நடக்கும்போது தள்ளாடுவான். அந்தக் கண்ணாடியில் தான் இந்த மேடு பள்ளம் இருந் தது என்று கொள்வதில் என்ன தப்பு?

ஏற்றுக்கொண்ட உபாதிதருவின் காரணமாகவே மாறுபாடு ஏற்படுகிறது. உபாதி ஞானம் மறைந்தால் ஒற்றைத் தன்மை மீண்டும் தெரிந்துவிடும்.

(க-ரை) வெளி பிரிக்கப்படலாம். மாறுபாடு பிரிக் கும் பொருள்களை ஒட்டி ஏற்படுகிறது. அதுபோல பரம் பொருளுக்கு மாறுபாடு ‘உடல்’கள் தோற்றுவிக்கும் பொய்யே!

11 नानोपाधिवशादेवजातिवर्णाश्रमादयः ।

आत्मन्यारोपितास्तोये रसवर्णादिभेदवत् ॥

நானோபாதிவசாதேவஜாதிவர்ணாச்ரமாதய :

ஆத்மந்யாரோபிதாஸ்தோயே ரஸவர்ணாதி பேதவத்

தோயே — றீரில், ரஸ வர்ணாதிபேதவத் — சுவை நிற மாறுபாடு போல, நாநோபாதி வசாதேவ — பல்வேறு உபாதிகளின் பால்படுவதன் காரணமாகவே, ஆத்மனி — ஆத்மன் மேல், ஜாதி — ஜாதி, வர்ண — நிறம், ஆசிரம ஆதய: — பதவி முதலியவை, (மாறுபாடுகள்) ஆரோபிதா: — ஏற்றப்பட்டிருக்கின்றன.

பல்புகளுள் எல்லாம் ஓடும் மின்சாரம் ஒன்றுதான். ஆனால் ஐந்து “வாட்டு”கள், பத்து “வாட்டு”கள், நூறு “வாட்டு”கள் கொண்ட ஒளியாய் மாறுபாட்டுடன் காணப்படுவதற்கு அந்த மின் சக்தியிலேயே உள்ள ஒரு வகை மாறுபாடும் காரணம் இல்லை. ஆனால் அத்தோற்ற மாறுபாட்டுக்கு உபாதிகளான பல்புகளின் தன்மைதான் காரணம்.

‘லாம்பிரெட்டா, லேண்ட் மாஸ்டர்’ என்றெல்லாம் அரைக் குதிரைச் சக்தி, ஒரு குதிரைச் சக்தி, இருபது குதிரைச் சக்தி என்று வேறு வேறு ஆற்றல்கள் கொண்டதாக மோட்டார்களைக் குறிக்கிறோம். உள்ளே யிருந்து அவற்றை எல்லாம் ஓட்டும் சக்தி ஒன்றே தான். அது பெட்ரோலின் சக்தி. அந்தந்த இஞ்சின்கள் காரணமாகத் தான் ஆற்றலின் அளவு மாறுகின்றது.

ஆகவே ஆத்மனில் ஒருவகை பேதமும் இல்லை. ஆசிரியர்கள், டாக்டர்கள், கட்டடக் கலைஞர்கள் என்றெல்லாம் சொல்கிறோம். அதனால் உள்ளே ஆத்மன் மாறிவிட்டது என்பதில்லை. எளிய ஆத்மா, வலிவான ஆத்மா, உயர்ந்த ஆத்மா, தாழ்ந்த ஆத்மா என்றெல்லாம் ஒன்றும் பேதம் இல்லை. உள்ளிருந்து ஒளிரும் அந்த ஆத்ம தத்வம் ஒன்றே தான்.

ஆரோபிதம் — என்றால் மேலே வைத்து பார்க்கப் படுகின்றது, அல்லது அடைவிக்கப்பட்டுக் காணப்படுகிறது என்று பொருள்படும்.

கடலில் எழும் அலைகள் எல்லாவற்றுள்ளும் கடல் நீர் தான் இருக்கிறது. பிராமண அலை என்றும் அல்லாத அலை என்றும் கவர்னர் அலை என்றும், ஆனந்த அலை என்றும், அழகை அலை என்றும் நீரில் மாறுபாடு ஒன்றும் கிடையாது. நீருக்குச் சுவையும் கிடையாது, நிறமும் கிடையாது. இவை இரண்டும் ஏற்றப்படலாம். சில சமயம் நீரில் கரையும் பொருள்களிலிருந்தே, அதற்கு நிறமும் சுவையும் ஏறிவிடுகின்றன. அவை நீருடன் பிறந்தவையே அல்ல. சில சமயம் நீர் எடுக்கப்படும் கண்ணாடிப் பாத்திரங்களின் நிறமே அந்த நீருக்கு ஏறிவிட்டது போலத் தோன்றுகிறது.

அதே போல சாதி, வர்ணம், ஆசிரமம் என்பதெல்லாம் உபாதிகளுக்கு ஏற்பட்டவை தாம். அதாவது உடல்களின் காரணமாகத்தான்.

அந்த உடல்கள் எப்படிச் சிடைக்கின்றன என்பதை அடுத்த சுலோகத்தில் பார்க்கிறோம்.

(க-ரை) நீருக்குச் சுவை, நிறம் எல்லாம் அது ஏந்தப்படும் பொருள், அதில் சேர்ந்த பொருள் இவற்றின் மூலம் வந்தவை. அவை நீருக்குச் சொந்தமேயல்ல. அதேபோல ஆத்மாவுக்கு ஜாதி, வர்ணம், ஆசிரமம் ஒன்றும் கிடையாது. அது அதை ஏந்தும் உடல்களுக்கே உண்டு. அவற்றுள் அடங்கியதன் காரணமாக அதற்கும் இந்தச் சுவையும் நிறமும் ஏற்பட்டுவிட்டனபோல் தோன்றுகிறது.

12 पञ्चीकृतमहाभूतसंभवं कर्मसंचितम् ।

शरीरं सुखदुःखानां भोगायतनमुच्यते ॥

பஞ்சீக்ருதமஹாபூதஸம்பவம் கர்மஸஞ்சிதம்
சரீரம் ஸுகது:காநாம் போகாயதநமுச்யதே.

கர்மஸஞ்சிதம் — நம்முடைய பூர்வ ஜன்மங்களில்
சேர்க்கப்பட்ட கர்மங்களின் பயனாய்ப் பெற்றதும், பஞ்
சீக்ருத — *பஞ்சீகரணம் செய்யப்பட்ட, மஹாபூத சம்ப
வம் — பூதங்களினால் ஏற்பட்டதுமான, சரீரம் — இந்த
உடல், ஸுக து:காநாம் — இன்ப துன்பங்க(ளுக்கு)ளை
போகாயதனம் — அநுபவிக்கும் வீடு (இடம்) என்று
உச்யதே — சொல்லப்படுகிறது.

உலகெங்கிலுமுள்ள இந்த ஸ்தூல சரீரங்கள் எல்
லாம் ஐந்து பூதங்களால் தான் ஆகியுள்ளன.

ஆகாயம், காற்று, நெருப்பு, நீர், பூமி ஆகியவையே
அந்த ஐந்து பூதங்களாகும். இந்த ஐந்து பூதங்களுக்கும்
ஸ்தூல நிலையிருப்பது போலவே குட்சும நிலையுமுண்டு.
அந்த நிலையில் அவைகளைத் "தன் மாத்திரைகள்" என்று
பேசுகிறோம். பானைகள் மண்ணில் செய்யப்படுகின்றன.
அப்பானைகள் முன்னம் அம்மண்ணிலேயே குட்சும நிலை
யில் இருக்கின்றன. அதுபோல உள்ள தன் மாத்திரை
கள் என்கின்ற குட்சும நிலையிலிருந்து இந்த ஸ்தூல
பூதங்கள் வெளித் தோன்றுகின்றன.

அந்த ஐந்து தன் மாத்திரை பூதங்களும் ஒவ்வொன்
றும் பாதி பாதியாகப் பிரியும். பிறகு ஒரு பாதி அப்
படியே இருக்க மற்றொரு பாதி நான்காகப் பிரியும். கடை
சியில் ஒவ்வொரு பூதத்திலும் ஒரு பாதியுடன் மற்ற

* பஞ்சீகரணத்தைப் படத்தில் பார்த்துக் கொள்ளவும்.

பூதங்களின் பாதியில் நான்கில் ஒன்று வீதம் நான் து அரைக்கால் பகுதிகள் வந்து இணையும். இந்த இணையும் செயலைப்பஞ்சீ கரணம் என்று வேதார்த்தம் விளக்குகிறது. ஆகவே ஒவ்வொரு ஸ்தூல பூதத்திலும் அந்த பூதம் பாதியாகவும் மற்றொரு பாதியில் மற்ற 4 பூதங்களின் அரைக்கால் அரைக்கால் பகுதியும் சேர்ந்து முழுவதாக ஆகியிருக்கும். உதாரணமாக பூமி என்கிற ஸ்தூல பூதத்தை எடுத்துக் கொண்டால் பூமி அரைப்பகுதி இருக்கும். மற்ற பாதியில் நீர், நெருப்பு, காற்று, வெளி ஒவ்வொன்றும் அரைக்கால் அரைக்கால் வீதம் பாதியாகிச் சேர மொத்தம் ஒன்றாகும். அப்படியே எல்லா பூதங்களும் அமைந்திருக்கும்.

இந்த பூதங்களால் அமையும் உடல்களில் நாம் நம் ஸஞ்சித. (சேர்க்கப்பட்ட) கர்மங்களுக் கேற்றவாறு உடலை ஏற்றுக் கொள்கிறோம். ஒருவன் பெரு வியாதி கொண்ட உடலை எடுத்திருக்கிறான் என்றால் அவன் தேடி எடுத்தது தான் அது. சங்கீதம் நாத அளவில் மாறுபடாதிருந்தாலும் பீடில், நாதசுரம் புல்லாங்குழல் முதலிய மாறுபட்ட கருவிகளின் மூலம் அதைப் பயில முடியும். அந்தந்த முறையில் பயின்றவர் அந்தந்தக் கருவியைத் தான் தேர்ந்தெடுப்பர். வாத்தியக் கடையில் பலவிதக் கருவிகள் இருந்தாலும் பழைய பயிற்சிக்கும் அதனால் ஏற்பட்டிருக்கிற விருப்பத்துக்கும் ஏற்றவாறு தான் வித்துவான் தன் கருவியைப் பொறுக்கி எடுத்துக் கொள்கிறார். அதே போல இந்த ஜீவன் பழைய செய்கைகளின் பயனாக ஏற்படும் வாசனைகளாலான விருப்பங்களுக்கு ஏற்றவாறு தான் உடலை எடுத்துக்கொள்ளும். கடைகள் பல இருந்தாலும் குடிக்காரன்

கள்ளாக்கடையைத்தான் தேடி ஓடுவான். அதுபோலவே தான் ஜீவன் தான் கொண்டுள்ள விருப்பத்துக்கு ஏற்ற வாறு உடல் பெறுகிறான். ஆகவே கடவுள் என்ற பொல்லாத ஒருவர் தன்னிச்சையாக நம்மேல் சுமத்தினதல்ல, நாம் பெற்றிருக்கிற இந்த உடலும் வாழ்க்கையும். நாம் "ஆர்டர்" கொடுத்துச் செய்து கொண்டது தான் இது.

போகாயதனம் — மாலையில் பொழுது போக்கு விரும்புவனுக்கு 'கிளப்' என்ற ஸ்தாபனம் ஏற்படுத்துகிறோம். அது அங்குள்ளவர்கள் வேண்டும் என்று கேட்டதனால் கட்டப்பட்டது. அந்தக் கட்டடம் அங்கேயுள்ள அறைகள் எல்லாம் ஸ்தூலமான 'கிளப்'. அதை "ஆயதனம்" என்று சொல்லுகிறோம்.

ஒரு ஜீவன் பஞ்சீகரணம் செய்யப்பட்ட பூதங்களாலான மனித உடல், மிருக உடல் முதலியவற்றுள் எந்த உடலையும் பெற்றுக் கொள்ளலாம். ஆனால் ஏன் குறிப்பிட்ட சடலத்தைப் பெற்றுக்கொள்கிறான்? அவன் திருப்தியாக வேண்டும் என்று கொண்டிருக்கிற விருப்பங்கள் பூர்த்தியாக எந்த உடலும் வாழ்க்கையும் முற்றிலும் தகுதியோ அந்த உடலும் வாழ்க்கையுமே அவனுக்குக் கிடைக்கின்றன.

இங்கே ஒரு சந்தேகம் : வேண்டும் என்றே ஒருவன் பெருவியாதி உடலுக்கு அல்லது பன்றியின் வாழ்க்கைக்கு விரும்பி 'உத்தரவு' கொடுத்திருப்பானா? என்று கேட்கலாம். அதற்கு விடை பின்வரும் கதையிலுள்ளது:

ஒரு பணக்கார தம்பதிகளுக்கு ஒரு குழந்தை பிறந்துள்ளது. அந்தக் குழந்தையின் வளர்ச்சியில் மிகவும் அக்கரை கொண்டு அந்தத் தம்பதிகள் கவனித்து வளர்க

கிறார்கள். ஒருநாள் அந்தக் குழந்தை நாற்காலியில் அமர்ந்து ஒரு குச்சியை எடுத்து வேறொரு பொருளை அடித்துக் கொண்டிச்சிறுன். அதைப் பார்த்த தந்தை குழந்தை என்ன ஆசைப்படுகிறது என்று புரிந்துகொள்கிறார். உடனே மரக்குதிரை வாங்கிக் கொடுத்து விடுகிறார். பிறகு கொஞ்ச நாட்கள் சென்ற பிறகு குழந்தை மரக்குதிரைக்கு நீர் காட்ட முயலுகிறான். அப்பொழுது உயிருள்ள குதிரையை விரும்புகிறான் என்று கண்டு கொள்கிறார் தந்தை.

குழந்தைக்கு விருப்பம் ஏற்படும் போது எந்தப் பொருள் கிடைத்தால் உருத்தெரியாத அந்த விருப்பம் பூர்த்தியடையும் என்று தெரியாமல் இருக்கலாம். ஆனால் உலக அனுபவம் உள்ள தந்தைக்குத் தெரிசிறது. அது போல ஜீவன் கொள்ளும் விருப்பம் எந்த வாழ்க்கையில் தீரும் என்று அவனுக்குத் தெரியாமல் இருக்கலாம். தெரியாத காரணத்தாலேயே கூட அவன் அந்த விருப்பத்தை விரும்பியிருக்கலாம். இந்த விருப்பத்துக்கு முற்றிலும் உரிய வாழ்க்கை பன்றியினுடையது தான் என்று தெரிந்தால் ஒருகால் ஜாக்கிரதையாகவும் இருந்திருப்பானே என்னவோ. ஆகவே விருப்பத்துக்கு முடிவு தெரிந்தோ தெரியாமலோ விருப்பத்தின் அழகைக்கண்டு மயங்கியே அவன் அதை நேசித்து, வேண்டும் என்று அழைத்தும் விடுகிறான்.

சாதாரண நிலையுள்ள தந்தையே மகன் விருப்பத்துக்கு இந்த மதிப்புக் கொடுத்து வேண்டியதைச் செய்து கொடுக்கிறாரே! உலகத்தையே உண்டாக்கிப் புரக்கும் அந்தக் கடவுள் தன் படைப்புக் குழந்தையின் உள்ள விருப்பத்தை நிறைவேற்றாமல் இருப்பாரா?

இப்படிப் பெற்ற உடல்தான் ஜீவன் பெற்ற சரீரமாகும். அப்படி ஏற்கனவே, தான் ஏற்படுத்திக்கொண்ட விருப்பங்களின் வாசனைகள் எழுதித் தந்த (நீல) நிலப்படத்துக் கேற்றவாறு அமைக்கப்பட்ட கட்டடம் தான் இது. படம் எழுதித் தந்துவிட்டால் குறித்தவாறு தான் கட்டடம் அமையும். அதை மாற்றியமைக்க வேறு யாருக்கும் உரிமை கிடையாது.

அப்படியே கிடைத்த உடலுக்கு போகாயதனம் அல்லது 'துய்க்கும் கட்டடம்'! என்று பெயராம். போக ஆயதனம் சொல்லப்பட்ட பிறகு அடுத்த சுலோகத்தில் போகசாதனம் கூறப்படுகிறது.

13 पञ्चप्राण मनोबुद्धिदशेन्द्रिय समन्वितम् ।

अपञ्चीकृत भूतोत्थं सूक्ष्मांगं भोगसाधनम् ॥

பஞ்சப்ராண மனோபுத்திதசேந்த்ரிய ஸமந்விதம்

அபஞ்சீக்ருத பூதோத்தம் ஸுக்ஷ்மாங்கம் போகஸாதனம்

பஞ்சப்ராண — ஐந்து வகைப் பிராணன்கள், மனோ — மனம், புத்தி — புத்தி, தசேந்த்ரிய — பத்து இந்த்ரியங்கள் (இவைகளால்), ஸமந்விதம் — இணைந்து ஆனதும், அபஞ்சீக்ருத பூதோத்தம் — பஞ்சீகரணம் செய்யப்படாத பூதங்களிலிருந்து எழுந்ததுமான, ஸுக்ஷ்மாங்கம் — ஸுக்ஷ்ம (மான) சரீரம் போக ஸாதனம் — துய்ப்பதற்குரிய கருவியாம்.

ப்ராணன், அபானன், சமானன், வ்யானன், உதானன் என்பவை ஐந்து வகைப் பிராணன்களாகும்.

நுகர்வது, சுவைப்பது முதலிய பொறிகளைப் பிராணன் இயக்குகின்றது.

அபானம் என்பது மலம், அழுக்கு முதலியவற்றை வெளியேற்றும் தொழிலைச் செய்கிறது. வியானம் என்பது சீரணக் கருவிகளை இயங்கச் செய்கிறது. சமானம் என்கிற பிராணன் சீரணித்துக் கிடைத்த புஷ்டியை ரத்தத்தின் மூலம் உடலில் பரவச் செய்கிறது. உதானம் நம் எண்ணங்களை உயர்த்த வல்லது.

பத்து இந்திரியங்கள்: கர்ம இந்திரியங்கள் ஐந்து; ஞான இந்திரியங்கள் ஐந்து என்று பத்து இந்திரியங்கள் உள்ளன. கண், காது, மூக்கு, தோல், நாக்கு என்ற இந்த ஐந்தும் ஞான இந்திரியங்களாம். கைகள், கால்கள், பேச்சு, வெளியேற்றும் இந்திரியம், பிறவிக்கான இந்திரியம் இவைகள் ஐந்தும் கர்மேந்திரியங்களாம்.

மனம் — விருப்பு வெறுப்புக்களின் இருப்பிடம். தர்க்க ரீதியாக சிந்திக்கிற ஆற்றல் புத்தி என்று சொல்லப்படுகிறது. இவை எல்லாம் சேர்ந்து குட்சும சரீரம் ஆகின்றன,

இந்தக் கருத்து மிகவும் பழைமையானது என்றாலும் மிகவும் புதுமையானதும் கூட. கண்கள், காதுகள் என்று நாம் வெளியே பார்க்கிறோமே அவை ஸ்தூலம் என்று பேசலாம். ஆனால் வேதாந்தம் குட்சுமம் என்று இங்கே விவரித்திருக்கிறது. காரணம்: வெளியே யுள்ளது பொறிவாயில்கள். அவற்றை இந்திரிய கோளயம் என்று பேசுகிறோம். பொறியின் மூலம் நரம்புத் தொகுதி தான். அதன் ஆற்றல் குட்சுமமானதே.

இந்த பதினேழு தத்துவங்களும் அடங்கிய தொகுதி தான் குக்ஷிமாங்கம்; அது தான் போக சாதனம்.

கிளப்பில் சென்று ஒரு அங்கத்தினர் பலவிதமாக மனமகிழ்வு ஏற்படுத்திக் கொள்ளலாம். சீட்டாடலாம்;

டென்னிஸ் ஆடலாம் ; பிலியர்ட்ஸ் ஆடலாம். எல்லா வற்றிற்கும் அப்பாற்பட்டவன் அவைகளை ஆடித் தன் மனதுக்கு மகிழ்ச்சியை ஏற்படுத்திக் கொள்கிறான். அதே போல இந்த சாதனங்களைக்கொண்டு இன்ப துன்பத்தைத் துய்ப்பவன் வேறு.

முதல் சுலோகத்தில் போகாயதனம் என்று போகம் அல்லது துய்ப்பதற்கான இடமும், இந்த சுலோகத்தில் போகஸாதனம் என்கிற துய்க்கும் கருவிகளும் விவரிக்கப் பட்டிருக்கின்றன.

(க-ரை) முதல் சொல்லப்பட்ட போகாயதனம் ஸ்தூல சரீரம். இந்த சுலோகத்தில் சொல்லப்பட்ட போகஸாதனம் ஐந்து பிராணன்கள், மனம், புத்தி, பத்து இந்திரியங்கள் இவற்றுலான குட்சும சரீரம் பஞ்சிகரணம் ஆகாத பூதங்களினால்தான். அதுவே இன்பம் துய்ப்பதற்கு உள்ள கருவியாம்.

14 अनद्यविद्याऽनिर्वाच्या कारणोपाधिरुच्यते ।

उपाधिर्त्रिदयादन्यमात्मानमवधारयेत् ॥

அநாத்யவித்யாநிர்வாச்யா காரணோபாதிருச்யதே

உபாதித்ரிதயாதந்யமாத்மாநமவதாரயேத்

இந்த சுலோகத்தில் காரண சரீரம் விவரிக்கப்படுகிறது.

அநாதி — ஆதி அல்லது தொடக்கம் என்ற ஒன்றே யில்லாததும், அநிர்வாச்யா — எடுத்துப்பேச முடியாததுமான, அவித்யா — அவித்தை, காரணோபாதி: — காரண உபாதி (காரணக்கருவி) என்று, உச்யதே — சொல்லப்படுகிறது; உபாதித்ரிதயாத் — இந்த மூன்று உபாதிகளுக்கும், அந்யம் — வேறே உள்ளதான (மாறுபட்டதான), ஆத்மாநம் — ஆத்மாவை, அவதாரயேத் — உறுதிசெய்து கொள்வாயாக.

பரம்பொருள் தத்துவம் எதற்காக இந்த சரீரங்களை ஏற்கின்றது? யோசிக்கலாம் : ஒரு ஊரில் “கிளப்” என்கிற ஒன்று ஏன் ஏற்படுகிறது? அந்த ஊரில் அதற்குத் தேவையிருக்கிறது. ஒரு குறை இருப்பதாகவும் அந்தக்குறை நீக்கப்பட்டால் தான் நிறைவு ஏற்படும் என்றும் மனதில் ஒரு அலை ஏற்படுகிறது. அந்த “அலை”யை விருப்பம் அல்லது தேவை என்கிறோம். அது போல எந்த தினத்தில் அவித்தை காரணமாக குறைவில்லாத ஆத்மாவுக்குக் குறை கற்பித்து “குறை நிறைய வேண்டும்” என்று நினைக்கிறோமே என்று இந்த சரீரங்கள் ஏற்படுகின்றன. அந்தக் குணத்துக்குத் தான் அவித்தை என்று பெயர். அதற்கு ஆரம்பம் கிடையாது. இந்தக் காரண சரீரம் என்பது தான் அவித்தையாம். அது அநாதியானது.

ஒருவன் இரவில் தெருவழியாகப் போதும் பொழுது அங்கே நிற்கும் மரத்தில் ஒரு பிசாசைப் பார்க்கிறான். பிசாசைக் கற்பனை செய்து கொண்டதுடன் அவனால் நிற்க முடியவில்லை. மேலே அது நீளமாக விருப்பதாகவும், நீண்ட பற்கள் இருப்பதாகவும், கைகள் நீளுவதாகவும், விரல்களைக் காட்டி அழைப்பதாகவும் எல்லாம் மேலே மேலே கற்பனை செய்து கொண்டே போகிறான். ஆகவே அவித்தையிலிருந்து இந்த பயங்கர உலகம் எழும்பிற்று. அவித்தை என்பது என்ன?

‘அது மரம்’ என்ற அறியாமை தான் பிசாசு என்று ஏற்பட்ட (தப்பு) அறிவுக்குக் காரணம்.

‘நான்’ தான், அந்த ஆத்மாதான், இந்த எல்லாவற்றையும் சிருஷ்டித்தது. முதலில் ஏதோ ஒரு குறையை நிறைக்கப் போக எவ்வளவு பொருள்கள் சிருஷ்டிக்கப்

பட்டுவிட்டன ! அதை விளக்கத்தான் வேதாந்தத்தில் இந்தக் கம்பத்தில் பிசாசைப் பார்க்கும் கதை சொல்லப் படுகிறது.

“நாம் படுக்கையறையில் படுத்திருக்கும் நாம் தான்” பக்கத்தில் இருப்பவர் நம் மனைவி மக்களே” என்பதை எல்லாம் மறந்து தான் நாம் கனவு காண்கின்றோம். அதே போல ஆத்மாவே நாம் என்கின்ற உண்மையை மறந்துவுடனே தான் நாம் இந்த உலகை ஆக்கிக் கொள்கிறோம்.

அது எப்பொழுது, ஏன் எப்படி? என்ற கேள்விகள் எழுகின்றன. இந்தக் கேள்விகள் தான் எதையும் அறிவதற்குக் கேட்கப்படும் கேள்விகளாம். நேரம் இடம் காரணம் என்கிற மூன்றையும் தான் விசாரிக்கிறது விஞ்ஞானம் எல்லாம் !

ஆனால் அந்தக் கேள்விகள் எல்லாம் இந்த அவித்தையை அறியக் கேட்க முடியாது.

பேரன் தன் தாத்தாவிடம் “உன் கலியாணத்துக்கு ஏன் அழைத்துப் போகவில்லை” என்று கேட்டால் அது தப்பாகும்; கேட்கக் கூடாத ஒரு கேள்வி. அதே போல அவித்தை ஏற்பட்ட பிறகு தான் இந்த மாயை எல்லாம் ஏற்படுகிறது. அதையும் மீறிய பிறகு எப்படி இந்தக் கேள்விகள் எழமுடியும்?

இருட்டில் வெளிச்சத்தை வைக்கவேண்டும் என்பதற்காகத் தலையில் விளக்கை வைத்துக் கொண்டு ஒருவன் தேடினால் அவன் இருளை எப்படிக் கண்டு பிடிக்க முடியும்? அதே போல புத்தி தெளிந்த நிலையில் தான் அவித்தை போய்விடுமே.

இந்த அவித்தையை அநாதி என்று நாம் சொல்கிறோம் என்றால் காலத்தால் கணிக்க முடியாது என்று சொல்கிறோம். காலத்தைப்பற்றிய எண்ணமே இரண்டு சம்பவங்கள் ஏற்பட்ட பிறகு தான் எழமுடியும். இரண்டு அனுபவங்களுக்கு இடையே உள்ள நேரத்தைத் தான் நாம் உணர முடியும். ஆகவே முதல் அனுபவம் ஏற்பட்ட நேரத்துக்கு, அந்த நேரத்தில் காலக் கணிப்பு ஏற்பட முடியாது. அதே நிலை தான் பேச முடியாத நிலையை அடையும் போதும். அனுபவமே ஏற்பட முடியாத நிலையிலும் காலத்தையும். விவரத்தையும் எப்படி எதிர்பார்க்க முடியும்?

மின் சக்தியை விவரிக்க அது இயங்கும் கருவிகளான விசிறி, முதலியவைகளை விவரிக்கலாம். பிறகு அதிலிருந்தே மின்சாரத்தைப் புரிந்து கொள்ள வேண்டியது தான். அதே போல ஆத்மா போகிக்கும் மூன்று கருவிகளான சரீரங்களைப் பற்றிச் சொல்லிவிட்டு ஆத்ம தத்துவத்தை உணரும்படி தான் விட்டுவிட முடியும்.

தூங்கும் போது நமக்கு ஏற்படும் நிலைதான் அவித்தை என்கிற காரண சரீரம்; அல்லது ஆத்மாவின் அவித்தை காரணச் சரீரத்தின் மூலமே இயங்குகிறது. 'நான் அறியேன்' என்கிற நிலைதான் அவித்தை நிலை.

நான் அறியேன் என்ற நிலையில் சும்மா இல்லாமல் மனம் இல்லாதவைகளைக் கற்பனை செய்யும் என்று ஏற்கனவே சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

(க-ரை) காரண உடல் ஆதிதயற்றது; பேசவொண்ணாதது. இந்த உடலையும் சேர்த்து ஏற்கனவே சொல்லப்பட்டவற்றுடன் மூன்று சரீரங்களாயின. இம்மூன்றையும் மீறியதே ஆத்மநிலை என்று அறியப்படட்டும்.

15 पञ्चकोशादियोगेन तत्तन्मय इव स्थितः ।

शुद्धात्मा नीलवस्त्रादियोगेन स्फटिको यथा ॥

பஞ்சகோசாதி யோகேந தத்தன்மய இவ ஸ்தித:

சுத்தாத்மா நீலவஸ்த்ராதி யோகேந ஸ்படிகோ யதா,

நீலவஸ்த்ராதி யோகேந — நீலத்துணி முதலியவற்
றின் சேர்க்கையால், ஸ்படிகோ — கண்ணாடி, யதா —
எப்படியோ (அப்படியே,) சுத்தாத்மா — சுத்த ஆத்மன்,
பஞ்ச கோசாதி — பஞ்சகோசங்களினுடைய,
யோகேந — சேர்க்கையினால், தத்தன்மய இவ — அத
தன் மயமானது போலவே, ஸ்தித:— தோன்றி நிற்கிறது.

அவித்தையின் பயனாக உண்மை புரியாத காரணத்
தால் தப்பாகப் புரிந்து கொள்கிற செயல் ஏற்படுகிறது.
விழித்திருக்கிற நிலை, கனவு காண்கின்ற நிலை, ஆழ்ந்த
தூக்க நிலை இம் மூன்றையும் தாண்டி நிற்கிற நிலை அந்த
உண்மையாகிற நிலை. அந்த நிலையை விளங்க வைப்பது
மிகவும் கடினம் — முடியாதது. ஏன் என்றால் அதைப்
பற்றிய எந்த அனுபவமும் உலகில் நமக்கு ஏற்பட்டது
கிடையாது. தூங்கும் நிலை போன்றது என்றால் தூக்கத்
தில் ஒன்றும் தெரியாது இருக்கிறது. அந்த நிலையும்
இல்லை. விழித்திருக்கிற நிலையோ கனவு நிலையோ அது
இல்லவே இல்லை. ஆகவே தூங்குகிற நிலை போலவும்
இருக்கிறது; தூங்கியும் தூங்காத நிலை போலுமுள்ளது
அது. அதுவே பரிபூர்ண நிலையாம்.

என்றால் இப்படிப்பட்ட “குடித்து மறப்பது”
போன்ற ஒரு ஏமாற்றம் இந்த ஆத்மனுக்கு ஏன் ஏற்படு
கிறது? என்ற கேள்விக்குப் பதில் இங்கே விவரிக்கப்
படுகின்றது.

சுத்த ஆத்மா இந்த ஐந்து உரைகளுக்குள்ளேயும் ஊடுருவிப் பரவி நிற்கிறது. அப்படி ஊடுருவிப் பரவும் தன்மையின் அதிகம் குறைவை ஒட்டித்தான் உள்ளே, வெளியே என்று பேசப்படுகிறது.

ஒரு கார்த்தத்துடன் ஒரு ஆணியை ஒட்டினால் அந்த ஆணியும் கார்த்தக் குணத்தை அடைகிறது. அதனுடன் வரிசையாக ஒன்றுடன் ஒன்றாக ஒட்டிச் சென்றோமானால் மூன்று நான்கு ஆணிகள் வரை கூட 'கார்த்த மயமா'கும். அதே போல: அளித்தை ஆத்மனுடன் மிகவும் ஒட்டியிருக்கிற படியால் மிகவும் ஆற்றல் பெற்றதாக இருக்கிறது. உடலுக்கு ஏற்பட்டிருக்கிற உறவு மிகவும் தொலைவானது.

ஆகவே அந்த ஆத்ம வெளியிலிருந்து பார்க்கும் போது சுத்தமாக இருந்த போதிலும் எந்தத் தளத்தின் மூலமாகப் பார்க்கப்படுகிறதோ அந்தந்த மயமாகக் காணப்படுகிறது - தோற்ற மளிக்கிறது சில சமயங்களில் மனத்தின் அமைப்புக் கேற்றவாறு பரபரப்போ அமைதியோ கொண்டதாக ஆத்மனே தோன்றுகிறது. புத்தி சிறந்தபோது சிறந்த ஆத்மனாகக் காணப்படுகிறது. காதலில் கலங்குகின்றவனாக, கடும் துயரில் வருந்துகிறவனாக ஜீவன் காணப்படும் போதெல்லாம் அந்த ஆத்மாவுடன் எந்தத் தளம் உறவு கொள்கிறதோ அதற்கேற்றவாறு காணப்படுகிறது.

கண்ணாடிக்கல் நீல நிறத் துணியின் மேல் வைக்கப்பட்டிருந்தால் கண்ணாடியே நீலமாகக் காணப்படுகிறது. அதுவே மஞ்சள் துணியின் மேல் வைக்கப்பட்டிருந்தால் மஞ்சள் கண்ணாடி போலவே தோன்றும்.

அப்படியே சுத்த ஆத்மாவும் ஒட்டிய உரைகளின் தன்மைக் கேற்றவாறு காணப்படுகிறது.

ஐந்து கோசங்கள் அல்லது உரைகள் : (1) அன்ன மய கோசம், ஸ்தூல உடலாகும், (2) பிராணமய கோசம், (3) மனோமய கோசம், (4) விஞ்ஞான மய கோசம், (5) ஆனந்தமய கோசம். இந்த ஐந்து உரைகளும் அடுக்கடுக்காக ரெயிலடுக்குப் போல் ஒன்றுக்குள் ஒன்றாய் அடுக்கப்பட்டு அமைந்திருக்கின்றன.

(க-ரை) கண்ணாடி வைக்கப்பட்டிருக்கும் துளிக் கேற்றவாறு நிறத்தை ஏற்றுக்கொள்ளும். அதே போல சுத்த நிறமான ஆத்மன் எந்த உரையின்மூலம் இயக்கம் காட்டுகிறதோ அந்த உரையின் தன்மையை ஏற்றதுபோல் பார்க்கப்படுகிறது.

16 वपुस्तुपादिभिः कोशैर्युक्तं युक्त्यावघाततः ।

आत्मानमांतरं शुद्धं विविच्यात्तण्डुलं यथा ॥

வபுஸ்துஷாதிபி : கோசையுத்தம் யுத்த்யாவகாதத :

ஆத்மாநமாந்தரம் சுத்தம் விவிச்யாத் தண்டுலம் யதா.

(வபுஸ்துஷாதிபி: — உமி தவிடு முதலிய கோசைர் யுத்தம் — உரைகளால் கூடிய) தண்டுலம் — அரிசியை, யதா — எப்படிப் (பிரிக்கிறோமோ) அப்படி, *வபுஸ் துஷாதிபி : — ஸ்தூல உடல், குட்சும உடல் முதலிய, கோசை: — உரைகளுடன் யுத்தம் — கூடிய, சுத்தம் — சுத்தமானதும், ஆந்தரம் — மிக உள்ளே யுள்ளதுமான. ஆத்மானம் — ஆத்மாவை, யுத்த்யா — யுத்தியினால்(கெட்டிக்காரத்தனமாக), அவகாதத: — குத்தி (எடுக்கின்றவனாக) விவிச்யாத் — பிரித்து எடுக்கவும்.

*வபு:—ஸ்தூல சரீரம், உமி; துஷ:—குட்சும சரீரம், தவிடு.

ஆத்மா இந்த உரைகளுக் கெல்லாம் அப்பாற் பட்டது என்று சொல்லப்பட்டது. அதை அறிவது எப்படி? அதற்கு இங்கே வழி சொல்லப்படுகிறது.

நெல் பழுக்கவேண்டும் அதைப் பிறகு அறுத்துச் சேர்த்துக் காய வைத்து உரலிலிட்டு உலக்கை கொண்டு குத்தி உமியையும் தவிட்டையும் பிரித்தெடுத்து அரிசியைப் பெறுகிறோம்.

அதே போல உலகில் பிறந்து நல்ல அனுபவம் பெற்று கஷ்டங்களில் காய்ந்து பிறகு யுக்தி கொண்டு ஸ்தூல குட்சுமசரீரங்களை இடித்து அகற்றி ஆத்மாவைப் பெறவேண்டும். அரிசி சுத்தமாக இருப்பது போல ஆத்மாவும் சுத்தமானதே. நெல்லை அரிசி என்று சொல்கிற படி ஆத்மனையும் உடல் என்று பேசுகிறோம்.

உள்ளே என்ற கருத்தை நாம் நன்றாகப் புரிந்து கொள்ளவேண்டும். உள்ளே என்பதாலே உடலுக்குள்ளே இதயத்தின் நடுவே கடுகு மாதிரி இருக்கிற பொருள் என்று பொருள்படாது. அதற்கு “வியாபிக்கும் குணம் மிகவும் அதிகம் கொண்ட” என்று பொருள். இப்படி மறைத்துப் பேசும் சொற்களின் ரகசியக் கருத்துக்களில் நாம் நன்கு கவனம் செலுத்திப் புரிந்து கொள்ள வேண்டும்.

(க-ரை.) மேலே மூடியிருக்கும் உரைகள் குத்தி நீக் கப்பட்டாலே சுத்தமான அரிசி கிடைக்கிறது. அதேபோல விவேகம் என்ற உலக்கைகொண்டு ‘இது இல்லை, இது இல்லை’ என்று குத்தி உடல் மனம் புத்தி முதலிய உரைகளை நீக்கிப் பிறகு அதன்மேல் படிந்திருக்கிற அழுக்கையும் விலக்கவேண்டும். பிறகு ஆத்மன் சுத்த உணர்வுத் தத்

துவமாகப் பெறப்பட்டுவிடும். ஞானப்பிழம்பான பரமநந்த நிலையை அப்பொழுது சாதகன் அடைந்துவிடுவான்.

17 सदा सर्वगतोऽप्यात्मा न सर्वत्रावभासते ।

बुद्धावेवावभासेत स्वच्छेषु प्रतिविंवचत् ॥

ஸதா ஸர்வகதோப்யாத்மா ந ஸர்வத்ராவபாஸதே
புத்தாவேவாவபாஸேத ஸ்வச்சேஷு பிரதிபிம்பவத்

ஸதா — எப்பொழுதும், ஸர்வகதேப்யோ அபி — எங்கும் நின்றிருந்தும் கூட, ஆத்மா — ஆத்மன், ஸர்வத்ர — எங்கும், ந அவபாஸதே — பிரகாசிக்கிற தில்லை. ஸ்வச்சேஷு — தெளிவான இடத்தில் மட்டுமே (ஸ்வச்சமான உபாதியிலே), பிரதி பிம்பவத் — பிரதி பிம்பம் (ஏற்படுவது) போல, புத்தௌ ஏவ — புத்தியில் மட்டுமே, அவபாஸேத — வெளிப்படும்.

எங்கும் இருக்கிறதென்றால் ஏன் எங்கும் தோன்று கிறதில்லை? என்ற சந்தேகம் சிஷ்யன் மனதில் எழும். அந்த ஐயத்துக்கு இந்த சுலோகத்தில் பதில் சொல்லப் படுகிறது.

இந்த சுலோகத்தின் கருத்துக்குச் சரியான எடுத்துக் காட்டாக நாம் அரசாங்கத்தைக் கொள்ளலாம். அரசாங்கத்தின் அதிகாரம் எங்கும் பரவியிருக்கிறது. ஆனால் எங்கும் பரவியிருப்பது தெரியவில்லை. ஏதாவது ஒரு குற்றம் புரிந்தவுடன் அது அங்கே போலீஸ்காரர்களின் உருவில் வெளிப்படுகிறது. அல்லது தில்லியில் கண்டால் சந்திக்கிறோம். குற்றம் கண்ட இடத்திலோ அல்லது அரசின் தலைநகரிலோ அரசு வெளியேறித் தோற்ற மளிப்பது போல இந்த ஆத்ம தத்துவமும் நல்ல வழு

வழுப்பான கண்ணாடித் தளம்போன்ற உபாதிகளில் மட்டுமே வெளியேறிப் பிரகாசமடையும்.

பௌதிக விஞ்ஞானமும் அதைத்தான் சொல்கிறது. எந்தத் தளத்தில் குரிய ஒளி பட்டாலும் அது எதிர் ஒளிக் கத்தான் செய்யும். ஆனால் சுவரில் பட்டு பிரதிபலிக்கின்ற ஒளி சிதறிவிடுகிறது. கண்ணாடித் தளத்தில் பட்டுப் பிரதி பலிக்கும்போது சிதறாமல் எல்லா ஒளிகளும் சேர்ந்து பிரதிபலிப்பதால் பிரதிபிம்பம் ஏற்படுகிறது.

பிரதி பிம்பமும் கண்ணாடியின் மேல் அழுக்கிருந் தால் தெளிவில்லாது இருக்கிறது. கண்ணாடி தெளிவாக் கப்பட்டால் தான் பிரதிபிம்பமும் தெளிவாக இருக்கும்.

கண்ணாடியை எதிரே வைத்துக் கொண்டு நம் முகத்தைப் பார்த்துக்கொள்கிறோம். அப்பொழுது கண் ணாடியில் தெரிகிற முகம் நம்முடையது இல்லை என்பது உண்மை தான். ஆனால் உள்ளே தெரியும் முகத்தின் மூக்கில் கரை இருந்தால் நாம் அதைத் துடைக்கிறதில்லை. நம் முகத்தைத் துடைத்துக் கொள்ளத் தெரிந்து கொண்டிருக்கிறோம். அதே போல புத்தியில் ஏற்படும் பிரதி பிம்பத்திவிருந்து பிம்பத்தின் மூலப் பொருளான பரமனை உணர முடிகிறது.

எனவே நம் புத்தியைத் தெளிவுள்ளதாக்கப் பழகிக் கொண்டால் அதிலே பரம ஆத்மனின் பிரதி பிம்பத்தைக் காணமுடியும். புத்தி தெளிவடைவது என்பது சுலப மான செயல் அல்ல. நல்ல எண்ணங்களே எண்ணிப் பழகி, நல்ல செய்கைகள் மூலம் அந்த எண்ணங்களை நீலை நிறுத்தியாக வேண்டும். அதன் மூலம் புத்தி சுத்த மடைந்து தெளிவடையும். அப்பொழுது பரமனுடைய

உருவந்தின் பிரதி பிம்பத்தைத் தெளிவாகக் காணலாம். அதுவும் நியானத்தின் மூலம் தான் முடியும். புத்தி தெளிவடைவதுடன் அதில் வீணாக அலைகளும் எழாமல் கலக்கமன்றியும் இருக்கும்போது தான் பிரதி பிம்பமும் ஆடாமல் அசையாமல் ஸ்திரமாக இருக்கும்.

(க-ரை.) பரம்பொருள் எங்கும் சென்று நிறைந்து இருக்கிறது என்றாலும் அது எங்கேயும் ஒளிர்வதில்லை. பொருள்களின் பிரதிபிம்பம். கண்ணுட்த் தளத்தில்தான் விழும். அதேபோல ஆத்மனையும் (தூய) புத்தியில்தான் பிரதி பலிக்கக் காணலாம்.

18 देहेन्द्रियमनोबुद्धिप्रकृतिभ्यो विलक्षणम् ।

तद्वृत्तिसाक्षिणं विद्यादात्मानं राजवत्सदा ॥

தேஹேந்த்ரிய மனோபுத்தி ப்ரக்ருதிப்யோ விலக்ஷணம்
தத் விருத்தி ஸாக்ஷிணம் வித்யா தாத்மாநம் ராஜவத் ஸதா

ஆத்மாநம் — ஆத்மாவை. ஸதா — எப்பொழுதும், ராஜவத் — அரசனைப் போல, தேஹ இந்த்ரிய, மனோ புத்தி ப்ரக்ருதிப்ய : — உடல், புலன்கள், மனம், புத்தி, பிரகிருதிகள் இவைகளிலிருந்து, விலக்ஷணம்—தனிப்பட்டதாகவும், தத்வ்ருத்தி சாக்ஷிணம் — (பிரகிருதிகளான) அவைகளுடைய செயல்களுக்குச் சாட்சியாக உள்ளதாகவும், வித்யாத் — அறியப்படட்டும்.

அப்படி உள்ள அந்தப் பொருள் என்ன செய்கிறது அல்லது எப்படி இருக்கிறது, என்ன போக்கை ஏற்றுக் கொள்கிறது? என்று இந்த சுலோகத்தில் விவரிக்கப்படுகிறது.

இஞ்சின்களில் உள்ள நீராவி தானாக இயங்குவதில்லை. அதை அழக்கிப் பிறகு விரிய வைத்து இஞ்சினை இயக்கு

கிறோம். இஞ்சின் பாதையில் சென்றாலும், பாதையை விட்டு விலகிக் கீழே விழுந்தாலும் அது நீராவியின் குற்றமாகாது. அதே போல உள்ளே இருக்கிற உயிர்த் தத்துவம் இயக்கத்துக்கு வேண்டிய ஆற்றலைப் பெறும்படி செய்யக்கூடிய குணம் பெற்றிருந்தும் ஒட்டாமலேயே நிற்கிறது.

பிரகிருதி புருஷனைக் கண்ட பரபரப்பிலேயே, அதன் எதிரேயிருக்கும் வாய்ப்புக் கிடைத்தவுடனேயே வேலை செய்ய ஆரம்பித்துவிடும். அலுவலகத்துக்கு முதலாளி வந்தவுடனேயே எல்லோரும் பரபரப்புக் காட்டி இயங்கி வேலை செய்ய ஆரம்பித்து விடுகின்றனர். அதே போல புருஷன் 'ஸாந்தியம்' ஒன்றே பிரகிருதியை இயக்கிவிடும்.

இதற்குப் பின்வரும் உதாரணம் சொல்லப்படுகின்றது. மிதந்த அன்புள்ள இரு நண்பர்கள் வெகு நாட்களுக்குப் பிறகு சந்திக்கிறார்கள். இருவரும் நல்ல வயதானவர்கள். தன் வாயில் முற்றத்தில் நிற்காலியில் அமர்ந்திருந்த ஒரு நண்பர் மற்ற நண்பரைக் கண்டவுடன் எல்லாவற்றையும் மறந்து அவருடன் பேச ஆரம்பித்துவிடுகிறார். வந்தவர் வழிநடந்து களைத்து வந்திருக்கிறார் என்றே மறந்துவிடுகிறார். அந்தச் சமயம் அவருடைய மனைவி வந்து எட்டிப் பார்க்கிறாள். அவளை ஒரு முறை கணவர் பார்க்கிறார். அந்தப் பார்வை ஒன்றே போதும்; அவள் உள்ளே சென்று எல்லா ஏற்பாடுகளையும் செய்து விடுகிறாள். பிறகு சமயம் பார்த்து அவள் வந்து அழைக்கிறாள். உள்ளே சென்றால் எல்லாம் தயாராயிருக்கிறது; ஆம், குளிக்கும் அறையில் ஸ்நானம் செய்யும் வசதி - சோப்பு, எண்ணெய், அறப்பு, துடைத்துக் கொள்ள துண்டு உள்

பட; வெளியே சாப்பாட்டு அறையில் இலை போட்டு நீர் வைத்து, சாப்பாடு தயார். வெளியே ஹாலில் களைப்பாற எல்லா ஏற்பாடுகளும் தயார். இவ்வளவும் எப்படி நடந்தது? அவர் செய்ததெல்லாம் — தன் நண்பருடன் பேசிக் கொண்டிருந்தது தான். ஆனால் பிரகிருதியான மனைவி புருஷனுடைய பார்வை மாத்திரத்தாலேயே இயங்க ஆரம்பித்து விட்டாள்.

சாஷி என்கிற சொல் மூலம் அந்த உயிர்த்தத்துவம் ஒன்றிலும் ஈடுபடுவதில்லை என்று குறிக்கப்படுகிறது. சாதாரணமாக நம் தேச சட்டத்திலும் கூட சம்பவத்தில் ஈடுபட்டவர் சாஷியேன சொல்லப்படுவதில்லை. சம்பவத்தை ஒரு விதமான உறவும் ஏற்படாமல் எவ்விதத்திலும் பாதிக்கப்படாமல் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறவர் தான் சாஷியாக முடியும்.

அரசவையில் நடக்கிற எந்த நிகழ்ச்சியும் அரசனைப் பாதிப்பதில்லை. அரசன் சாட்சியே தான். அதே போல அந்தப் பரம்பொருள் உடலுலகத்திலும் சரி வெளிப்பெரு மூலகத்திலும் சரி நடப்பதை எல்லாம் சாட்சியாக வே நின்று பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறது.

இது ஒரு விந்தையான நிலையே. அரசன் இருக்கிறான் பார்க்கிறான் என்ற எண்ணமே செயல் எழுச்சிக்குக் காரணமாயிருந்தது என்ற கருத்தில் அரசனே ஆற்றல் தருகிறான், இயக்கம் தருகிறான். அனால் எது நடந்தாலும் அவன் பொறுப்பில்லை!

அதே போல நம்முள்ளே, உடலிலே வெளியே நிகழும் சம்பவங்கள், எழும் எண்ணங்கள், இருக்கிறது, இல்லை என்ற இருவிதமுமான அனுபவ உணர்வுகள் எல்லாம் ஒளிபெற்று, உயிர்பெற்று இயங்குவது எதனால்?

அந்த உண்மைப் பேருணர்வுத் தத்துவமான ஆத்மன் அருளினாலே, ஆற்றலினாலே தான். ஆற்றல் தந்த அதுவே ஒதுங்கி நிற்கிறது; பலனாலோ செயலாலோ பாதிக்கப்படுவதில்லை.

(க-ரை.) ஆத்மா சாட்சி ரூபமானது; உடல், புலன்கள், மனம் புத்தி முதலிய பிரகிருதிகளுக்கு அப்பாற்பட்டது, மாறாது. எப்பொழுதும் அரசரவையில் அரசரைப் போலவே (ஆற்றல் தந்தும் செயலைத் தூண்டியும்) ஒதுங்கி நிற்கிறது.

19 व्यापृतेऽपिन्द्रियेष्वत्मा व्यापारीवाविवेकीनाम् ।

दृश्यतेऽप्रेषु धावत्सु धावन्निव यथा शशी ॥

வ்யாப்ருதேஷ்விர்தீரியேஷ்வாத்மா வ்யாபாரீவா

விவேகீநாம்

த்ருச்யதே (அ)ப்ரேஷு தாவத்ஸு தாவந்ரிவ யதா சசீ!

யதா — எப்படி, அப்ரேஷு — மேகங்கள் தாவத்ஸு — ஓடும்பொழுது, சசீ — சந்திரன், தாவந்ரிவ — ஓடுகிறது போல த்ருச்யதே — காணப்படுகிறதோ, அப்படி அவிவேகினாம் — அவிவேகிகளுக்கு, இந்திரியேஷு — இந்திரியங்கள், வ்யாப்ருதேஷு — அலுவல் செய்யும்போது, ஆத்மா — ஆத்மனே, வ்யாபாரீ இவ — அலுவல் செய்கின்றதாகத் (தோன்றுகிறது)

அழியாத அமர ஆத்மன் அழியக்கூடிய இந்த உபாதிகள் கொண்ட ஜீவராசிகள் மூலம் ஒளிக்கிறது. அதன் பயனாகத் தான் அவை எல்லாம் இயங்கி அலுவல் நடத்துகின்றன. அதைப் பார்த்து நாம் ஆத்மனே இயங்குவதாக நினைக்கிறோம்.

இயற்றித்துக்கு உயிர் கொடுக்கும் நீராவிக்குப் போகும் இடம் என்றோ, வேண்டியவர் வேண்டாதவர் என்றோ ஒன்றும் கிடையாது. அதே போல ஆத்மனுக்கும் ஒன்றும் கிடையாது. ஆனால் எந்த 'உரை' அதன் பெருமையால் இயங்குகிறதோ அந்த உரையின் மூலம் அதைப் பார்த்து நாம் அதுவே இயங்குகிறதாக எண்ணுகிறோம்.

ஆகவே செயல்களோ, எண்ணங்களோ எல்லாம் அந்தப் பரம்பொருளின் ஒளி, ஆற்றல் இவைகளால் தான் இயக்கம் பெற்று ஒளி பெறுகின்றன. அவைகள் எல்லாம் தங்கி நடிப்பதற்கு அடிப்படையில் மாறாத பொருளாய் இருப்பது அந்தத் தத்துவம் தான். அவிவேகிகள் அந்த மாறாத பொருளை, மற்ற உரைகளில் ஏற்படும் போக்கையும், மாறுதல்களையும் கொண்டு இயங்குவதாக எண்ணுகின்றார்கள். ஆத்ம விவேகமில்லாத காரணத்தால் தான் அவ்விதம் நம்பி ஏமாறுகிறோம்.

இந்த ஏமாற்றம் ஒரு உதாரணம் மூலமாக இங்கு விளக்கப்பட்டிருக்கிறது. குழந்தைகள் மேலே பார்க்கிறார்கள். சந்திரன் ஓடுகிறது என்று நினைக்கிறார்கள் உள்ளபடி மேகங்கள் தாம் ஓடுகின்றன. ரயிலில் உட்கார்ந்து நாம் போகும்பொழுது உண்மையில் ஓடுவது நாம் தான். ஆனால் வெளியே உள்ள மரம், குன்றுகள் எல்லாம் நம்மை நோக்கி ஓடுகின்றன போல் தோன்றுகின்றன. நகரும் பொருளிலிருந்து நிற்கும் பொருளைப் பார்த்தாலும் நிற்கும் பொருள் நகர்வதாகத் தோன்றுகிறது. அதாவது நாம் எந்தத் தளத்திலிருந்து பார்க்கிறோமோ அந்தத் தளத்தின் தன்மையை நாம் பார்க்கப்படும் பொருளுக்கு ஏற்றிப் பார்க்கிறோம்.

மனம் பதற்ற மடைந்திருந்தால் அந்தப் பதற்றத்தில் நம் ஆத்மா பதற்றமுற்றதாக எண்ணுகிறோம். ஏன் என்றால் அந்த சமயம் ஆத்மன் மனதின் மூலம் ஒளிர் கிறது (வெளித்தெரிகிறது). மனதில் பதற்றம் இருக்கிறது. ஆகவே பதற்றத்தை ஆத்மனுக்கு ஏற்றி விடுகிறோம்.

உண்மையில் இந்தப் பதற்றம், சலனம், அசைவு, அலைவு எல்லாம் உபாதிகளான உரைகளுக்குத் தான். அந்த உட் பொருளுக்கு இல்லை.

(க-ரை.) மேக வரிசை ஓடுகிறது. சந்திரன் ஓடுவதாக எண்ணுகிறோம். அதேபோல இந்திரியங்கள் செயல்படு கின்றன; மனம் அலைகிறது, புத்தி இயங்குகிறது அப் பொழுது செயல்படும் ஆற்றலைத் தரும் ஆத்மன் அசைவ தில்லை, அலைவதில்லை, பாதிக்கப்படுவதில்லை. ஆத்மபோ தம் இல்லாத காரணத்தால் ஆத்மனை மாற்றத்தை ஏற் பதுபோல் எண்ணுகிறோம்.

20 आत्मचैतन्यमाश्रित्य देहेन्द्रिय मनोधियः ।

स्क्रियार्थेषु वर्तन्ते सूर्यालोकं यथा जनाः ॥

ஆத்மசைதந்யமாச்ரித்ய தேஹேந்த்ரிய மனோதிய :

ஸ்வக்ரியார்தேஷு வர்த்தந்தே சூர்யாலோகம் யதா ஜனா :

யதா — எப்படி, ஜனா : — மக்கள். சூர்யாலோகம் — சூரிய வெளிச்சத்தை (உதவியாகக் கொண்டு), ஸ்வக்ரி யார்தேஷு — தன் செயல்களில் வர்த்தந்தே — (ஈடுபட்டு) இருக்கிறார்களோ, அப்படியே தேஹேந்த்ரிய மனோதிய : — உடல் இந்திரியம், மனம், புத்தி (இவைகள்) ஆத்மசைதந்யம் — ஆத்மன் தரும் இயக்கத்(தை)தின், ஆச்ரித்ய — உதவி பெற்றே (தங்கள் வேலைகளில்) வர்த்தந்தே — இயங்குகின்றன.

சடப் பொருள்களான உடல் மனம் புத்தி உயிர் பெற்று இயங்குகின்றன. அவற்றிற்குக் கிடைத்த உயிர் 'அது' தான்; ஆத்ம சைதன்யம். அதைக் கொண்டு தான் அந்த உயிர்ற்ற பொருள்கள் இயங்க வேண்டும். மின்சாரம் அல்லாமல் பல்பும் எரியாது, விசிறியும் சுற்றாது. இன்ப வெறி கொண்டு, இயக்கம் ஏற்று, அழகும் இனிமையும் பெற்று இந்த சடப் பொருள்கள் இயங்குகின்றன என்றால் அதற்கு மூல காரணம் ஆத்மாவின் உயிர் தரும் தன்மைதான். ஆனால் அது எந்த அலுவல்களாலும் பாதிக்கப்படுவதில்லை.

சூரியன் உதாரணம் இந்தக் கருத்தை விளக்குகிறது. சூரியன் ஒளியில் தான் காலை முதல் இரவு வரை எல்லோரும் எல்லா விதமான வேலையையும் செய்கிறார்கள். அது எல்லா விதமான வேலைகளையும் வெளித் தோற்றம் பெறச் செய்கின்றது (பார்த்தவர்கள் புரியும் படி செய்கின்றது). எரினும் அந்த ஒளி இந்தச் செயல்களால் எந்த விதத்திலும் பாதிக்கப்படுவதில்லை. சிவப்பான பொருளை ஒளிரச் செய்யும் போது அது சிவப்பாக மாறுவதில்லை. பாவமான காரியங்களுக்கு ஒளி தரும் போது அது மங்கி விடுவதில்லை. அதேபோல ஒளி அதிகம் பெறுவதுமில்லை,

அதே போல ஆத்மனும் எந்தச் செயலாலும் பாதிக்கப்படமாட்டான்.

(க-ரை.) சூரிய ஒளியில் உலகினர் தத்தம் வேலையைச் செய்கின்றனர். அதேபோல உடல், புலன்கள், மனம், புத்தி எல்லாம் ஆத்ம-இயக்கு-ஒளியில் ஆற்றல் பெற்று தத்தம் வேலைகளில் இயங்குகின்றன.

21 देहेन्द्रियगुणान् कर्माण्यमले सच्चिदात्मनि ।

अध्यस्यन्त्यविवेकेन गगने नीलतादिवत् ॥

தேஹேந்த்ரியகுணான் கர்மாண்யமலே ஸச்சிதாத்மநி
அத்யஸ்யந்த்யவिवேகேந ககணே நீலதாதிவத்

அவிவேகேந — விவேகமில்லாத காரணத்தால், ககணே — ஆகாயத்தில், நீலதாதிவத் — நீலத்தன்மை முதலியவற்றை (ஏற்று வது) போல, தேஹேந்த்ரிய குணான் — உடல் பொறிகள் இவைகளின் குணங்கள் கர்மாணி — செயல்கள், அமலே — குற்றமற்ற, ஸச்சிதாத்மனி — சச்சிதாநந்தப் பொருளான அந்த ஆத்மனிடத்தில், அத்யஸ்யந்தி — ஏற்றப்படுகின்றன.

சச்சிதாநந்த ஆத்மன் நிர்மலமானது. அதில் ஒரு விதமான கரையும் இல்லை, அதை மறந்து, அது தெரியாத காரணத்தால் அதை உடல் மனது புத்தி இவைகளின் மயமாகப் பார்க்கிறோம். அப்பொழுது உடல் மனம் இவைகளின் குறைகள், தொல்லைகள் எல்லாமுமே அதுனுடையது தான் என்று எண்ணி விடுகிறோம். அது அவிவேகம்.

இது. குழந்தைகள், “ஆகாயம் நீல நிறம்” என்பதைப் போன்றதாகும். ஆகாயம் நீலமல்ல. ஆனால் ஒளியின் எதிரொளியால், தொலைவின் பெரும் பரப்புக் காரணத்தால் வெறும் தோற்ற அளவில் உள்ள நிறமே! ஆனால் அந்த நீல நிறம் ஆகாயத்துக்கே உடையதாகப் பேசுகிறார்கள் குழந்தைகள்.

நீலத் தன்மை என்றால் வெறும் நீல நிறம்மட்டுமல்ல. அதன் சுத்த இயற்கைக்கு மாறான எந்தத் தன்மையும் சரியே. மங்கல், தூசி நிறைந்த தன்மை, — எல்லாம்

அப்படியே தான். அவை எல்லாமே 'நீலதாதி' என்ற சொல்லால் காட்டப்படுகிறது.

ஆகவே ஆத்மனுக்கு உள்ளதாக நாம் எண்ணும் குறைபாடுகள் எல்லாம் உபாதிகளுடையவை. அவற்றைத் தான் ஆத்மா பேரில் ஏற்றி வைத்துப் பேசப்படுகிறது.

(க-ரை.) ஆகாயத்தில் நீல நிறத்தை நாம் பார்க்கிறோம். அதேபோல சச்சிதாத்மப் பொருளின்மேல் உடல், புலன்கள் ஆகியவற்றின் குணங்களை ஏற்றி உணர்கிறோம். அது அவிவேகம்.

22 अज्ञानान्मानसोपाधेः कर्तृत्वादीनि चात्मनि ।

कल्पयन्तेऽस्वुगते चन्द्रे चलनादि यथाऽम्भसः ॥

அஞ்ஞானமானஸோபாதே : கர்த்ருத்வாதீநி சாத்மநி
கல்பயந்தே(அ)ம்புகதே சந்த்ரே சலநாதி *யதா(அ)ம்பஸ :

அம்புகதே — நீரில் வந்த, சந்த்ரே — சந்திரனிட (பிரதி பிம்ப)த்தில், அம்பஸ : — நீரினுடைய, சலநாதி — ஆட்டம் முதலியவை, யதா — எப்படி (கற்பிக்கப்படுகின்றனவோ) அப்படியே, அஞ்ஞானாத் — அறிவின்மை காரணமாக, மானஸோபாதே : — மன உபாதியின், கர்த்ருத்வாதீநி — நான் செய்பவன் முதலியவை, (வினையாட்சிகள்), ஆத்மநி — ஆத்மாவிடத்தில், கல்பயந்தே — கற்பிக்கப்படுகின்றன.

* (யதா ப்ரம : — சலனாதி யதா ப்ரம : என்று கொள்ளவும்.)

நான் செய்கிறேன்; சுவைக்கின்றவன் நான் என்ற முனைப்புக்கள் எல்லாம் புத்தியினுடையவை. இந்த முனைப்புக்கள் எல்லாம் விழிப்பு நிலையிலும், கனவு நிலையிலும் உண்டு. தூக்க நிலையில் இருக்க முடியாது.

ஆகவே எண்ணங்கள் எழாத நிலையில் இந்த முனைப்புக் கள் ஏற்படவில்லை. அப்படியே சமாதி நிலையிலும் உடல் மனத்தின் அசட்டுத்தனம் இல்லாத காரணத்தால் நான் செய்கிறேன் என்கிற போன்ற முனைப்புக்கள் இரா. ஆகவே 'நான்செய்கிறவன்' ஆகிய எண்ணங்கள் எல்லாம் ஆத்மனுடையதல்ல.

இந்த நிலை சந்திரனின் பிரதி பிம்பத்தின் மூலம் விவரிக்கப்படுகிறது. பாத்திரத்திலுள்ள நீர் அசங்கினால் பிரதிபிம்பம் அசங்குகிறது. உடைந்து காணப்படுகிறது. பிறகு சேர்ந்துவிட்டது போல் தோன்றுகின்றது. அதெல்லாம் நீரினுடையதே. பிரதி பிம்பத்தினது அல்ல!

அதேபோல மனதின் ஆட்டம் ஆத்மாவினுடையதல்ல.

(க-ரை.) நீரின் ஆட்டம் முதலியவை பிரமையால் சந்திரன் பிரதி பிம்பத்தின் மேல் ஏற்றிப் பார்க்கப்படுகின்றன. அதேபோல மனம் புத்தியின் முனைப்பெல்லாம் ஆத்மாவுடையது என்று கற்பிப்பது அஞ்ஞானம்.

23 रागेच्छा सुखदुःखादि बुद्धौ सत्यां प्रवर्तते ।

सुषुप्तौ नास्ति तन्नाशे तस्माद्बुद्धेस्तु नात्मनः ॥

ராகேச்சா ஸுகது:காதி புத்தௌ ஸத்யாம் ப்ரவர்ததே
ஸுஷுப்தௌ நாஸ்தி தந்நாசே தஸ்மாத் புத்தேஸ்து

நாத்மந :

ராக — பிடிப்பு, இச்சா — விருப்பம், ஸுக — இன்பம், து:காதி — துன்பம் முதலியன, புத்தௌ — புத்தி, ஸத்யாம் — இயங்கும்போது தான், ப்ரவர்ததே

காணப்படுகின்றன, ஸுஷுப்தௌ — ஆழ்ந்த தூக்க நிலையில் தந்நாசே — அது (புத்தி) அழிந்தவுடன், நாஸ்தி — இல்லை, தஸ்மாத் — அதனால், புத்தேஸ்து (அவை எல்லாம்) புத்தியினுடையதே, நஆத்மந: - ஆத்மாவினுடையதில்லை,

ஆத்ம தத்துவத்துக்கு சுத்த ஆநந்த நிலையில் அறியாமை கிடையாது. ஒளியில் இருள் கிடையாது. மன எழுச்சிகளின் குறைகள் ஆத்மத்துக்கு ஏற்பட முடியாது. ஜீவனின் 'அவித்தை' தான் சம்சார பந்தத்துக்குக் காரணமாகிறது.

சுத்தமான மனது நல்ல உயர்வழியில் சென்று ஆத்ம ஞான அனுபவமாகிற மோக்ஷத்துக்கு அழைத்துச் செல்லும். அதே மனது தூய்மை தவறினால் கீழ்ப்பிறவிகளுக்கு அழைத்துச் சென்றுவிடும். அஞ்ஞானம் மூடிக் கொள்ளும். ஆகவே அலைந்து புரளும் மனதை அடக்கத் தெரிந்து அமைதி பெற்று ஆத்மனின் எல்லையிற் பேரோளி, ஜீவத்வத்தின் குறைபாடுகள் இல்லாமல் ஒளிரும். விருப்பம் பிடிப்பு எல்லாம் மனதினுடையவை, ஆத்மனுடையதல்ல. மனக்குரங்கு ஆட்டும் வரையில் ஆடி அலைந்து அழிகிறோம். தூங்கும்போது மனக்குரங்கும் அயர்ந்து விடுகிறது. அதிலிருந்தே, இந்தக் குணங்கள் எல்லாம், மனதினுடையது என்று தெளிவாகிறது. அவை ஆத்மனுடையவையல்லவே அல்ல.

(க-ரை) விருப்பு வேறுப்பு, சுகம் துக்கம் எல்லாம் புத்தி இயங்கும் வரை தான் ஏற்படுகின்றன. தூங்கும் போது புத்தி அடங்கி விடுகிறது. அந்த சமயத்தில் அந்த அலைவுகளும் காணப்படுவதில்லை. அதிலிருந்தே இவை எல்லாம் புத்தியினுடைய வேலை, ஆத்மனுடைய தல்ல என்று அறிந்து கொள்ளலாம்.

24 प्रकाशोऽकंस्य तोयस्य शैत्यमग्नेर्यथोष्णता ।

स्वभावस्सच्चिदानन्दनित्यनिर्मलताऽऽत्मनः ॥

ப்ரகாசோ(அ)ர்கஸ்ய தோயஸ்ய சைத்யமக்நேர்

யதோஷ்ணதா

ஸ்வபாவஸ் ஸச்சிதாநந்த நித்ய நிர்மல தாத்மந :

அர்கஸ்ய — குரியனுக்கு, ப்ரகாச : — பிரகாசம் (ஒளி), தோயஸ்ய — நீருக்கு, சைத்யம் — குளுமை, அக்நே : — நெருப்புக்கு, உஷ்ணதா — குடு, யதா — எப்படி, ஸ்வபாவ : — ஸ்வபாவமோ, அ ப் ப டி யே, ஆத்மந :— ஆத்மாவுக்கு, ஸச்சிதாநந்த — சச்சிதாநந்தத் தன்மையும், நித்ய நிர்மலதா — என்றும் சுத்தமாயிருக்கும் தன்மையும், ஸ்வபாவ : — சுபாவமாம், இயற்கைக்குணமாம்.

பரம்பொருள் தனியொரு பொருள் என்றால் எந்தப் பொருளும் அதற்கு மாறுபட்டே தான் இருக்கும். ஆகவே அதில் எந்தப்பொருளும் சேர்ந்திருக்க முடியாது. சேர்ந்து விட்டால் உண்மைத் தனிப் பொருளாக எப்படி ஆக முடியும்? ஆகவே தான் ஆத்மனில் பிரகிருதிப் பொருள்கள் இல்லை என்று சொல்லுகிறோம். அது ஒரே பொருள். மாற்றறியாத செழும் பசும் பொருள்! அதனுடைய தன்மையே இருப்பது இயங்குவது இன்பமயமானதாம்.

குளிர்ந்த நெருப்புருண்டை ஒன்றை எங்கும் காணமுடியாது. ஒளியில்லாத குரியன் என்றவது எழுமா? எந்தப் பொருளுக்கும் ஒரு தர்மம் அல்லது சிறப்பு உண்டு. அந்தச் சிறப்பு நீங்கினால் அது அந்தப் பொருளாக இருக்க முடியாது. அதே போல பரம் பொருளை அதன் சிறப்புக்கள் காட்டி விவரிக்க வேண்டும்

என்றால், நிர்மலமானது சச்சிதானந்த மயமானது என்று தான் விவரிக்க வேண்டும். அந்தக் குணங்கள் அந்தப் பொருளின் சிறப்பாம், தர்மமாம்.

(க-ரை.) குரியனுக்கு ஒளி சிறப்பு; நீருக்குக் குளுமை தர்மம்; நெருப்புக்குச் சூடு என்றுமுள்ள தன்மை அதே போல ஆத்மனுக்கு சத், சித், ஆனந்தம், நித்ய சுத்தத் தன்மை சிறப்பாம்.

25 आत्मनस्सच्चिदंशश्च बुद्धेर्वृत्तिरिति द्वयं ।
संयोज्य चाविवेकेन जानामीति प्रवर्तते ॥

ஆத்மந : ஸச்சிதம்சச்ச புத்தேர்வ்ருத்திரிதி த்வயம்
ஸம்யோஜ்ய சாவிவேகேந ஜாநாமீதி ப்ரவர்ததே.

ஆத்மந : — ஆத்மாவினுடைய, ஸச்சிதம்ச : — சச்சிதாம்சம் (ஒன்று), புத்தே : — புத்தியினுடைய, வ்ருத்தி : — போக்கு, இதி — என்ற (இரண்டு). த்வயம்ச — இரண்டையும், ஸம்யோஜ்ய — சேர்த்து, அவிவேகேந — அறியாத் தன்மையினால், ஜாநாமிஇதி — நான் அறிகிறேன் என்று, ப்ரவர்ததே — இயங்குகிறது. (நினைத்துச் செயல்படுகிறது.)

ஆத்மா சுயம் பிரகாசமானது. மனது அந்த ஒளியில்லாமல் உணரவோ, எண்ணவோ முடியாது. என்றாலும் இவ்விரண்டையும் ஒன்றாய் இணைத்து விடவும் முடியாது. ஏன் என்றால் அமர ஆத்மா அழியும் எப்பொருளாகவும் மாற முடியாது. அப்படியே அழியும் பொருள் அமரத் தன்மையை அடையவும் முடியாது.

நான் அறிகிறேன் என்ற ப்ரவிருத்தி உண்மையில் என்ன? ஒரு உணர்ச்சியோ எண்ணமோ மனதில் எழும்

போது அது சுயம் பிரகாச ஆத்மனின் ஒளி பெற்று ஒளிக்கிறது. ம - தி எப்பொழுதும் ஆத்ம பிரகாசத்தின் ஒளியிலேதான் உயர்க்கிறது. வெளிப் பொருள்களிலிருந்து வரும் உணர்வுத் தாக்கங்களின் சுவடுகளை ஏற்று அவற்றிற்கேற்றவாறு எண்ணங்களை யும் கொண்டு செயல்களையும் தூண்டும் தொழில் மனதினுடையதாம். இடையருத அனுபவங்களின் தொகுப்பே வாழ்வு. ஆகவே ஒவ்வொரு அனுபவத்துக்கும் நெகிழ்ந்து செயலை முடிவு செய்ய வேண்டிய வேலை மனது செய்கிறது. ஆத்மா அறிவுப் பிழம்பு. இனி அதற்கு அறிவதற்கென்று ஒன்றும் கிடையாது. இருந்தும் அறிவு வாழ்க்கை நடத்துவதாக நாம் உணர்கிறோமே அதன் ரகசியம் என்ன என்பதை இந்த சுலோகம் விளக்குகிறது.

வேதார்தம் நேரடியாக நம்முடைய அறிவுப் பிழம்பான ஆத்மாவின் ஒளி கொண்டு பொருள்களைப் பற்றிய அறிவு ஏற்கப்படுவதில்லை என்று சொல்கிறது. மனதில் விழுந்து பிரதிபலிக்கும் ஒளியின் உதவியால் தான் புறப் பொருள்களின் அறிவு ஏற்கப்படுகிறது. ஆகவே மனதிற்கு அந்தத் தத்துவத்தின் ஒளி கிடைக்க வேண்டும். அந்த ஒளி எதிரொளி கொண்டு புறப் பொருள்களின் மேல் படவேண்டும். அப்பொழுது தான் புறப்பொருள் பற்றிய அறிவு ஏற்பட முடியும். அதனால் தான் நல்ல புத்திசாலி கூட கவலை நிலையில் தெளிவுடன் சிந்திக்க இயலாமல் கஷ்டப்படுகிறான். மனம் தெளிவாயிருந்தால் தான் அந்த எதிரொளியும் தெளிவாக இருக்கும்.

கோபம், தெரிந்து கொள்ளாதல் ஆகிய எல்லாம் மனதின் லீலைகள். பகுத்து அறியும் ஆற்றல் இல்லாத காரணத்தால் அவற்றை ஆத்மாவின் செயல்கள் என்று நம்புகிறோம்.

உள்ளுணர்வுத் தத்துவமான ஆத்மனின் ஒளியில் விளங்கும் எண்ணங்களே 'நான் அறிகிறேன்' என்ற உண்மையான அனுபவங்களாம். அவை மாறுகின்றன. மாற்றமுடைய எதுவும் அதுவாக இருக்க முடியாது. அவை எல்லாம் மனதினுடையவே. எண்ணங்கள் உணர்ச்சிகள் எல்லாம் ஆத்மாவினுடையவையல்ல.

(க-ரை.) ஆத்மாவினுடைய குணம் சத், சித், ரூபம். புத்திக்குத்தான் விருத்தி உண்டு — செயற்பாக்கு உண்டு. அதுவும் அதன் ஒளியில்தான் உண்டு. இந்த இரண்டையும் சேர்த்து அறியாமை காரணமாக 'நான் அறிகிறேன்' என்று ஆத்மா அறிகிறதுபோல் பேசுகிறோம். ஆத்மா அறியவேண்டிய தொன்றில்லை. அது அறிவது மில்லை.

26 आत्मनो चिक्रिया नास्ति बुद्धेर्वोधो न जातिविति ।

जीवस्सर्वमलं ज्ञात्वा ज्ञाता द्रष्टेति मुह्यति ॥

ஆத்மனோ விக்ரியா நாஸ்தி புத்தேர் போதோ ந ஜாத்விதி ஜீவஸ் ஸர்வமலம் ஞாத்வா ஞாதா த்ரஷ்டேதி முஹ்யதி

ஆத்மந : — ஆத்மாவுக்கு, விக்ரியா — மாற்றம், பதற்றம் ஒன்றும், நாஸ்தி — கிடையாது. புத்தே : — புத்திக்கு, போத : — ஞானம், நஜாது — ஒரு காலும் கிடையாது. இதி — என்று, ஜீவ : — ஜீவன், ஸர்வம் — எல்லாவற்றையும், அலம் ஞாத்வா — அறிந்து கொள்ளாமலேயே, (க்)ஞாதா — அறிகிறேன், த்ரஷ்டா — பார்க்கிறவன் நான், இதி — என்று, முஹ்யதி — மோகம் கொள்கிறது.

பரம்பொருளுக்கு எண்ணங்கள் கிடையாது. புத்திக்கு எண்ணும் தன்மை இயற்கையில் கிடையாது.

அது சடப்பொருள். ஆனால் புத்தியில் எழும் எண்ண அலைக்கு அந்த உட்பொருளின் ஒளி கிட்டும் பொழுது அது எண்ணுகின்ற உயிர்ப்பைப் பெறுகிறது. ஒவ்வொரு கணமும் எழுகின்ற எண்ணங்களை யெல்லாம் அந்தப் பேரொளி விளக்கம் பெறச் செய்கிறது. மின் சக்தி ஓடாது. யந்திரம் தானாக ஓடாது. இரண்டும் சேர்ந்தால் ஓடும். மின் சக்திக்கு சக்தி தரும் தன்மை உண்டு. அந்த சக்தியை ஏந்திக்கொண்டு இயங்கும் தன்மை இயந்திரத்துக்குத் தான் உண்டு. யந்திரம் ஓடுகிறது என்பது அவசரப் பேச்சு.

வெளிச்சம் இருந்தாலும் அதை பூட்டப்பட்டிருந்தால் பொருள்களைப் பார்க்க முடியாது. அதை திறந்திருந்தாலும் வெளிச்சம் இல்லை யென்றால் பொருளைப் பார்க்கமுடியாது. பொருளும் இருக்க வேண்டும்; அவற்றின் மேல் ஒளியும் விழவேண்டும். இவை இரண்டும் சேர்ந்தால் தான் பொருள்கள் தெரிகின்றன. அதே போல ஆத்ம தத்துவம் சைதன்யமாக இருந்த போதிலும் அது இயங்கப் போவதில்லை. புத்தி சடப்பொருள். ஆகவே அது தானாக இயங்க முடியாது. ஆனால் புத்தியில் எழும் எண்ணங்களுக்கு சுயம் பிரகாசப் பொருளின் ஒளி கிடைத்தால் புத்தி உயிர்பெற்று இயங்குகிறது. அப்பொழுது உண்மையறியாத நிலையில், “நான் எண்ணுகிறேன்” என்று இந்த ஜீவன் எண்ணி மோகம் அடைகிறான்.

ஒரு தந்தை கம்பளியைப் போர்த்துக் கொண்டு “நான் கரடி” என்கிறார். ஒன்றும் அறியாத குழந்தைகள் ஒதுங்கிப் பயந்து நிற்கின்றன. கொஞ்சம் தெரிந்த குழந்தை தெரிந்து கொண்டு அச்சமில்லாமல் நெருங்கி

வினையாடுகிறது. நன்றாய்த் தெரிந்த குழந்தை நெருங்கியே இது தான் சமயமென்று ஏறி அழுக்கவும் செய்கிறான்.

அதைப் போல "நான்" தான் ஆத்மா என்றறிந்து கொண்டே 'இந்த அசட்டு' வேஷம் தரித்து வினையாடுகிறான். மனதில் பிரதிபலிக்கும் ஆத்மா, மனதின் பட படப்புக்களின் காரணமாகத் தானும் பட படக்கிறதாக, துண்டாகி விடுகிறதாக எண்ணி ஏமாறுகிறது.

(க-ரை.) ஆத்மனுக்கு மாற்றம், படபடப்பு ஆட்டம் அலைவு ஒன்றும் கிடையாது. புத்திக்குத் தானாக அறிவு கிடையாது. ஜீவன் இதையெல்லாம் புரிந்துகொள்ளாமல் நான் அறிகிறேன், பார்க்கிறேன் என்றெல்லாம் எண்ணிக் கொண்டு சங்கடப்படுகிறது.

27 रज्जुसर्वदात्मानं जीवं ज्ञात्वा भयं वहेत् ।

नाहं जीवः परात्मेति ज्ञातश्चेन्निर्भयो भवेत् ॥

ரஜ்ஜு ஸர்ப்பவதாத்மாநம் ஜீவம் ஞாத்வா பயம் வஹேத்
நாஹம் ஜீவ: பராத்மேதி ஞாதச் சேத் நிர்பயோ பவேத்.

ஆத்மாநம் — ஆத்மாவை, ரஜ்ஜு ஸர்ப்பவத் — கயிற்றில் பாம்பைப் போல், ஜீவம் — ஜீவனாக, ஞாத்வா அறிந்து, பயம் — பயத்தை, வஹேத் — தாங்குகிறான், அஹம் — நான், ந ஜீவ: — ஜீவனல்ல, பராத்மா — அந்தப் பரமாத்மா தான், இதி — என்று, ஞாத:சேத் அறிந்து கொண்டால், நிர்பயோ — பயமற்றவனாக, பவேத் — ஆவான்.

ஆத்மா சுத்தமானது, சச்சிதானந்தத் தன்மை நிர்மலத் தன்மை இரண்டும் அதன் முக்கிய தன்மைகளாம். அதில் வேறு ஒரு பொருளும் இருக்க முடியாது. ஆகவே அது

நிர்மலம் என்று பேசப்படுகிறது. பொருள் அதன் மேல் தங்க முடியுமானால் அப்பொருள் அதைப் பாதித்துவிடும். அந்த நிலையில் அது எல்லையற்றதாகவும் அழியாததாகவும் எப்படி இருக்க முடியும்? செய்கிறேன் என்று எண்ணுகிற மனது அனுபவிக்கின்ற புத்தி இவைகள் எல்லாம் அந்த ஒளியில் இயங்குகிற எண்ண அலைகள். இவைகளை எல்லாம் தாண்டி அந்தப் பொருள் — சாக்ஷி யாகப் பார்த்து நிற்கும் அந்தத் தத்துவம் இருக்கிறது. கனவின் அனுபவம் வேறு, விழிப்பு நிலை அனுபவம் வேறு. விழித்தவனைக் கனவு நிலை அனுபவம் பாதிக்க முடியாது. அதே போல தூய நிலையான அந்தப் பொருளை இந்த உலகங்களின் அனுபவம் பாதிக்க முடியாது. அதனால் அது எப்பொழுதும் நிர்மலம் என்ற குணத்தை உடைய தென்று பேசப்படுகிறது.

கனவில் ஒருவன் புலிகள் விரட்டுவதாகக் காண்பான்; ஓடு ஓடு என்று ஓடி தப்பமுடியாமல் கங்கைக்குச் சென்று அதற்குள் பாய்கிறான். அதே நேரம் 'சில்' என்று உணர்ச்சி பெற்று விழிக்கிறான். அப்பொழுது அவனுக்குக் கனவில் ஏற்பட்ட அச்சம் இருக்கப் போவதில்லை. அதே போல ஆத்ம விழிப்பு ஏற்பட்ட நிலையில் பிறவி, வளர்ச்சி, வியாதி, தேய்வு அழிவு என்ற போக்குகளை ஏற்கிற இந்த உடல் அல்ல அது என்கின்ற உண்மையாக மாறுகிறோம்.

மின்சாரத்துக்குத் தேய்வு அழிவு கிடையாது. பல்புளரியலாம். ரேடியோவில் வால்வுகள் தேய்ந்து வீணாகலாம். நீராவிக்கு அழிவு கிடையாது, தேய்வு கிடையாது; இஞ்சின் தேயலாம்.

அதே போல இந்த அழிவு தேய்வு எல்லாம் அந்த ஆத்மனுக்குக் கிடையாது. அந்த ஆத்ம விழிப்பு நிலையில் ஆத்ம கீதத்தின் அமுத அழகில் லயித்திருக்கும் அந்த நேரத்தில் இந்த பயங்கள் அழைப் பாதிப்பதில்லை.

(க-ரை) கயிற்றைக் கயிறென்று அறியாத காரணத்தால் பாம்பு என்ற பயம் அதன் படைகளுடன் பரந்து விரிந்து அலறவைக்கிறது. கயிறுதான் என்று புரிந்து விட்டால் பாம்பு என்ற தப்பறிவும் தொலைந்துவிடும் — அதனுடன் எழுந்து விரிந்த பயக்கூட்டமும் பறந்துவிடும். அதேபோல ஆத்மாவை அறியாத காரணத்தால் ஜீவனை ஏற்கிறோம். அது தரும் தொல்லைகளின் பயத்தை ஏற்று அலறுகிறோம். 'நான் பரமாத்மனே' என்ற ஞானநிலை வந்துவிட்டால் தப்பெண்ணாம் தொலையும். அதனுடன் மற்ற தொல்லைகளும் தொலைந்துவிடும்.

28 आत्माऽवभासयत्येको बुद्ध्यादीनिन्द्रियाण्यपि ।

दीपो घटादिवत्स्वात्मा जडैस्तैर्नावभास्यते ॥

ஆத்மாவபாஸயத்யேகோ புத்த்யாதீநீந்த்ரியாண்யபி

தீபோ கடாதிவத்ஸ்வாத்மா ஜடைஸ்தைர்நாவ

பாஸ்யதே.

தீபோ கடாதிவத் — விளக்கு குடம் முதலியவைகளை (ஒளிரச் செய்வது) போல, ஏக : ஆத்மா — ஆத்மன் ஒன்றுதான், புத்த்யாதீநி — புத்தி முதலியவைகளையும் இந்த்ரியாண்யபி — இந்த்ரியங்களையும் கூட, அவபாஸ்யதி ஒளிரச் செய்கிறது, ஜடை: — சடப் பொருள்களானதை: — அவைகளால் (அந்த இந்த்ரியங்களால்), ஸ்வாத்மா — தன்னுடைய ஆத்மா, ந அவபாஸ்யதே — விளக்கம் பெறுகிறது.

ஆத்ம சைதன்யம் என்பது ஆத்மனின் தன்மை. அது ஒரு அறிவுத் தத்துவம். அதன் ஒளியில் தான் நாம் எல்லாவற்றையும் அறிகிறோம் என்று பேச முடிகிறது. தொடர்ந்து 'அறியும்' நிலையில் இருத்தல் தான் வாழ்வு எனப்படுகிறது. இறந்து விட்டால் ஒருவன் எதையும் 'அறிய' முடியாது.

அந்த அறிவு தான் இந்திரியங்களுக்கும் ஒளி தருகிறது. கை கால்கள் இயங்குகின்றன என்றால் அந்த உயிர்த்தத்துவம் இருந்தேயாக வேண்டும். உள்ளே அது இல்லை என்றால் கைகள் (கருவிகள்) இருந்தும் செத்தவன் சாவியை எடுத்துத் தன் மகனிடம் தரவும் முடியாது. மகன் தானே எடுத்துக் கொண்டால் அவன் அதைத் தடுக்கவும் முடியாது.

ஆகவே நாக்கில் ருசி பார்ப்பதாய், மனதில் உணர்ச்சியின் பலனை ஏற்கக் கூடியதாய், புத்தியில் சிந்தனையின் செயலை இயக்கக் கூடியதாய் இருப்பது அந்த உயிர்தான். அதுதான் அந்தப் பேருணர்வுத் தத்துவம் அல்லது அறிவு மயமான பொருளாகும்.

குடம் முதலியன - ஒரு அறைக்குள். மண் கூஜா, குடை, எல்லாம் இருக்கலாம். ஆனால் இருட்டில் இருந்தால் அவைகளைப் பார்க்க முடியாது. வெறும் வெளிச்சம் மட்டும் இருந்தாலும் இல்லாத பொருள்களைப் பார்க்க முடியாது. அதே போல சூரியன் ஒளியையும் அறிய நமக்குள் அந்த அறிவொளி இருக்க வேண்டும். அந்த அறிவொளி தான் எல்லாவற்றையும் ஒளி பெறச் செய்கிறது.

(க-ரை.) விளக்குத்தான் குடம் முதலியவற்றுக்கு ஒளி தந்து விளக்கம் பெறச் செய்கின்றது. குடம் முதலியன

விளக்குக்கு ஒளி தருகிறது. அதே போல ஆத்மா தான் புத்தி முதலிய உறுப்புக்களுக்கு இயக்க விளக்கம் தருகிறது. சடப்பொருள்களான அவை அதற்கு இருப்போ ஒளியோ தருவதில்லை.

29 स्वो धे नान्यो धेच्छा बो धरूपतयात्मनः ।

न दीपस्यान्यदीपेच्छा यथा स्वात्मप्रकाशने ॥

ஸ்வபோதே நான்ய போதேச்சா போதருபதயாத்மநஃ
ந தீபஸ்யான்ய தீபேச்சா யதா ஸ்வாத்ம பிரகாசனே.

தீபஸ்ய — விளக்குக்கு யதா — எப்படி, (ஸ்வாத்மப்ரகாசனே — தன்னை வெளியிட்டுக்கொள்ள), அன்யதீபேச்சா — வேறு ஒரு விளக்கின் தேவை, ந — இல்லையோ, அப்படியே, ஆத்மநஃ — ஆத்மாவுக்கும், போதருபதயா — ஞான ஸ்வரூபியாக இருக்கும் காரணத்தால், ஸ்வாத்மப்ரகாசனே — ஆத்மப்ரகாசத்தில், அந்யபோதேச்சா — மற்ற அறிவின் இச்சை, ந — இல்லை.

ஆத்மாவில் மனம் புத்தி என்று ஒன்றும் கிடையாது. ஆத்மாவை அறிய இவற்றை எல்லாம் தாண்டவேண்டும். ஆனால் அதில் ஒரு சங்கடம் இருக்கிறது. அந்த நிலையில் புத்தியையும் மீறிய நிலையில், அதை அறிவது எதனால்? அதை உணர்வது எதைக் கொண்டு?

இருட்டிலே இருக்கும் பொருள்களை அறிய விளக்கை உபயோகிக்கிறோம். ஆனால் எரிபும் அந்த விளக்கைப் பார்ப்பதற்கு வேறு ஒரு விளக்குத் தேவையில்லை. அதைப் போல மற்ற எல்லாவற்றையும் விளங்க வைக்கும் இந்த விளக்கத்தை உணர்வதற்கு, தெளிவதற்கு வேறு ஒரு அறிவு வேண்டுவதில்லை.

ஏன் எனில் அதுவே விளக்கமாம். சூரியனைப் பார்க்க நெருப்புக்குச்சியை யார் கிழித்துக் காட்டிக்கொண்டிருப்பார்கள்?

வெளியே பார்ப்பதை நிறுத்தி உள்ளே திரும்பினால் அந்த உள்ளொளியை, எங்கும் உள்ள அகண்ட ஒளியைக் காணலாம். அது விளக்கம் பெற புறப்பொருள்கள் தேவையில்லை, விளக்கம்பெறப் பொருள் இல்லாத நிலையை நாம் அடையும்போது அந்த விளக்கு ஒளியாகவே மாறுகிறோம். அது எப்பொழுதும் விளங்கி நிற்கும் விந்தை ஒளியாம்.

தூங்குகிறவன் விழித்தால் தானே தூங்கியவன் என்று அறிகிறான். தூக்க நிலையை மீறிய விழிப்பு நிலையின் பத்தில் திளைக்கிறான். அதே போல அந்த ஆத்ம விழிப்பு ஏற்பட்டால் ஸ்வரூபாநந்தத்தில் திளைக்கலாம்.

(க-ரை.) விளக்கைத் தெரிந்துகொள்ள வேறு விளக்கு வேண்டாம். ஆத்மஞானம் பெற்றபிறகு அதை அறிய என்று வேறு ஒன்றும் வேண்டாம். அது அறிவுமயம்—ஒளிமயம். அதற்கு வேறு அறிவு விளக்கம் ஒன்றும் தேவையில்லை.

30 निषिद्धय निखिलोपाधीन् नेतिनेतीति वाक्यतः ।

विद्यादैक्यं महावाक्यैर्जीवात्मपरमात्मनोः ॥

நிஷித்ய நிஹிலோபாதீந் நேதி நேதிதி வாக்க்யத :

வித்யாதைக்யம் மஹாவாக்யைர் ஜீவாத்ம பரமாத்மநோ :

நிகில — எல்லா, உபாதீன் — உபாதிகளையும், நேதி நேதிஇதி — “இது இல்லை. இது இல்லை” என்கிற, வாக்க்யத: — மஹா வாக்கியத்திலிருந்து, நிஷித்ய — நிஷே

தம் செய்துவிட்டு (இல்லை என்று ஒதுக்கிவிட்டு), மகா வாக்யை: — மஹா வாக்கியங்களினால் (உதவியினால்), ஜீவாத்ம பரமாத்மநோ: — ஜீவாத்ம பரமாத்மாவின், ஐக்யம் — ஒன்றென்ற தன்மையை, வித்யாத் — அறிந்து கொள்க.

எந்த நிறக் கண்ணாடி மூலமாக வெளிப்புறத்தைப் பார்க்கிறோமோ அதன் நிறமாகவே உலகம் தோற்றம் தரும். உண்மையான உலகத்தைப் பார்க்கவேண்டும் என்றால் வெற்றுக் கண்ணால் பார்க்க வேண்டும். அதே போல பரமாத்ம தத்துவத்தை இந்த உபாதிகளின் மூலம் அறிய முற்படக் கூடாது. பரமாத்ம தத்துவத்தை ஜீவாத்மா 'இது இல்லை, இது இல்லை' என்று ஒதுக்கி விட்டு உடல் மனம் புத்தியையும் தாண்டிச் சென்று ஆத்ம மயமாக மாறி நிற்கும் பொழுது தான் ஐக்ய பாவம் அறிய முடியும்.

வேதங்களின் வாக்கியங்கள் எல்லாமே மகா வாக் கியங்கள் தான். என்றாலும் நான்கு வேதங்களிலும் பொறுக்கி ஒவ்வொரு வேதத்திலிருந்து ஒரு வாக்கியமாக நான்கு வாக்கியங்கள் எடுத்திருக்கிறார்கள். அவையாவன:

1) ப்ரஞ்ஞானம் பிரஹ்ம 2) தத்த்வம் அஸி. 3) அயம் ஆத்மா பிரஹ்ம 4) அஹம் ப்ரஹ்மாஸ்மி
சிஷ்யன் நிறை குடம் போல் பூரண ஞானமடைந்து அமர்ந்திருக்கின்ற குருவிடம் செல்கிறான். அவன் மன தில் ஒரு சந்தேகம் கேள்வியாய் எழுகிறது. 'மாறும் இந்த உலகத்தின் மாற்றங்கள் ஆட்டம் ஆட மாறாத அரங்க மேடையாய், ஆட்டத்துக்கும் உயிர் தந்து ஆட வும் இடம் தரும் ஆடாப் பொருளாய் இருக்கும் அந்த அடிப்படைப் பொருள் எது?' என்று அவன் கேட்

கிருண். குரு 'சுத்த ஞானமே பிரஹ்மன்!' என்கிறார். கேட்ட சிஷ்யன் சென்று சிந்திக்கிறான். சிந்தனையின் பயனாய் தனியொரு பேருண்மைப் பொருளாக உலகம் ஆட்டம் போட இடம் தரும் பிரஹ்மன் ஞானமே என்ற உண்மையை அறிந்து அந்த ஞானம் எங்கே இருக்கிறதென்று அறியத் துடித்துக் கொண்டு மீண்டும் குருவிடம் வருகிறான்.

குரு 'அது நீ தான்!' (அதே நீயாக இருக்கிறாய்!) என்று சொல்கிறார். அதைக் கேட்டுக் கொண்டு சிஷ்யன் மீண்டும் சிந்தனையில் ஆழ்கிறான். சிந்தனையின் பயனாக இந்த ஆத்மாவே பிரம்மன் என்று உணர்கிறான். நேரடியான ஞானப் பயனை அடைகிறான். அந்த நிலையில் திரும்பி வரும் அவனைப் பார்க்கிறார் குரு தேவர். உண்மை தெளிந்து பூரணனாக வரும் அவனை குரு தலையசைத்து 'எங்கே அது?' என்று கேள்வியைச் சைகையாலேயே கேட்கிறார். அப்பொழுது சிஷ்யன் சொற்களுள் பிடிக்க முடியாத அந்த நிலையை, விளக்கம் தர விளங்காத அந்தப் பெரும் நிலையை 'அஹம் பிரஹ்மாஸ்மி!' என்கிற வாக்கியத்தால் சொல்ல முயலுகிறான்.

இந்த மஹா வாக்கியங்களின் மூலம் 'ஜீவாத்மா என்பது உடலல்ல, மனதல்ல புத்தியுமல்ல' காரண சரீரமுமல்ல; இவற்றை மீறியது. என்னுள் இயங்கும் அந்த ஆத்மா தான் எல்லா உயிருள்ளும் இயங்குகிறது. 'அதுவே பரமாத்மாவாம்.' என்கிற ஆத்ம பரமாத்ம ஐக்ய பாவம் ஏற்படுகிறது.

(க-ரை) உடலுரைகளான உபாதிகளை எல்லாம் 'இது இல்லை இது இல்லை' என்று பேசும் மஹா வாக்கியப்படி ஒதுக்கிவிட்டு வேத மஹா வாக்கியங்களின் கருத்தான

ஜிவாத்மன் பரிமாத்தமன் ஒன்றே என்ற உண்மையை
அறிந்து கொள்ள வேண்டும்.

31 आविद्यकं शरीरादि दृश्यं बुद्बुदवत् क्षरम् ।

एतद्विलाक्षणं विद्यादहं ब्रह्मेति निम्लम् ॥

ஆவித்யகம் சரீராதி த்ருச்யம் புத்புதவத் ஷரம்
ஏதத் விலக்ஷணம் வித்யாதஹம் ப்ரஹ்மேதி நிர்மலம்

ஆவித்யகம் — அவித்தை வரையிலுள்ள சரீராதி —
சரீரம் முதலிய, த்ருச்யம் — காட்சிப் பொருளுலகம் எல்
லாம், புத் புதவத் — நீர்க்குமிழிகள் போல, ஷரம் —
அழியக் கூடியது, ஏதத் — இதற்கெல்லாம், விலக்
ஷணம் — மாறுபட்டதாக, அஹம் — நான், நிர்மலம் —
நிர்மலமான, ப்ரஹ்மேதி — பிரும்மம் என்று வித்யாத் -
அறிந்து கொள்.

அவித்தை வரையிலுள்ள என்றால் ஐந்து உரைகள்
கொண்ட ஸ்தூல குக்ஷம காரண சரீரம் வரை உள்ள
எல்லா வகையான காட்சிப் பொருள்களும் குறிக்கப்
படுகின்றன. தோடுதல், நுகர்தல், சுவைத்தல், பார்த்தல்,
கேட்டல் என்கின்ற ஐந்து வகை உணர்வுகளின் மூல
மாகவே புறப் பொருள்கள் அறியப்படுகின்றன. இந்த
வியாபாரம் ஸ்தூல சரீரத்தின் உதவியால் நடக்கிறது.
இது வீழிப்புலகம். சரீரத்தின் மூலம் அந்த உள்ளுணர்வுத்
தத்துவம் இயங்கும்போது அதாகவே காணப்படுகிறது.
அவ்விதமே உணர்ச்சி யுலகங்கள் மனம்-புத்தியான
குட்சம சரீரத்தின் உதவியால் கனவு நிலையில் உணரப்
படுகின்றன. அப்பொழுது அந்த உள்ளுணர்வுத் தத்து
வம் மனம் புத்தித் தளத்தில் இயங்குகிறது. பிறகு

ஆழ்ந்த தூக்க நிலையில் காரண சரீரத் தளத்தில் அவித்தை சுகித்துக் கிடக்கிறது. இந்த மூன்று நிலைகளுக்கும் அப்பால் உள்ளது தான் அந்த “உணர்வு” என்பது தெளிவு. ஐந்து அன்பர்களுடன் தேநீர் குடிப்பதாகக் கனவு காண்பவன் நடுவில் விழித்தால் மற்ற நான்கு பேரும் இருக்க மாட்டார்கள். அவனுக்கும் தேநீர் கிடைப்பதில்லை. இந்த இரண்டு நிலையிலும் துய்த்து உணர்ந்தது வேறு ஒன்று என்று தெரிந்து கொள்கிறோம். இந்த மூன்று நிலைக்கும் அப்பாற் பட்டது அந்த நிலை என்பது தெளிவு.

வித்யாத் - வெறும் புத்தி அளவில் அறிகிறதல்ல. உள்ளுணர்வாகவே மாறி நின்றல் என்ற பொருள்படும். கனவு நிலையிலிருந்து விழிக்கிறவன் எப்படி நிலையையே மாற்றுகிறானோ அவ்விதம் இந்த மூன்று கீழேயுள்ள நிலைகளிலிருந்தும் நான்காவது நிலையை அடைதலாம்.

கடலின் நீரை ஆய்ந்து அறிய அதிலிருந்து ஒரு துளி எடுத்துக் கொண்டால் போதும். ஒரு துளியிலுள்ளது தான் கடலிலுள்ளதும், துளி தான் கடல், நம் முள்ளேயும் இருக்கும் அந்த ஆத்மன் தான் எங்கும் நிறைந்திருக்கும் ஆத்மனும்-பரமாத்மனும். அதை ஒரு கணமேனும் அறிந்தால் போதும். பெரும் பயன் கிட்டிவிடும்.

நீர்க்குமிழிகள் போல் எல்லாம் அழிய வேண்டியவைதான். மலைகள் தரையாகும்; பூமி குளிர்ந்து விடும். சூரியனே அழிந்துவிடும்-பல லக்ஷம் வருஷங்களாகலாம் என்றாலும் அழிவு உண்மை தான்.

அனுபவிப்பவன் தான் ஆத்மா. அது எது என்பது தான் வேதாந்தத்தின் கேள்வியும்-அதை அறிய முயலுவது தான் வேதாந்தத்தின் செயலுமாம்.

(க-ரை) தூல உடல் முதல் அவித்தை வரை புலன் படு உலகம் பூராவுமே அழியக் கூடியது. அதற்கு எல்லாம் அப்பாற்பட்ட 'நானே' நிர்மலமான பிரம்மம் என்று அறிதல் வேண்டும்.

32 देहान्यत्वात्त मे जन्मजराकाश्यल्यादयः ।

शब्दादिविषयैस्सङ्गो निरिन्द्रियतया न च ॥

தேஹாந்யத்வாந்மே ஜன்மஜராகார்க்ஷயலயாதய :

சப்தாதி விஷயை : ஸங்கோ நிரிந்த்ரியதயா ந ச

தேஹாந்யத்வாத் — தேகத்தையும் மீறி அப்பாற்பட்டவன் என்றதனால், மே — 'எனக்கு' ஜன்ம — பிறவி, ஜரா — கிழத்தன்மை, கார்ச்ய — ஆற்றலழிவு, லய — சாவு, ஆதய: — முதலியன, ந — கிடையாது, நிரிந்த்ரியதயா — பொறிகள் (இந்திரியங்கள்) இல்லாத காரணத்தால் சப்தாதி விஷயை:—ஒலி முதலிய அவற்றுடன் (பொருள்களுடன்), ஸங்க : ச — சேர்க்கையும், ந — கிடையாது.

இதுவரை ஆத்மன் என்பது உலக உலேச்சுடத்தின் அடிப்பட்டரை போன்று அழியாத அந்தத் தத்துவம் என்று பேசப்பட்டு நிலை நாட்டப்பட்டது. இனி, இந்த சுலோகத்திலிருந்து 37வது சுலோகம் முடிய ஆறு சுலோகங்கள் 'எது இல்லை?' என்று நிஷேதகமான அறிவைக் கொடுக்கிறது. புத்தி சடத்தனம் நிறைந்தது. அடிக்கடி சொல்லி "அதன் மதம் மாற்றத்தைச் செய்யவேண்டும்". ஹிந்து மதமே தன் உள்ளிருந்து தான் மனிதன் மதத்தைப் புரிந்து கொள்ள வேண்டும் என்று விரும்பி அப்படி மாற்றவே முயலுகிறது.

இந்த உடல், இயற்கையன்னை தந்தது. நாம் பிரமாதமாக ஆடம்பரம் காட்டி அலங்காரம் செய்து கொண்டு பிரமாதப்படுத்துகிறோமே அதை மீண்டும் அவள் எடுத்துக் கொண்டு விடுவாள். “நீ இதை ஒன்றும் செய்து விட முடியாது” என்று அவள் அறிவாள், வேண்டும் என்றால் நீ என்னுடையது என்ற பெருமையில் உன்னுடைய இரண்டு கால்களில் தூக்கிக் கொண்டு அலையலாம். முடிவு அவள் மடியில் தான்.

இந்த உடல் பிறக்கும், வளரும், சீரழியும், அழியும்; ஒவ்வொன்றும் தொல்லை மிகத்தரும் துயரேயாம்.

இந்த உடல் அல்ல ‘நான்’ என்கிற உணர்வு வந்து விட்டால் உடலுக்கு ஏற்படும் சீரழிவு, அழிவு முதலியவைகள் அந்த உட்பொருளுக்கு ஏற்பட முடியாது. மேஜையின் கால் ஒடிந்தால் நாம் நொண்ட வேண்டிய தில்லை.

இந்த உடலுக்கும் ‘அத’ற்கும் எவ்வளவு தொலைவு! பல அண்ட சராசரங்களாகப் பரவியிருக்கும் நாம் எங்கே? அவற்றுள் ஒரு சிறு பகுதி இந்த சூரிய மண்டலம்; அதற்குள் ஒரு சிறு பகுதி பூமி; அதற்குள் ஒரு சிறு பகுதி இந்த ஆசியா கண்டம்; அதற்குள் ஒரு சிறு பகுதி இந்தியா; அதற்குள் ஒரு தூசி போன்ற பகுதி இந்த ஊர். அந்த ஊரில் ஒரு சிறிய பொட்டு இந்த வீடு. அதற்குள் இந்த உடல் தங்கியிருக்கும் இடம் எவ்வளவு? இந்த உடலுக்கு ஏற்படும் இந்த மாற்றங்களா அதைப் பாதித்து விடும்?

இந்தக் கருத்து வெறும் கற்பனை இலட்சியமல்ல. முதல் முதல் புரிந்தவுடன் விழிக்கிறோம், அவ்வளவு தான்

தூங்குகிறவன் கண்ணை விழித்தவுடன் மிகவும் பிரகாசமான விளக்கு ஏற்பட்டால் கொஞ்ச நேரம் கண்கள் பார்க்கக் கூடும். அதுபோல் இந்த பேருண்மையின் ஒளி வெள்ளம் மயங்க வைக்கிறது. இதை மீண்டும் மனனம் செய்யச் செய்ய உண்மை எளிதாகக் கைவந்துவிடும்.

சப்தாதி - உலகிலுள்ள பொருள்கள் எல்லாம் உருவம், ஒலி, ஊறு நாற்றம், சுவை இந்த ஐந்து வகைக்குள் அடங்கியே அனுபவங்களாக ஏற்கப்படுகின்றன. நாம் பொறிகளில் உயிர் வைத்தோமானால் சில வகையான அனுபவங்களில் ஆசையும் சிலவற்றில் வெறுப்பும் கொள்கிறோம். இந்திரியங்கள் ஏற்றுக் கொள்வதனால் "நான்" பாதிக்கப்படுகிறதில்லை.

நாம் வளர்க்கும் நாய் குப்பையில் படுத்தால் நாம் ஸ்நாநம் செய்ய வேண்டியதில்லை யல்லவா! அந்த முறையில் இந்திரியங்களல்லாத காரணத்தால் 'அந்தப் பொருள்' ஒலி, ஊறு, நாற்றம் இவைகளுடன் உறவு கொள்வதில்லை. உறவின் பயனாக ஏற்படும் தொல்லைகளும் அதற்குக் கிடையாது.

(க-ரை) உடலுக்கு அப்பாற்பட்டவன் 'நான்' என்றதனால் 'நான்' என்கிற அந்த ஆத்மனுக்குப் பிறப்பு, இறப்பு, நோவு, நோடி ஒன்றும் ஏற்படாது. அவை எல்லாம் இந்த உடலுக்கே உரியன. அதே போல இந்திரியங்கள் அல்ல என்பதனால் ஆத்மனுக்கு ஒலி நாற்றம் முதலிய உணர்வுகளுடனும் உறவு கிடையாது.

३३ अमनस्वान्न मे दुःख रागद्वेषभयादयः ।

अप्राणोह्यमनाश्शुभ्र इत्यादिश्रुतिशासनात् ॥

அமனஸ்த்வாந்நமே து : க ராகத்வேஷபயாதய :

அப்ராணோஹ்யமநா : சுப்ர இத்யாதி ச்ருதி சாஸநாத்

அப்ராண : ஹி — பிராணன்கள் அற்றது, அமநா : — சுப்ர : — வெண்மையானது தூய்மையானது, இத்யாதி — என்ற முதலிய, ச்ருதி சாஸநாத் — வேத சாஸனங்கள் சொல்லுகின்றபடி, அமநத்வாத் — மனம் இ ல் லா த காரணத்தால், மே — எனக்கு, து : க — துயரம், ராக — பிடிப்புக்கள், த்வேஷ — வெறுப்பு, பய — பயம், ஆதய முதலியவைகள். ந — இல்லை.

முதல் சுலோகத்தில் ஆத்மனை உடலிலிருந்து பிரித் தாகி விட்டது. இப்பொழுது மனதிலிருந்து பிரிக்கிறோம். வெளியிலிருந்து உள்ளே ஒவ்வொரு வீடாக விட்டுவிட்டு உள் கோட்டையை பிடித்து வைத்துக் கொள்ள முயலு கிறோம். 'நான்' என்கிற அது "மனமல்ல" என்று அறி கிறோம். மனதில் ஏற்படும் ஆட்டங்கள் பரபரப்புக்களுக் கெல்லாம் அது பொறுப்பல்ல. அது அவற்றால் பாதிக்கப் படுவதும் இல்லை.

ஒரு முனிசிபல் விளக்கின் கீழே இரண்டு காதலர் கள் மிழற்றிக் கொண்டு போகலாம். புது மணமக்கள் இருவர் ஆனந்தப் பேச்சு பேசிக்கொண்டு போகலாம். அல்லது பிண ஊர்வலம் போகலாம். மாறுபட்ட இன்ப துன்பங்களின் இந்த ஊர்வலத்தினால் அந்த வெளிச்சம் எந்த விதத்திலும் பாதிக்கப்படுவதில்லை. அதைப் போல இன்ப துன்பங்கள் எல்லாம் மனத் தளத்துடன் சரி. ஆகவே நான் அஞ்சுகிறேன் என்று சொல்லுவது சரி யல்ல மனம் அஞ்சுகிறது! என்று சொல்வது தான் சரி.

நம் நாட்டில் எந்த வேதாந்தக் கருத்தைச் சொன்னா லும் அதற்கு வேத உபநிஷதங்களிலிருந்து ஆ தா ர ம் காட்டித்தான் பேசுவார்கள். எவ்வளவு பெரியவர்களா

யிருந்தாலும் உண்மையைச் சொல்லும் பொழுதும் ஆதாரம் சொல்ல வேண்டும் என்று ஏற்பட்ட மரபு காரணமாகத்தான் நம் நாட்டில் எழுதும் நூல்கள் எல்லாம் அழுத்தமும் ஆழமும் கொண்டவையாக விருக்கின்றன.

அந்த மரபு பழசிப் பயிலாத தேசங்களில் யாரும் வேதாந்தி என்று பேசி எந்தக் கருத்தையும் உண்மை என்று எழுதலாம். ஸ்ரீ சங்கர பகவத்பாதாரும் சுருதி வாக்கியங்களின் கட்டளை என்று ஆதாரம் தருகிறார்கள்.

அப்ராணு : பிராணமய கோசத்துக்கு அப்பாற்பட்ட என்று பொருள்.

சுப்ர : என்று சொல்லும்போது தாய்மை, களங்க மற்ற தன்மை, வெண்மை என்கின்ற அவித்தை நீங்கி நீர்மலத் தன்மை குறிக்கப்படுகிறது.

(க-ரை) சுருதிகள் ஆத்மனுக்குப் பிராணன்கள் இல்லை, மனம் இல்லை. அது சுத்தமானது என்று உத்தரவுக் குரலில் உறுதி கூறுகின்றன. எனவே மனம் இல்லாத காரணத்தால் அதற்கு துக்கம், விருப்பு, வெறுப்பு, பயம் ஆகியவை ஒன்றும் கிடையாது.

34 निर्गुणो निष्क्रियो नित्यो निर्विकल्पो निरञ्जनः

निर्विकारो निराकारो नित्यमुक्तोऽस्मि निर्मलः

நிர்குணே நிஷ்க்ரியோ நித்யோ நிர்விகல்போ நிரஞ்ஜன :
நிர்விகாரோ நிராகாரோ நித்யமுக்தோஸ்மி நிர்மல :

அஹம் — நான், நிர்குணே : — குணங்களற்றவன், நிஷ்க்ரிய : — செயலற்றவன், நித்ய : — என்றும் இருக்கிறவன், நிர்வி கல்ப : — விருப்பம் எண்ணமற்றவன்,

நிரஞ்சன: — களங்கமற்றவன், நிர்விகார : — மாற்றம் அற்றவன், நித்ய முக்த: — என்றும் விடுபட்டவன், நிர்மல : — மலமற்றவனாக, அஸ்மி — இருக்கிறேன்.

மேலே அந்தப் பிரம்மத்தின் அடையாளங்கள் ஒவ்வொன்றாகக் கூறப்பட்டிருக்கின்றது. ஒவ்வொன்றும் ஆர அமரக் கருத்து மயமாக நாம் மாறுமளவு படித்துச் சிந்திக்க ஏற்றதாகும். எப்பொழுதும் மனம் அந்தக் கருத்திலேயே ஈடுபட்டிருக்க வேண்டும்.

நிரஞ்சன : — குணமற்றது என்று பொருள். பேளதிக விஞ்ஞானம் எந்தப் பொருளையும் அதன் குணங்களின் தன்மையைக் கொண்டு தான் ஆராய்கின்றது. நிறம், மணம், பிற பொருளுடன் சேர்க்கும் பொழுது ஏற்படும் மாறுதல் இவை எல்லாம் ஒரு பொருளின் குணங்கள். இவை உள்ளவையே பொருள் என்னப்படுகிறது. அந்தப் பரம் பொருள் இந்தக் கருத்தில் பொருளே யில்லை. அதே கருத்தில் சச்சிதானந்தம் என்று சொல்வதும் சரியில்லை தான். சச்சிதானந்தத்துக்கும் வேறுபட்டது தான் அந்த ஆத்மன். புரிந்து கொள்வதற்காகத் தான் நாம் அவ்விதம் பேசுகிறோம். சொற்களுக்குத் தரித்திரம் இருக்கும்போது என்ன செய்வது?

இந்தச் சொற்கள் மிகவும் ஆழம் வாய்ந்த சொற்கள் தாம். சாதாரண சங்கீதத்தை வாயிலில் வரும் பிச்சைக்காரன், அல்லது தெருப் பாடகன் தன் ஒற்றைக் கம்பி வாத்தியத்தில் வாசித்து விடுவான். ஆனால் தலை சிறந்த வீணை அல்லது நாதசுர வித்வான் எழுப்பும் நாதத்துக்கு அவர் உபயோகிக்கும் வீணை அல்லது நாயனம் தான் வேண்டும். ஆனால் அதுவும் உண்மை

யில் சங்கீத தேவதை முழு வேகத்துடன் பொங்கி எழுந்து நடமாடத் தக்க மேடை யில்லை தான்.

இந்த வார்த்தைகளின் கருத்துக்களே நீந்தும் குளத்தில் குதிக்க ஏற்பட்டிருக்கும் பலகைகள் போல் உபயோகிக்கப்பட வேண்டியவை. நடந்து வந்து பலகையில் ஏறி உச்சி நுனிக்கு வந்து குதித்து எழுந்து தாண்டி நீரில் விழுந்துவிட வேண்டும். பலகையின் மேல் தங்கி விடவும் கூடாது. இறங்கி நடந்து வந்து விடவும் கூடாது.

இந்தச் சொற்கள் எல்லாம் ஒரே வட்டத்தின் வெளிக் கோட்டில் ஆரம்பிக்கும் பல ஆரங்களின் தொடக்கம். எல்லாவற்றையும் உள் புறம் நீட்டி எந்த மையத்தில் எல்லாம் சேருகின்றனவோ அந்த மையத்தைத் தான் நாம் அறிந்து கொள்ள வேண்டும்.

இச்சொற்கள் எல்லாம் சாளிக் கிராமம், சிவலிங்கம் (அல்லது சிலுவை, பிறைச் சந்திரன்) போல் 'சுட்டிக் காட்டிகள் தாம்'! அவற்றிற் கெதிரே கண் மூடி மனதை மேலே சுண்டி எழுப்பி அந்தப் பொருளில் சென்று அமர்வது தான். இந்தச் சொற்களின் கருத்தைப் புரிந்து கொள்வதாகும்.

ஆகவே திருப்பித் திருப்பி இந்தச் சொற்களைக் கொண்ட சுலோகங்களைச் சொல்ல வேண்டும். கணக்குத் தீர, கடன் கழிக்கச் சொன்னால் போதாது. 'ஆழ்ந்த அனுபவத்துக்கு அழுத்தும் சொற்கள் இவைகள். என், உன், ராமன், கிருஷ்ணன், எல்லோருள்ளும் அந்தர் யாமியாக இருக்கும் அந்தப் பொருளைச் சுட்டும் சொற்கள் இவை,

விகல்பம் — மனதின் முண்டி வரும் கற்பனைகள்.

அஞ்சனம் - மை - அறியாமையைக் குறிக்கும்.

அனுபவிக்கும் பொருள்கள் எல்லாவற்றையும் வரிசையாக நீக்கி, மனம் புத்தி காரணமாக ஏற்படும் விகாராதிக்களையும் நீக்கி அந்த நிர்மல தத்துவத்தைக் குறிக்கின்றது இந்த சுலோகம்; அவ்விதம் நீக்கிய பிறகு உள்ளதை அழுத்திச் சொல்லும் முயற்சியாம் இது.

(க-ரை) “நான்” என்கிறது ஆத்மாவே. அது எவ்விதக் கரையும் அற்ற சுத்த சத்வப் பொருளே.

ॐ अहमाकाशवत्सर्वं वहिरन्तर्गतोऽच्युतः ।

सदा सर्वसमस्मिद्धो निस्सङ्गो निर्मलोऽचलः ।

அஹமாகாசவத்ஸர்வம் பஹிரந்தர்கதோ(அ)ச்யுத :

ஸதா ஸர்வ ஸமஸ்மித்தோ நிஸ்ஸங்கோ நிர்மலோ(அ) சல :

அஹம் — நான், ஆகாசவத் — வெளிபோல, ஸர்வம் — எல்லாவற்றிலும், பஹிரந்தர் கத: — உள்ளும் வெளியேயும் நிறைந்தவன், ஸதா — எப்பொழுதும், ஸர்வ — எல்லாவற்றிலும், ஸம: — சமமாக நிறைந்தவன், ஸித்த: — வெற்றி யுடையவன், நிஸ்ஸங்க: — ஒட்டாதவன், நிர்மல: — நிர்மலமானவன், அசல: — அசைவற்றவன்.

‘நான்’ என்பது மனையின் புருஷனாய் தந்தையின் மகனாய் உள்ள ‘நான்’ அல்ல: ஆத்மாவான நான், ஆத்ம விழிப்பு ஏற்றவனான நான்.

அச்யுத : என்றால் மேலிருந்து கீழே விழ முடியாதவன். வெளி முழுவதும் நிறைந்தவன் எங்கிருந்து

எங்கு விழுவான் ; இறங்குவதற்கு வெளி எங்கே தனியாக இருக்கிறது ?

அண்ட சராசரங்கள் எல்லாவற்றையும் அணைந்து வளைத்து நிற்கும் அந்தப் பொருளே நான் என்ற விழிப்பை அடைந்து விட்டால் பிறகு இந்தச் சிறிய விஷயங்கள் நம்மை என்ன செய்து விட முடியும் !

எல்லா சாஸ்திரங்களுமே 'அதோ அதோ' என்று பேசுவது போல் தோற்றுகின்றன. விரல் எங்கோ சுட்டுகிறது : ஆனால் விரலின் நுனி நம் பக்கமே வளைந்து இருக்கிறது. பெரிய அம்பு ஒன்று போட்டு 'அந்தப் பக்கம்' என்று காட்டி நுனியை மட்டும் நம் உள்ளே காட்டும்படி நாட்டப்பட்டிருக்கிறது, எங்கும் தேடி அலைந்தாலும் சலிப்படைந்து போவோம், உள்ளே திரும்பிய அக்கணமே அந்தப் பொருள் தோன்றிவிடும், நாமும் மறைந்து விடுவோம்.

சில நவீன நாஸ்திகர்கள் 'ஆகாயம்' வரை வளர்ந்து வந்துள்ளனர் ! அதாவது 'ஆகாயம்' தான் கடவுள் என்று 'பகுத்தறி'கின்றனர். அதற்கு அடுத்த அடியையும் கடக்க அவர்கள் அறிவு வளர வேண்டும். ஆகாசத்தையும் விளக்கிக் காட்டும் 'அந்த அறிவு' அல்லவா அது.

(க-ரை) 'நான்' (ஆத்மன்) ஆகாயம் போல் எங்கும் உள்ளும் வெளியும் நிறைந்தவன். எப்பொழுதும் எங்கும் சமமாகவும் வெற்றியுடையவனாகவும் ஓட்டாதவனாகவும் அசைவற்று சுத்தமாக இருப்பவனே !

36 नित्यशुद्धविमुक्तैकमखण्डानन्दमद्वयम् ।

सत्यं ज्ञानमनन्तं यत्परं ब्रह्माहमेव तत् ॥

நித்யசுத்தவிமுத்தைகமகண்டானந்தமத்வயம்

ஸத்யம் ஞானமனந்தம் யத்பரம் ப்ரஹ்மாஹமேவ தத்.

நித்ய சுத்த - என்றும் தூய்மை யானதும் விழுத்த - சுதந்திர மானதும், ஏகம் - தனி ஒன்றானதும், அகண்டானந்தம் - இடையறாத ஆனந்த மயமானதும், அவயம் - இரண்டாவது அற்றதும், ஸத்யம் - என்றென்றும் உண்மையானதும், ஞானம் - அறிவு மயமானதும், அனந்தம் - எல்லையற்றதுமான, யத் - எந்தப் பொருளோ, தத் - அந்த, பிரஹ்ம - பிரம்மானது, அஹமேவ - நானே தான்.

நித்ய சுத்த: - ஆத்மனுக்குச் சரீரம் முதலிய எந்தப் பொருளும் இருக்க முடியாது. பொருள் ஒட்டாத இடத்தில் ஒரு அசுத்தமும் சேர ஒண்ணாது. எப்பொழுதும், எப்பொழுதுமே அழுக்குப்படாது, எந்த அழுக்கும் படாது இருக்கும் பொருள் ஆத்மன்.

விழுத்த -- விழிப்பு நிலை, கனவு நிலை, ஆழ்ந்த தூக்க நிலை இந்த நிலைக்கெல்லாம் விடுபட்டு இருப்பதால், அதை என்றும் சுதந்திரமான தென்று சொல்லுகின்றோம்.

அகண்ட - உடை படாதது - இடையறாதது. மின்சக்தி திருநெல்வேலி, மதராஸ் முதலிய பல ஊர்களில் தனியாகக் கட்டணம் செலுத்தப்பட்ட போதிலும் எங்கும் உள்ளது ஒன்று தான்.

ஸத்ய - இன்றிருந்து நேற்று இல்லாத பொருள் அல்லது இன்றும் நேற்றும் இல்லாமல் நாளை ஏற்படும் பொருள் இவை யெல்லாம் சத்யமாகா. அன்றும் இன்றும் என்றும் உள்ள பொருளே உண்மைப் பொருளாம்.

தத் ப்ரஹ்ம ஏவ அஹம் அல்லது அஹம் ஏவ தத் பிரஹ்ம என்று பேசுவது வீண் கற்பனைச் சொல்லாக

ஆரம்பித்து அதையே நம்பி ஏமாறும் வித்தையல்ல இது. உண்மை என்று கண்டது. நாமும் காண முடியும் அதன் உண்மையை.

37 एवं निरन्तराभ्यस्ता ब्रह्मैवास्मीति वासना ।

हरत्यविद्याविशेषान् रोगानिव रसायनम् ॥

ஏவம் நிரந்தராப்யஸ்தா ப்ரஹ்மைவாஸ்மீதி வாஸநா
ஹரத்யவித்யாவிக்க்ஷேபாந் ரோகாநிவ ரஸாயநம்.

ஏவம் — இவ்விதம், நிரந்தராப்யஸ்தா — எப்பொழுதும் அப்பியாசம் செய்யப்பட்ட. ப்ரஹ்ம ஏவ — பிரம்மமாகவே, அஸ்மி — இருக்கிறேன், இதி — என்ற. வாஸநா — வாசனை, ரஸாயநம் — மருந்து. ரோகாநிவ-ரோகங்களைத் (தீர்ப்பது) போல, அவித்யா — அவித்தையினால் ஏற்படும், விக்க்ஷேபாந் — பதற்றங்களை, ஹரதி—நீக்குகிறது.

மீண்டும் மீண்டும் அப்பியாசம் செய்வதனால் தான் மனதில் நான் பிரம்மம் என்ற வாசனை ஏற்படும். ஒரே கருத்துக்குச் சூட்டும் பல பேர்களை மீண்டும் மீண்டும் சொல்ல வேண்டும். நாம் ஒரு அடுப்பை மூட்ட ஒரு நெருப்புப் பெட்டியிலுள்ள குச்சிகள் முழுவதையும் கிழித்துக் கிழித்துத் தீர்த்து விட்டுக்கூட அடுப்புப் பற்று வதில்லை. ஆனால் வீட்டுக்கார அம்மாள் ஒரே குச்சியைக் கிழித்து அடுப்பைப் பற்றவைத்து விடுகிறாள். அதேபோல மேலே சொல்லப்பட்டுள்ள சொற்களுள் ஒன்றே போதும் நாம் புரிந்து கொள்வது முடியுமானால். ஆனால் ஆதம்ப் பயிற்சியின் கீழ்ப்படியிலேயே நாம் இருக்கிறபடியால் நமக்கு இந்தவிதம் பல சொற்களைப் பேசிப் பயில வேண்டியிருக்கிறது.

இந்த விக்ஷேபங்கள் எல்லாம் அவித்தையின் பயன்கள். பழைய வாசனைகள் பல காலமாக ஏறிப் பருத்துத் தடித்திருக்கின்றன, இவை நீங்க நான் பிரம்மம் என்ற வாசனை வேண்டும்.

இதுவரை நாம் இந்த உடல் மனம் இவைகளுடன் ஒன்றியிருந்து பழக்கப்பட்டிருக்கிறோம். இனி மீண்டும் நான் அந்த ஆத்மா தான், பிரம்மம் தான் என்று எண்ணுவதும் ஒரு பழக்கம், புத்தியின் விருத்தி அதாவது புத்திக்கு ஒரு பயிற்சி அல்லவா? என்றால் அதற்குத் தான் ரஸாயனத்தின் உதாரணத்தைச் சொல்கிறோம்.

மருந்து அதுவும் குறிப்பாக ஆயுர்வேத மருந்து நோயைத் தணித்துவிடும். மீண்டும் மருந்தின் பயனாக வேறு தொந்தரவையும் ஏற்படுத்தாது. வியாதியைத் தீர்த்து வைக்கும் முயற்சியிலேயே அதுவும் அழிந்துவிடுகிறது. அதேபோல 'ப்ரம்மம் நான்' என்ற விருத்தியும் ப்ரம்மமாக மாற உதவி செய்து தானும் மறைந்துவிடுகிறது.

(க-ரை) நான் பிரம்மமே என்று அடிக்கடி அப்பியாசம் செய்து அதன் பயனாய் ஏற்படும் வாசனையே (விருத்திச் சுவடே) அவித்தையின் பயனால் ஏற்பட்டுப் பல பிறவிகளில் பலவாறு ஏறியிருக்கும் பதற்றச் சுவடுகளை நீக்கும். ஒரு வாசனை மற்ற வாசனைகளை நீக்குமோ என்றால் மருந்துக்கு நோயைத் தீர்க்கும் குணம் உண்டு. இந்த வாசனை தங்கி விடுமோ என்றால் இல்லை. வியாதியைத் தீர்த்து மருந்து மறைந்து விடுவது போல இந்த வாசனை மற்ற வாசனைக்குப்பையை ஒழித்துத் தானும் மறைந்துவிடும். பிறகு பிரம்ம சாக்ஷாத்காரம் ஏற்பட்டுவிடும்.

38 विविक्तदेश आसीनो विरागो विजितेंद्रियः

भावयेदेकमात्मानं तमनन्तमनन्यधीः ॥

விவித்ததேச ஆஸீனோ விராகோ விஜிதேந்த்ரிய :

பாவயேதேகமாத்மாநம் தமநந்தமந்யதி :

விவித்த தேசே — தனியான இடத்தில், ஆஸீனோ— அமர்ந்தவனாக, விராகோ—பிடிப்பைவிட்டு (வைராக்யம் கொண்டவனாக) விஜிதேந்த்ரிய: — இந்திரியங்களை அடக்கியவனாய். அந்யதி : — வேறு ஒன்றிலும் செல்லாது இது ஒன்றிலேயே ஈடுபட்ட மனத்தினனாய், தம் அநந்தம் அந்த எல்லையற்ற, ஏகம் — ஒன்றான, ஆத்மாநம் — ஆத்மாவை, பாவயேத் — பாவிக்கப்படட்டும்.

தனி இடம் என்றால் ஹ்ருசீகேசத்துக்குப் போக வேண்டும் என்பதில்லை. பிறர் தொந்தரவோ, பிறவற்றின் தொந்தரவோ இல்லாத இடம் என்று கருத்து. இடத்தால் அவ்விதம் கிடைக்காத போனாலும் நேரத்தால் அவ்விதம் ஏற்பாடு செய்து கொள்ள முடியும். நாம் உடல் அல்ல, நாம் மனமல்ல, அளித்தையுமல்ல என்று ஆத்ம விசாரம் செய்து கொண்டிருக்கும் அந்த நேரத்தில் முதுகில் ஈ உட்கார்ந்ததனால் கை தானே மறந்து முதுகில் அடித்துவிடும். ஆகவே தான் இடம் வசதியாக அமைய வேண்டும்.

பிரும்ம முகூர்த்தத்தில் எழுந்திருந்தால் தியானம் செய்ய 'விவித்த' தேசம் கிடைக்கும். வேறு ஒருவரும் எழுந்திருக்காத காரணத்தால் நாம் தனித்திருந்து தியானம் செய்யலாம். இருள் பிரியும் நேரம் தியானத்துக்கு நல்ல நேரம். குரியன் சுறு சுறுப்புக்கு (Sprit) அதிகாரி. சந்திரன் சடத்தன்மைக்கு (பொருளுக்கு Matter) அதிகாரி. அதன் உண்மை நம் அன்றாட வழக்கத்திலேயே

தெரிந்து கொள்ளலாம். காலையில் நடக்கலாமா, டென்னிஸ் ஆடலாமா என்ற ஆவல் எழுகிறது. அது சுறுசுறுப்புக்கு அடையாளம். சந்திரன் எழுந்தவுடன் உட்கார்ந்து பேசலாமா? என்று எண்ணம் எழுகிறது. சாதகன் மனத்தைப் பக்குவப் படுத்துவதற்கு முயற்சி செய்கிறவன் ஆனபடியால் சந்தியா நேரம் மிகவும் தக்க நேரமாம். காலை சந்தியா நேரத்தில் சூரியன் எழவில்லை சந்திரன் பிரபாவம் ஆரம்பிக்கவும் இல்லை. மாலை சந்தியா நேரத்தில் சூரியன் மறைந்து விட்டது. சந்திரன் ஆதிக்கம் ஆரம்பிக்கவில்லை. அந்த நேரங்கள் மத்தியமான நேரங்கள். காலை நான்கரை மணியிலிருந்து ஆறுமணி வரை உள்ள நேரம் பிரஹ்ம முகூர்த்தம்.

விராக : — ஆசைகள் அடக்கப்பட வேண்டும். தியானத்தில் அமர்ந்தவுடன் 'எனக்கு எப்பொழுது சம்பளம் அதிகமாகும், பெரிய வேலை கிடைக்கும்' என்று ஆசைப்பட ஆரம்பித்தால் என்ன பயன்? அப்படியே புலன்களும் அடக்கி யிருக்க வேண்டும். காதுகள் கூர்ந்து கவனித்து — ஓ! இது என் மனைவி விடும் குறட்டை. அதோ கேட்கிறது பூனையின் குரல்!, என்று எண்ண ஆரம்பித்து விட்டு 'பால் திறந்திருந்தால் காபி போய்விடுமே!' என்று அலற ஆரம்பித்தால் எழுந்தும் பயனில்லை. தூங்கி யிருந்தாலே நன்றாயிருந்திருக்கும்!

பாவித்தல் என்பதற்கு மொழி பெயர்க்க முயல்வது கடினம். மனதில் ஆகப் பண்ணிக் கொண்டு அதை நம்பி உள்ளாணர்வு மூலம் அறிந்து அதிலேயே ஈடுபடுதல் பாவித்தல் எனப்படும். இந்தச் செய்கை புத்தியின் ஆற்றல் இதயத்தின் உணர்ச்சி இரண்டையும் பொறுத்ததாகும். உள்ளம் தெளிந்து சிந்தனையைச் செலுத்தி புத்தி

அதைப் புரிந்துகொண்டு உணர்ச்சி ஓங்கி அதில் அமர வேண்டும். இவ்வளவும் சேர்ந்த நுண்கலைச் செயல்தான் பாவனை என்பது.

அந்நயதி: 'கற்பிழக்காத புத்தி' என்று சொன்னால் ஒருவாறு அதன் பொருள் தெளிவாகும். ஒரு எண்ணம் மனதில் எழ அதை எக்காலத்தும் தொடர்ந்து செல்லாமல், வேறு ஒன்றைத் தொடர்ந்து செல்கிற பிச்சைப் புத்தியை என்ன சொல்வது? கீதையில் கிருஷ்ண பகவானே இந்தப் புத்தியின் சிறுமையை எண்ணி 'வ்யபிசாரிணீ புத்தி' என்கிறார். 'விவசாரி' என்று தமிழில் சொல்கிறோமே அந்தக் குணம் இல்லாத புத்தி வேண்டும் பக்திக்கு என்று அங்கே பேசுகிறார் கண்ணன். இங்கே ஆத்ம போதமும் ஒன்றைத் தவிர வேறொன்றையும் கருதாத புத்தி என்று குறிக்கிறது.

(க-ரை) தியானம் செய்ய வழி முறைகள் இந்த சுலோகத்தில் சொல்லப்படுகின்றன. தனியான இடத்தில் அமர்ந்து புலன்களடக்கி வைராக்கியம் கொண்டு எல்லையற்ற பரம்பொருளான ஆத்மாவை வேறு ஒன்றிலும் செல்லாத புத்தியுடையவனாகப் பாவிக்கவேண்டும்

39 आत्मन्येवाखिलं दृश्यं प्रविलाप्य धिया सुधीः ।

भावयेदेकमात्मानं निर्मलाकाशवत्सदा ॥

ஆத்மந்யேவாகிலம் த்ருச்யம் ப்ரவிலாப்ய தியா ஸுதி:
பாவயேதேகமாத்மாநம் நிர்மலாகாசவத் ஸதா.

ஸுதி: — நல்லறிவாளர்கள், ஆத்மநி ஏவ — ஆத்மாவிலேயே, அகிலம் — எல்லா, த்ருச்யம் — பார்க்கப்படும் பொருளாயும் (உலகம் முழுமையும்) தியா — புத்தியால், ப்ரவிலாப்ய — மறைத்து, ஸதா —

எப்பொழுதும். நிர்மல — அழுக்கற்ற, ஆகாசவத் — ஆகாயம்போல, ஏகம் ஆத்மா நம் — ஒரே ஆத்மாவை, பாவயேத் — பாவிக்கட்டும்.

உலகம் முழுவதும் ஆத்மாவில் மறைந்து விடும்படி பாவிக்க வேண்டும் என்ற பொருள். அது எப்படி மறைக்க முடியும்? முடியும். தூங்கினவன் கற்பித்த கனவு உலகம் விழித்தவுடன் அவன் மனதில் தானே மறைந்து விடுகிறது மலையைக் கனவு கண்டவன் விழித்தவுடன் 'மனது கனக்கிறது; மலையை மூடி வைத்து இருக்கிறது' என்று தள்ளாடி வருந்த மாட்டான். ஆகவே உலகத்தை எப்படி மறைத்து வைக்கிறது என்று அச்சமும் வேண்டியதில்லை.

புத்தியின் பாவனையால் உலகம் முழுவதையும் ஆத்மாவில் லயித்து மறையச் செய்து விடல் வேண்டும்.

பல கண்ணாடிகளில் பார்க்கும்பொழுது ஒரே உருவம் தான் பல தோற்றம் எடுக்கின்றது. அவை எங்கே மீண்டும் அடைகின்றன? வழுவழுப்பான தூண்களில் தன் மின் மூக்குத்தியின் பிரதிபிம்பத்தைப் பார்த்து அதனுடன் விளையாடும் பொற்றொடி அவ்வளவு மூக்குத்திகளையும், எங்கே மறைக்கின்றாள்?

அரசனைத் தொடர்ந்து கண்ணாடிகள் பதித்து இருந்த அறைக்குள் சென்று தன் நிழல்களைப் பார்த்துக் குரைத்து கூவி, பாய்ந்து அமர் செய்து நமனுலகம் எய்திய நாய் கதை பிரசித்தம். அரசன் தன் உண்மை தெரிந்தவன். அவ்வளவு உருவங்களையும் தன்னுடன் அடக்கிக் கொண்டான். அதேபோல எல்லாவற்றையும் ஆத்ம வியாசமாகக் கொண்டால் அதனுள்ளே

மறைத்து விடலாம். இவ்வளவையும் மறைத்து அதை ஆகாசம் போல் நிர்மலமாகவும் பாவித்தல் வேண்டும்.

(க-ரை) ஆத்மா ஒன்று. அதற்குள்ளே இந்த உலகத்தை அடக்கிவிட வேண்டும். அது ஆகாசம் போல் நிர்மலமானது என்று திர்மாலிக்க வேண்டும்.

40 रूपवर्णादिकं सर्वं विहाय परमार्थवित् ।

परिपूर्णचिदानन्द स्वरूपेणावतिष्ठते ॥

ரூபவர்ணாதிகம் ஸர்வம் விஹாய பரமார்த வித்
பரிபூர்ண சிதாநந்த ஸ்வரூபேணா வதிஷ்டதே.

ரூப — உருவம், வர்ண — நிறம், ஆதிகம் — முதலியவை கொண்ட, ஸர்வம் — எல்லாவற்றையும், விஹாய விட்டு விட்டு, பரமார்த வித் — பரம்பொருளைத் தெரிந்தவன், பரிபூர்ண — முழுமை நிறைந்த, சிதாநந்த — அறிவின் மயமான. ஸ்வரூபேண — தன் சொரூபத்திலே, அவதிஷ்டதே — நிற்கிறான்.

ரூப வர்ணாதிகம் என்பது உருவம், நிறம், மணம் முதலிய ஐந்து குணங்கள் கொண்ட எல்லாப் பொருள்களையும், மனம் புத்தி இவைகளின் உலகத்தையும் சேர்த்து எல்லாவற்றையும் குறிக்கிறது.

சிதாநந்த — அறிவு மயப்பொருளின் ஆநந்தம்.

ஸ்வரூபேண — என்பதனால் அதுதான் அவனுடைய உண்மையுருவம் என்ற கருத்து வலியுறுத்தப் பெறுகிறது. கனவு காண்கிறவன் உண்மை சொரூபம் விழித்த போது இருப்பது தான். அதேபோல துரிய நிலையில் விழித்திருக்கும் ஆத்மன் சொரூபம் அதுதான்.

தியானம், அப்பியாசம் காரணமாக சாதகன் பரமார்த்த வித், பரம்பொருளை அறிந்தவனாக ஆகிறான்.

அப்பொழுது அவன் தன் சிதாநந்த ஸ்வரூபியான உண்மையில் நிலைத்து விடுகிறான். கனவு கண்டவன் விழித்தவனாகவே ஆகிவிட்டால் பிறகு கனவே து? கனவின் தொல்லையேது.

(க-ரை) கண் காது மூக்கு வாய் தோல் முதலியவை மூலம் ஒளி, நிறம், மணம், ருசி முதலியவையாகத் தோன்றும் இந்த உலகங்களிலிருந்து பிரிந்து தானே தானாய் நிற்கும் பரம்பொருள் ஞானி அறிவின் மயமான தன் உண்மை சொகுபத்திலேயே நிலைத்து விடுகிறான்

41 ज्ञातृज्ञानज्ञेय भेदः परे नात्मनि विद्यते ।

चिदानन्दैकरूपत्वाद्दीप्यते स्वयमेव तत् ॥

(க்)ஞாத்ரு(க்)ஞான(க்)ஞேய பேத : பரே நாத்மநி வித்யதே சிதாநந்தைகருபத்வாதீப்யதே ஸ்வயமேவ தத்.

ஞாத்ரு — அறிபவன், ஞான — அறிதல், ஞேய — அறியப்படு பொருள் என்கின்ற பேத : — மாறுபாடு, பரே ஆத்மநி — பரமாத்ம நிலையில், ந வித்யதே — இருப்பதில்லை, சிதாநந்த — அறிவன்பமான, ஏக ருபத்வாத் — ஒரே தன்மை கொண்டதால், தத் — அது, ஸ்வயமேவ — தானே, தீப்யதே — ஒளிக்கிறது.

எந்த அனுபவத்துக்கும் மூன்று பகுதிகள் இன்றியமையாதவை. அனுபவிக்கிறவன், அனுபவிக்கப்படும் பொருள், இரண்டுக்கும் ஏற்படும் தொடர்பான அனுபவம் மூன்றும் இல்லாமல் அனுபவம் ஏற்படாது. அதே போல அறிகிறதான ஒரு தொழிலில் அறிபவன், அறியப்படும் பொருள், அறிவு என்ற இம்மூன்று பகுதிகள் இன்றியமையாதவை.

இரண்டு உயிர்களிடத்தில் ஏற்படும் அன்பின் வளர்ச்சி அவையிரண்டும் ஒன்றாவதிலேயே ஊக்கம்

காட்டுகிறது. எவ்வளவுக் கெவ்வளவு நெருக்கம் ஏற்படுகிறதோ அவ்வளவுக் கவ்வளவு திருப்தி அதிகம் ஏற்படுகிறது. அது அதிகம் ஏற்பட ஏற்பட மீண்டும் ஊக்கம் அதிகமாகிறது அதிருப்தியும் வலுக்கிறது. இரண்டற ஒன்றாகக் கலந்த நிலையில்தான் அது ஓயும். ஸாலோக்யம் ஸாமிப்பம் இவற்றுடன் M. D. A. ஆகி ஸாமிப்பய என்று உதவி மந்திரியாக ஆனவுடன் திருப்தி முடிக்கிறதில்லை, ஸாயுஜ்ய என்று மந்திரியாகவே ஆனவுடன் தான் ஆசை முடிக்கிறது !!

அதே போல பரமாத்மா விழிப்பு நிலையில் ஞானம் என்றும் ஞானம் பெறுகிறவன் என்றும் அறியப்பட்ட பொருள் என்றும் பேதம் கிடையாது எல்லாம் ஒன்றே.

பேதம் என்பது ஸஜாதீயம், விஜாதீயம், ஸ்வகதம் என்று மூன்று வகையாகும். மனிதர்கள் எல்லோரும் ஒரு ஜாதியினர். என்றாலும் அவர்கள் தனித்தனியே எடுத்துப் பார்க்கும்பொழுது, மாறுபடுகின்றனர். அது ஸஜாதீய பேதம். (தன்னினத்துக்குள்ளே வேறுபாடு)

மிருகங்களுக்கும் மனிதர்களுக்கும் இடையே உள்ள பேதம் விஜாதீய பேதம்.

ஒரு பொருளுக் குள்ளேயே உள்ள பேதம் ஸ்வகத பேதம் என்று சொல்லப்படும். உதாரணமாக ஒரு மனிதனையே எடுத்துக்கொண்டால் கை, கால் தலை முதலிய அங்கங்கள் தமக்குள்ளே மாறுபடுகின்றன. அந்த வேற்றுமையையே ஸ்வகத பேதம் என்று சொல்கிறோம். அவ்வகை பேதம் எதுவும் கிடையாது ஆத்மனில்.

சிதாநந்தம் - அறிவின் இன்பம். அறிவு என்பது எல்லோருக்கும் இயற்கை. அந்த அறிவிற்கு சொரூபம்

இன்பம் என்பதும் வெளிப்படை. அதற்கு எடுத்துக் காட்டு தனியாகத் தேடத் தேவையில்லை. ஞானபக்ருத்துக்கு வருகிறார்கள் மக்கள். கொஞ்ச நேரம் அந்த ஆனந்தம் கிடைக்கிறது என்பதற்காகத்தானே சிரமத்தையும் பார்க்காமல் அவர்கள் எல்லோரும் வருகிறார்கள். அது தான் ஆத்மாவின் உண்மை சொரூபம். ஆத்மன் சொரூபத்தில் சென்று விட்டால் பிறகு ஒன்றும் தனியாகக் கிடையாது, இருக்காது.

அறிவு மயமான அந்த இன்பம் சுயம்பிரகாசமானது. அதை அறிய வேறொரு விளக்கமும் வேண்டியதில்லை.

சாவுக்குப் பிறகு என்ன? என்று தான் கடோபநிஷத் விசாரணை செய்கிறது. சாவு என்றால் அனித்தை வரையில் ஏற்படும் நாசம் என்பது தான் பொருள். அது புரியாமல் கடோபநிஷதம் எடுத்துக் கொண்ட கேள்விக்குப் பதிலைச் சொல்லவில்லை என்று சொல்பவர்கள் உண்டு. கடோபநிஷதம் அதைப் பேச வரவில்லை. 'பிரம்ம ஞானம்' (தீயாஸஃபி) அதைப்பற்றிப் பேசலாம். கடோபநிஷதம் ஜீவத்வபாவனையின் நாசம் ஏற்பட்டு ஆத்மபாவம் ஏற்படும் பெரும் கருத்தைத் தான் விசாரணை செய்கிறது.

பிரம்மன் தான் ஆத்மா. ஆத்மா உபாதிகளுடன் இணைந்து இருக்கும் மயக்கமாகிற வீட்டில் அநேககாலம் வசித்துத் தன்னையும் மறந்து விடுகிறது. மீண்டும் தன் சொரூபத்திற்குச் செல்லும் பொழுது சில காலம் வரை மீண்டும் மீண்டும் உண்மையில் தன்னதல்லாத வீட்டையும் உறவையும் மறக்க முடியாமல் தவிக்கிறது. இதற்கு உதாரணமாக ஒரு கதை சொல்லப்படுகிறது.

ஹிமயமலைச் சாரலில் சில சமயம் பெரும் பனிக்

கட்டிகள் உருவி நகர்ந்து வரும். அதன் போக்கில் இடைப்பட்டுச் சில சிறிய கிராமங்கள் அழிவது உண்டு. அப்படி ஒரு கிராமம் அழிந்தது. அதன் பக்கத்திலுள்ள கிராமத்திலிருந்து ஒரு தோட்டி அழிந்த கிராமத்திலிருந்து ஏதாவது கிடைத்த பொருள்களைச் சுருட்டிக் கொள்ளலாம் என்று வந்தான். விழுந்து கிடந்த ஒரு வீட்டுக்குள் இருந்து ஒரு குழந்தை அழுவதைக் கேட்டான். உடைந்த பொருள்களை அகற்றிக் குழந்தையை எடுத்து வளர்த்தான். 'பிந்து' என்ற பெயருடன் வளர்ந்த அந்தப் பையன் கட்டமைந்த உடல் கொண்டவனாக வளர்ந்தான். நன்றாகத் தோட்டி வேலை செய்தான். பதினெட்டு வயது வரை வளர்த்தான்.

ஒரு நாள் அழிந்த கிராமத்துக்கு மறுபக்கம் உள்ள ஒரு கிராமத்திலிருந்து சிலர் எங்கோ சென்று கொண்டிருக்கும் போது இந்தப் பையனைப் பார்த்து சந்தேகித்தனர். விசாரணை செய்ததில் வந்திருந்தவருக்கு உறவினன் என்பது தெரியவந்தது. அழைத்துச் சென்று அவனைப் பிராமணனாக மாற்றினர். 'பிந்து' விஷ்ணுதரசர்மா என்ற பெயருடன் பிராமணனானான். அது தான் அவனுடைய உண்மை சொருபமும் கூட.

என்றாலும் மறுநாள் அவன் சுதந்திரமாகச் சென்று கொண்டிருந்த பொழுது கிராம அதிகாரி அதட்டி நியார் என்றவுடன், "நான் பிந்து!" என்றே அவன் சொல்லிடுன். காரணம், அவனுக்குத் தன் சொருபம் பழக்ககூட சில ஆண்டுப் பழக்கம் வேண்டியிருக்கிறது.

பிரும்ம நிலையை அடைந்தவர்களை ஒரு மாறுபாடும் பாதிக்காது என்பதைக் கோபியர்கள் கண்ணன் மூலமும்

வேதவியாசர் மூலமும் அறிந்து கொண்டனர் என்று மகாபாரதம் பேசுகிறது.

‘(கோபியர் லோலனா) கண்ணன் நித்ய பிரம்மச்சாரி என்பது உண்மையானால் யமுனை வெள்ளமே வழிவிடு!’ என்று கோபியர்கள் கேட்க வெள்ளம் வழி தந்ததாம். அப்படியே பதினாபிரம் தட்டுக்களில் இருந்த உணவையும் உண்ட ‘வியாசர் நித்ய உபவாசியே!’ என்று உரைத்த குளுக்கும் மீண்டும் வெள்ளம் நகர்ந்து வழி தந்ததாம்.

அப்படிப்பட்ட பரம்பொருள் நிலையில், பேரொளிப் பெரும் பிழம்பில் புத்தி என்றும் அது கண்டதென்றும் பேச்சே கிடையாது. பிறகு அது என்ன செய்கிறது? அதன் ரூபம் என்ன?

சூரியன் பொருள் இருந்தால்தான் பிரகாசிக்கிறது? பொருள்கள் இல்லாவிட்டாலும் அது ஒளி வீசிக்கொண்டு தான் இருக்கும்.

அதே போல ஆத்மனில் காணப்படும் பொருள் என்றும் காணும் அறிவு என்றும் ஒன்றும் கிடையாது. அதுவே அறிவு மயம், ஆனந்த மயம்! அந்தக் காரணத்தால் அது தானே ஒளி வீசி நிற்கிறது.

(க-ரை) பரமாத்மாவில் அறிபவன், அறியும் பொருள், அறிவு என்று பேதங்கள் கிடையாது. அது “சிதாநந்த ஏக ரூபம்”. அந்தக் காரணத்தால் அது எப்பொழுதும் தானே ஒளி வீசிக் கொண்டிருக்கிறது.

42 एवमात्माऽरणौ ध्यानमथने सततं कृते ।

उदिताऽवगतिर्वाला सर्वाज्ञानेऽन्धन दहेत् ॥

ஏவமாத்மா(அ)ரணௌத்யானமதநே ஸததம் க்ருதே
உதிதாவகதிர்ஜ்வாலா ஸர்வாஞ்ஞானேந்தநம் ததேஹத்

ஏவம் — இம்மாதிரி, ஆத்ம அரணை — ஆத்மாவின் இரண்டு அரணிக் கட்டைகளில். த்யான — தியானம் என்கிற, மதனே — கடைதல், ஸததம் — எப்பொழுதும் தொடர்ந்து, க்ருதே — செய்யப்படும் பொழுது, உதிதா — உதித்து, அவகதி — வெளியாகிற, ஜ்வாலா — தீ நாக்கு ஸர்வ — எல்லாவித, அஞ்ஞான — அஞ்ஞானமாகிற, இந்தனம் — எரி துரும்புகளையும், தஹேத் — எரித்துவிடுகிறது.

இந்த சுலோகத்தில் உபயோகப்படுத்தப்பட்டிருக்கிற உருவகம் பழம் காலத்தில் நெருப்பு எழுப்பப்பட்ட விதத்தைக் குறிக்கிறது. அப்பொழுது இரண்டு அரணிக் கட்டைகளுக்கிடையே கட்டைகளின் ஓரத்தில் ஏற்படுத்தப்பட்டுள்ள இரு குழிகளில் மேல் கீழாக நடப்பட்டுள்ள ஒரு கட்டை சுற்றும். ஒருவன் இரண்டு கட்டைகளையும் அழுத்திப் பிடிக்க, மற்றொருவன் நடுக்கட்டையில் மத்தைச் சுற்றுவது போலக் கயிற்றைச் சுற்றி இழுப்பான். நெருப்புப் பொறி கிளம்பும். பஞ்சு வைத்து அது பற்றும்படி செய்து மற்ற எரி துரும்புகளையும் எரித்து நெருப்பு எழுப்புவார்கள். பிடிப்பதை அழுத்திப்பிடிக்க வேண்டும்; சுற்றுவதை வேகமாகச் சுற்றவேண்டும்.

அதே போல இந்தத் தியான முறையும் “அரண மதனமே”. தன்னுடைய மேல் கீழ் நிலைகளின் இடையே தியானம் என்கிற கட்டையை வைத்துக் கடைய வேண்டும். அப்பொழுது கிளம்புகிற ஞானப் பொறியைப் பெரிதாக்க வேண்டும். அதில் அஞ்ஞானம் என்கிற வீறகுள் எறிந்துவிடும்.

கைவல்யோபநிஷத்தில் இந்த உருவகம் தரப்படுகிறது. தன்னுடைய புத்தியின் மேல் கீழ் நிலைகளின்

இடையே மஹா வாக்கியமாகிற கட்டையை வைத்துக் கடைய வேண்டும், ஞானத் தீ எழும்.

அஞ்ஞானங்கள் எரிந்து முடிந்ததும் ஞானம் தான் எஞ்சி நிற்கும். வியாதி தீர்ந்தவுடன் நல்ல சுகம் உடனே கிடைக்காது. கடன் தீர்ந்தவுடன் பணக்காரனாய் விட்டான் என்று சொல்ல முடியாது. ஆனால் ஞான விஷயத்தில் அப்படி இல்லை. திறப்பு விழாக்களில் திரை நீக்குவது வேலை. படமோ அல்லது சிலையோ தானே வெளியாகி விடும். திரைத் திறப்பு அல்லது படத்திறப்பு நேரத்தில் திரை நகர்த்துவதில் தடங்கல் ஏற்படுவது மிகவும் இயற்கையான ஒரு நிகழ்ச்சி! அதே போல இந்த அஞ்ஞான நீக்கம் தான் சிரமமான வேலை.

அஞ்ஞானம் என்பது ஆத்மா தன்னை யறியாத காரணத்தால் உடல் மனம் புத்தி இவற்றின் அளவிலே உள்ள குறைபாடுகளையும் துயர்களையும் ஏற்று மயங்கும் குணமாகும். தியானக் கடையல் என்ற செய்கையின் மூலம் இந்தத் தப்புப் பற்றுகளிலிருந்து விடுபடுகிறோம்.

(க-ரை) ஆத்மாவின் மேல், அடிப்பகுதிகளை இரண்டு அரணிக் கட்டைகளாகக் கொண்டு அவற்றிற்கிடையே தியானம் என்ற கடையும் செயலை விடாமல் செய்தால் ஞானத் தீப்பொறி கிளம்பி எரியும்; நெருப்பாக மாறும், அது எல்லா அஞ்ஞானங்களையும் பொசுக்கிவிடும்.

43 अरुणेनेव वोधेन पूर्वं संतमसे हते ।

तत आविर्भवेदात्मा स्वयमेवांशुमानिव ॥

அருணேநேவ போதேந பூர்வம் சந்தமஸே ஹ்ருதே
தத ஆவிர்பவேதாத்மா ஸ்வயமேவாம்சுமானிவ.

அருணேந இவ — அருணனைப் போல, போதேந —
ஞானத்தால். பூர்வம் ஏவ — முன்பாகவே, ஸந்தமஸே —

நல்ல இருட்டு, ஹ்ருதே — நீங்கிவிட, தத : - பிறகு, ஆத்மா - ஆத்மாவானது, ஸ்வயமேவ — தானே, அம்சமான் இவ — சூரியன் போல ஆவிர்பவேத் — எழும்பும்.

சுவாமி சங்கராச்சாரியார் அவர்கள் தேசம் சுற்றிய வர்களானபடியால் அவர் தருகின்ற உவமைகளின் தன்மை இயற்கையுடன் ஒத்திருக்கின்றது.

இருள் பிரியும் இரவின் கடைசி நேரத்தில் உஷா தேவியைத் தொடர்ந்து சூரியனுடைய ரதமோட்டியான அருணன் தலையை நீட்டும்பொழுதே இருள் பிரிந்து விடுவதைக் காண்கிறோம். சூரியன் என்றுமே இருளைப் பார்க்கிறதில்லை.

அதைப் போல ஆத்மாவின் போதமே போதும் அஞ்ஞானத்தை விரட்ட. அஞ்ஞான இருள் அழிந்தவுடன் சூரியனைப் பிடுங்கி வெளியேற்ற உதவி ஒன்றும் வேண்டியதில்லை. அர்ச்சனை செய்து ஆவேசம் வரச் செய்ய வேண்டியதில்லை. அல்லது கங்கையில் ஸ்நானம் செய்து பூஜை செய்து வரவழைக்க வேண்டாம். தானே சூரியன் கிளம்பி வந்துவிடும். (அப்படி வரவழைத்துத் தான் சூரியன் வரவேண்டும் என்றால் வெகு நாட்கள் சூரியன் கிளம்பவே மாட்டான் அல்லவா !!)

(க-ரை) அருணன் வந்தவுடனே இருள் அபகரிக்கப் பட்டு விடுகிறது. அதே போல தியானம் வெற்றியடைய நம் மனதில் உள்ள அகங்காரம் ஏற்படுத்திய இருள் நாம் உபாசிகள் அல்ல என்ற (போதம்) ஞானம் ஏற்பட்டவுடனேயே அழிந்துவிடும். போதம் இருளை அழிக்க ஆத்மா தானே சூரியன் போல் எழுந்து வந்து விடும் — ஆத்ம சாட்சாத் காரம் என்ற நிலை தானே ஏற்பட்டு விடும்.

44 आत्मा तु सततं प्राप्तोऽप्यप्राप्तवदविद्यया ।

तन्नाशे प्राप्तवद्भाति स्वकंठाभरणं यथा ॥

ஆத்மா து ஸததம் ப்ராப்தோ(அ)ப்யப்ராப்தவதவித்யயா
தந்நாசே ப்ராப்தவத்பாதி ஸ்வகண்டாபரணம் யதா.

ஆத்மா து— ஆத்மாவோ, ஸததம்—எப்பொழுதும்,
ப்ராப்த : அபி — (கிடைத்து) உள்ளதாயிருந்த போதிலும்,
அவித்யயா — அவித்தை காரணமாக, அப்ராப்தவத் —
அடையப்படாதது போல் (இருக்கிறது). தந்நாசே-அது
(அவித்தை) அழிந்தவுடன், யதா — எப்படி, ஸ்வகண்டா
பரணம் — தன் கழுத்திலுள்ள நகையோ, அப்படி,
ப்ராப்தவத் — கிடைத்தது போல, பாதி — ஒளிக்கிறது.

ஆத்மா எப்பொழுதும் அங்கே (எங்கேயும்) இருக்கிறது. நாம் அதைப் புரிந்து கொள்ளவில்லை என்பது தான் உண்மை.

ஸ்வகண்டாபரணம் : கழுத்தில் நகையைப் போட்டு
மறந்து தவிக்கிறாள் மங்கை. அவளைப் பார்த்த கணவன்
நகை இருப்பதைக் கண்டுவிட்ட தைரியத்தில் மிகவும்
சாவதானமாகப் பேசுகிறான்! பிறகு தொட்டுப் பார்த்த
மனைவி, கிடைத்து விட்டதாக மகிழ்கிறாள். கிடைப்பதற்கு, ஏற்கனவே அது எங்கும் தொலைந்திருக்க வில்லை. ஆனால் அறியாமை, பொறுமையின்மையின் காரணமாகத் தொலைந்தது என்ற கருத்தை ஏற்றுக் கொண்டதனால் அவள் மீண்டும் கிடைத்தது என்று மகிழ்கிறாள். அறியாமை தொலைந்த அந்த ஸ்ஷணமே அப்பொருள் கிட்டி விடுகிறது!

ப்ராப்தவத்: படித்தல், சிந்தித்தல், மனனம் செய்தல், தியானம் செய்தல் முதலியவை மூலம் நாம் புதிதாக ஆத்மாவை சிருஷ்டி செய்து விடவில்லை. கழுத்தில் கிடக்கும்

நகைதான், மறந்ததால் இல்லை என்றும் ஞாபகம் வந்தவுடன் புதிதாக வந்ததது போலவும் எண்ணுகிறோம்.

ஏற்கனவே இல்லாத பொருள் நம் சாதனை மூலமோ வேறு காரணத்தாலோ புதிதாக உற்பத்தியாகிறது என்றால் அது பிரம்மனாக முடியாது. ஏன் என்றால் பிறக்கும் பொருள் அழிந்தேயாகும். பிரம்மன் அப்படிப் பிறந்து மாறி அழியும் பொருள், எல்லைக்குட்பட்ட பொருள் அல்ல. அது கட்டுப்படாத பரம் பொருள் — என்றும் உள்ள பொருள், உண்மைப் பொருள்.

(க-ரை) ஆத்மா என்றும் (அடையப்பட்டு) உள்ள பொருளே! என்னாலும் அவித்தை காரணமாக அடையப்படாதது போலத் தோன்றுகிறது. அவித்தை அழிந்தால் அது கிடைத்து விட்டது போல் தோன்றுகிறது. கழுத்தில் உள்ள நகையை மறந்த மங்கை தொலைத்து விட்டதாகத் தேடுகிறாள். மறதி தொலைந்தவுடன் கழுத்தில் நகை தேடிக் கிடைத்து விட்டதாக நினைக்கிறாள். ஆத்மா தொலையவும் இல்லை கிடைக்கவும் இல்லை. நாம் நம் தன்மையை மறந்தோம். சாதனை மூலம் மீண்டும் ஆகிறோம். அவ்வளவு தான்!

45 स्याणौ पुरुषवद्भान्या कृता ब्रह्मणि जीवता ।

जीवस्य तात्त्विके रूपे तस्मिन्दृष्टे निवर्तते ॥

ஸ்தானெள புருஷவத்ப்ரார்த்யா க்ருதா ப்ரஹ்மணி ஜீவதா ஜீவஸ்ய தாத்விகே ருபே தஸ்மின் த்ருஷ்டே நிவர்ததே.

ஸ்தானெள — தூணில், புருஷவத் — மனிதனைப் போல (பிசாசைக் கற்பித்துப் பார்ப்பது போல), ப்ரார்த்யா — பிரமையினால், ப்ரஹ்மணி — பிறும்மத்தில். ஜீவதா ஜீவத்வ பாவனை, க்ருதா — செய்யப்பட்ட (ஏற்படுத்தப்பட்ட) டதாக இருக்கிறது; ஜீவஸ்ய — ஜீவனுடைய, தாத்விகே

தத்துவத்தின் (உண்மை), ரூபே — தன்மை தஸ்மின் — அந்த ஆத்மனில், த்ருஷ்டே ஸதி — பார்க்கப்படுகிற பொழுது, நிவர்த்தே — தீர்ந்து விடுகிறது.

கற்பிக்கப்பட்ட பிசாசின் உண்மைத் தன்மை தூண் தான். தூண் என்கின்ற உண்மை ஸ்வரூபம் சற்றேனும் தோன்றியவுடன் பிசாசு அப்படியே முழுதாக மறைந்து விடுகிறது. பாதிப் பிசாசு போயிற்று, பாதி இருந்தது என்கின்ற பேச்சே கிடையாது.

அதே போல ஜீவனின் தத்வ ஸ்வரூபமான ஆத்மா பார்க்கப்பட்டவுடன், அதாவது உணரப்பட்டவுடன் பிராந்தி எல்லாம் மறைந்து விடுகிறது. ஆத்மா தான் நாம் என்கிற உண்மை மறந்த அப்பொழுதே அதன் பயனாக எவ்வளவு இலைகள் முளைத்தெழுந்து விடுகின்றன பிசாசு மட்டும் தோன்றுவதில்லை. அதற்கு உயரம் அதிகரிக்கிறது; கைகள் நீள்கின்றன, விரல்கள் அரக்க உருவம் எடுக்கின்றன; நகங்கள் கழுகுகளின் அலகு களாகத் தோற்றம் எடுக்கின்றன. மெதுவாக அது நம்மை நோக்கி அழைப்பதாகவும், பயமுறுத்துவதாகவும் எல்லாம் தோன்றுகிறது.

ஆத்மா என்று அறிந்தவுடன் இந்த எல்லா பிராந்தியும் உடனே அழிந்து விடும்.

(க-ரை) தூணில் ஆள் (பிசாசு) பிராந்தியால் பார்க்கப்படுவது போல் பிறும்மத்தில் ஜீவத்தன்மை ஏற்றி வைத்து உணரப்படுகிறது. ஜீவனிலேயே பிறும்மத்தைக் கண்டால் பிராந்தி அழிந்து விடுகிறது: ஜீவத் தன்மை, அது தரும் தொல்லை யடுக்குகள் எல்லாம் அழிகின்றன.

46 तत्त्वज्ञानाभ्यानुभवादुत्पन्नं ज्ञानमज्ञया ।

अहं ममेति चाज्ञानं बाधते दिग्भ्रमादिवत् ॥

தத்வஸ்வரூபாநுபவாதுத்தப் பநம் ஞானமஞ்ஜஸா

அஹம் மமேதி சாஞ்ஞானம் பாததே திக்ப்ரமாதிவத்.

தத்வ ஸ்வரூப — உண்மைத் தன்மையின், அநுபவாத் — உணர்வினால், உத்தப் பநம் — விளைந்த, ஞானம் — அறிவு. அஞ்ஜஸா — உடனே, அஹம் — நான் என்கிறதும், மம இதி ச — எனது என்கிறதுமான, அஞ்ஞானம் — அறியாமையை, திக்ப்ரமாதிவத் — திக் பிரமையைப் போல, பாததே — நீக்கி விடுகிறது.

அஜீரணத்தால் வயிற்றில் வலி, உடலில் சிறங்கு அதன் பயனாய் ஜூரம் மூன்றும் ஏற்படலாம் அஜீரணம் தீர மருந்து சாப்பிட்டால் உடனே இந்த மூன்று வியாதிகளும் தீர்ந்துவிடும். அதே போல ஞானம் ஏற்பட்டவுடன் நான் என்கிற 'அஞ்ஞானத்தால்' ஏற்படும் தொல்லைகள், என்னுடையது என்கின்ற அறியாமை எண்ணத்தால் ஏற்படுகிற தொல்லைகள், மற்ற தொல்லைகள் எல்லாம் நீங்கி விடுகின்றன.

திக் பிரமை என்பது வேற்று ஊரில் திக்குகள் அறியாத காரணத்தால் மனதில் ஏற்படும் குழப்பம் ஆகும். அதை நம்மைப் போல் வந்திருக்கிற வெளியூராளின் உதவி கொண்டு தீர்த்துக் கொள்ள முடியாது. உள்நூர்க்காரன் ஒரு திசையைக் காட்டி விட்டால் போதும். மற்ற திசைகளைப் பற்றிய அறிவு நானே எழுந்துவிடும். சூரியன் தோன்றினால் அவன் உதவியைக் கொண்டும் அறிந்து கொள்ளலாம். திசைகள் மாறவில்லை. மாறியது போல் காண்கின்றோம். உண்மை தெரிந்து, பிரமை தொலைந்த உடனேயே திக்குகள் தம் நிலையை அடைகின்றன.

(க-ரை) உண்மை சொற்பத்தின் உணர்வின் பயனும் ஏற்படும் ஞானம் உடனேயே, நான், எனது என்ற அஞ்ஞானத்தை நீக்கி விடுகிறது. எப்படி 'நிக் பிரமை' தீர்ந்தால் தெளிவு ஏற்படுமோ அப்படியே உடனே தெளிவும் ஏற்படுகிறது.

47 सम्यग्बिज्ञानवान्योगी स्वात्मन्येवाखिलं जगत्

एकं च सर्वमात्मानमीक्षते ज्ञानचक्षुषा ॥

ஸம்யக்விஞ்ஞானவாயோகி ஸ்வாத் மந்யேவாகிலம் ஜகத்
ஏகம் ச ஸர்வ மாத்மாந மீக்ஷதே ஞானசக்ஷுஷா

ஸம்யக் — நல்ல, தெளிந்த, விஞ்ஞானவாந் — அநுபவமாகவே உள்ள ஞானம் கொண்ட, யோகி — யோகி, ஸ்வ ஆத்மநிஏவ — த ன் னு டை ய ஆத்மாவிலேயே, அகிலம் ஜகத் — முழு உலகத்தையும், ஸர்வமாத் மாநம் எல்லா ஆத்மாவையும், ஏகம் ச — ஒன்றாகவும், ஞான சக்ஷுஷா — ஞானக் கண்ணினால், ஈக்ஷதே — பார்க்கிறான்.

ஸம்யக் யோகி: ஜீவாத்மாவை பரமாத்மாவுடன் இணைத்தவன், இணைப்பதில் வெற்றி கண்டவன் யோகி எனப்படுகிறான். கனவு காண்பவன் விழித்தவுடன் யோகியாகிறான். எப்படி என்றால் கனவு கண்டவன் விழிப்பவனுடன் இணைந்துவிடுகிறான்.

தேநீர் அல்லது காப்பி தயாரிக்க வெந்நீர் கொதிக்க வைக்கும் பொழுதே தேநீர் தயார் செய்து கொண்டிருக்கிறோம் என்று சொல்வது போல இந்த இணைப்புந்த முயற்சி செய்கின்றவர்களைக் கூட யோகிகள் என்று சொல்லலாமே! ஆனால் “ஸம்யக் விஞ்ஞானவான் யோகி” என்பதனால் நன்றாக அனுபவ பூர்வமான வெற்றி கண்ட யோகி என்று சொல்லி நிர்ணயிக்கப் பட்டிருக்கிறது.

ஐகத்: உலகம். எ ல் ல ா உலகங்களினுடையவும் எல்லா உயிர்களின் விழிப்பு கனவு, தூக்க நிலைகளின் அனுபவங்கள் எல்லாவற்றையும் சேர்த்து ஐகத் என்று சொல்லுகிறோம்.

தன் ஆத்மாவில் முழு உலகத்தையும் பார்ப்பது பாதி அறிவாகும். அதனுடன் நில்லாமல் எல்லா ஆத்மாவையும் ஒன்றாகப் பார்க்கவும் தெரிந்திருக்கிறான் யோகி. அந்நால் தான் நம் மதம் யாரையும் பாபி, பாபி என்றெல்லாம் சொல்லத் துணிவதில்லை.

படத்தைப் பார்ப்பவன் படமெழுதியவனையும் மனக் கண்ணால் காணுகிறான். நாடகம் எழுதியவன் அது நடிக்கப்படுவதைப் பார்க்கும் போது தன் னையும் சேர்த்துப் பார்க்கிறான். அது போல இந்த உலகத்தில் ஆத்மாவைக் காணவேண்டும், அது நம் ஆத்மாவே என்றும் உணரவேண்டும் அப்படி உணரத் தெரிந்தவன் (உட்) கண் ஞானக் கண்ணும் அந்த ஞானசக்சு கிடைத் தால் தான் இந்த உண்மை புரியும்.

(க-ரை) நல்ல அனுபவஞானம் பெற்ற யோகி எல்லா உலகத்தையும் (தன்) ஆத்மாவிலேயே பார்க்கிறான். அதே சமயம் எல்லா ஆத்மாக்களும் ஒன்றே என்றும் பார்க்கிறான். அவனுடைய ஞானக் கண்ணால் இவ்விதம் பார்க்க முடிகிறது.

48 आत्मैवेदं जगत्सर्वमात्मनोऽन्यत्र विद्यते ।

मृदो यद्वद्धटादीनि स्वात्मानं सर्वमीक्षते ॥

ஆத்மைவேதம் ஐகத்ஸர்வமாத்மனோ (அ)ந்யத்ர வித்யதே ம்ருதோ யத்வத் கடாதிரி ஸ்வாத்மாநம் ஸர்வமீக்ஷதே

இதம் — இந்த, ஐகத்ஸர்வம் — உலகம் எல்லாம், ஆத்மா ஏவ — ஆத்மாவே தான், ஆத்மனோ — ஆமா

வுக்கு. அந்யத் — அப்பாற்பட்டதாக அல்லது வேறுபட்டதாக ஒன்றும், ந வித்யதே — கிடையாது. கடாதீநி — பாண்டங்களில், ம்ருதோ — மண், யத்வத் — எப்படிப் போலவோ, அப்படியே ஸ்வாத்மாநம்—தன் ஆத்மாவையே, ஸர்வம் — எல்லாமாக, ஈக்ஷதே — பார்க்கிறான்.

பாணிகளில் ஆயிரம் வகை இருக்கலாம். உயரம், அகலம், நீளம், சுற்றளவு முதலியவைகளில் ஏற்றத்தாழ்வும், மாறுபாடும் இருக்கும். அவற்றின் மேல் பூசப்படும் நிறங்களும் எல்லையற்று இருக்கும். அவற்றிற்குத் தரப்படும் பெயர்களும் மாறும். ஆனால் உண்மை அறிந்தவன், எல்லாம் மண் தான் என்று அறிந்து கொள்ள சிரமப்படமாட்டான், அவன் இவை எல்லாம் மண்ணிலிருந்து வந்தன, மண்ணின் உதவியால் தான் பாணிகளாக நிலைத்து நிற்கின்றன, மீண்டும் மண்ணுக்குள்ளேயே அவைகள் மறையும் என்பதை அறிவான்.

அதே போல உலகத்திலே நாம் பார்த்துத் தொட்டுச் சுவைத்துக் கேட்கும் பொருள்களின் மாறுதல்கள் எல்லாம் நம் மனதின் சிருஷ்டிகளே. ஆத்மாவையன்றி வேறென்றும் உலகிலே கிடையாது. அந்த ஆத்மனில் தான் உலகம் எழுகிறது, நிற்கிறது. அதற்குள்ளே தான் அது மறைகிறது. பருத்தி ஞானி துணியில் பருத்தியை அறிந்து கொள்வான் என்று சொல்லலாம். அதே போலவே ஆத்ம ஞானிதான் உலகத்தில் ஆத்மாவையும் பார்க்கிறான், பார்க்கவும் முடியும்.

(க-ரை) ஆத்ம ஞானி, “இந்த உலகம் முழுவதும் ஆத்மாவே (பரம் பொருளே). அதை யன்றி மற்ற எதற்கும் இருப்புக் கிடையாது. பாணிகளுள் இருக்கும் உண்மைப் பொருள் மண்ணே. (மற்றவை எல்லாம் அதன் மேல் ஏறிய

கற்பனைகளே !) அந்நே போல எல்லாவற்றிற்குள்ளும் இருக்கும் உண்மைப் பொருள் தன் ஆத்மா தான்” என்று காண்கிறான்.

49) जीवन्मुक्तस्तु तद्विद्वान्पूर्वोपाधिगुणास्त्यजेत् ।

सच्चिदानन्दरूपत्वात् भवेद्भ्रमरकीटवत् ॥

ஜீவன் முக்தஸ்து தத்வித்வாந்பூர்வோபாதி குணன்ஸ்த்யஜேத்
ஸச்சிதாநந்த ரூபத்வாத் பவேத் ப்ரமர கீடவத்

ஜீவன் முக்தஸ்து — ஜீவன் முக்தனே என்றால், தத்வித்வாந் — அந்தப் பொருளை அறிந்தவன் ஆதலால், பூர்வ (உக்த) — முன்பு சொல்லப்பட்ட, உபாதி குணந் — உபாதிகளின் குணங்களை, த்யஜேத் — விட்டு விடுகிறான், ஸச்சிதாநந்த — சச்சிதாநந்த, ரூபத்வாத் — ரூபத்தில் நிற்பதால், ப்ரமர கீடவத் — குளவி கொட்டும் புழு (குளவியாவது) போல், பவேத் — (சச்சிதாநந்தமாக) ஆகிறான்.

ஜீவன் முக்தர்கள் — இந்த உடல் தீர்ந்த பிறகுதான் முக்தி யடையலாம் என்று நம்புகிறவர்கள் உண்டு. ஆனால் பிறும்ம நிஷ்டார்களான பிறகும் தேகம் இருக்கலாம் என்று சொல்கின்றவர்களும் உண்டு. ஸ்ரீ சங்கரர் இரண்டாவது வகையைச் சேர்ந்தவர்.

பிறும்ம நிஷ்டார்களான பிறகு சரீரம் எப்படி இருக்க முடியும்? வாழ்க்கை எதன் பலம் கொண்டு ஓடும்? எவ்வளவு காலம் ஓடும்? என்னும் கேள்விகள் எழலாம்.

சரீரத்துக்கு ஏற்பட்ட அலுவல் முடியும் வரை அது இருக்கவே செய்யும். மின் சக்தியின் பலம் கொண்டு ஓடும் விசிறி சுவிச்சை அணைத்த பிறகும் நிற்காமல் ஓடிச் சற்று நேரம் சென்றே நிற்பது போல வாழ்க்கையும் ஏற்கனவே கிடைத்த வேகத்தின் உதவியாலேயே ஓடும்.

பிரம்ம நிஷ்டர்களான பிறகு அவர்கள் வாழ்க்கை அப்பால் இருபது வருஷங்கள் கூட ஓடலாம்.

பிரம்ம நிஷ்டர்கள், அப்படி உயிருடன் இருப்பது இயலாத தென்றால் நமக்கு இந்தப் பிரம்ம வித்தை அல்லது ஆத்ம வித்தையைப் பற்றிய நூல்களே கிடைத்திருக்கா. வெற்றுக் கற்பனை யல்லாத இந்த அனுபவ உண்மைகளைப் புரியும்படி எடுத்துப் பேச வெறும் பண்டிதர்களாலும் ஆகாது; பிரம்ம நிஷ்டர்களாக மட்டும் இருந்து பேசத் தெரியாது இருப்பவர்களாலும் முடியாது. “சீரோத்ரியம் ப்ரம்ஹ நிஷ்டம்” என்று பேச்சுத் திறமை, ஆத்ம அனுபவம் இரண்டும் பெற்றவர்களே இந்த நூல்களை நமக்குத் தந்து சென்றிருக்கிறார்கள் என்பது தெளிவு. எனவே ஜீவன் முக்தர்கள் இருந்திருக்கின்றனர் என்பதிலும் அவர்கள் விட்டுச் சென்ற உண்மை நற்பெரு நூல்களே இவை என்பதிலும் ஐய மேதும் எழ வேண்டியதில்லை.

அப்படி அனுபவம் பெற்றவர்களும் கூட, மொழிக் குள்ள திறமைக் குறைவு காரணமாகவும் அந்த அனுபவமே எதற்கும் அடங்காத தானதாலும் முழுவதையும் பேசிவிட முடிவதில்லை. பிரபல வீணை வித்வான் சிறந்த வீணை கொண்டு வாசித்தாலும் ரசிகர்களின் கற்பனையும் சுய அனுபவமும் சேர்ந்தே இட்டு நிரப்ப வேண்டியிருக்கிறது. அதே போல சாதகர்களுடைய பயிற்சியும் இந்த வித்தையைப் புரிந்து பயன் பெற மிகவும் தேவை.

குளவிப்புழு : குளவி தான் கட்டிய கூட்டில் புழுவைக் கிடத்தி ஒரு சிறிய வாயிலின் மூலம் அடிக்கடி தன் விஷக் கொடுக்கைச் செலுத்திக் கொட்டிக் கொண்டே இருக்கும். அதனால் ஏற்படும் வலி சுண்டி

எழும் நினைவு காரணமாகவே புழு குளவியாகும். அதே போல ஜீவனும் ஆத்ம நினைவாகவே இருந்து ஆத்மனாக மாறிவிடும்.

ஜீவனின் சொரூபம் (உண்மைத் தன்மை) ஆத்மாதான்.

(க-ரை) ஜீவன் முக்தன் ஆத்ம உண்மையை அறிந்தவன். உடல் முதலிய உபாதிகளின் குணங்களை விட்டு விடுவான் — குளவி கொட்டப் புழு குளவியாவது போல அவன் சச்சிதானந்த சொரூபியாகி விடுவான்.

50 तीर्त्वा मोहार्णवं हत्वा रागद्वेषादिराक्षसान् ।

योगी शान्तिसमायुक्त आत्मारामो विराजते ॥

தீர்த்வா மோஹார்ணவம் ஹத்வா ராகத்வேஷாதிராக்ஷஸாந்
யோகி சாந்தி ஸமாயுக்த : ஆத்மாராமோ விராஜதே.

மோஹார்ணவம் — மோகமாகிற கடலை, தீர்த்வா—கடந்து, ராக—பிடிப்பு, த்வேஷாதி — வெறுப்பு முதலிய, ராக்ஷஸாந் — அரக்கர்களை, ஹத்வா—கொண்டு, யோகி—யோகியானவன், சாந்தி — அமைதியுடன், ஸமாயுக்த: — கூடியவனாகிற, ஆத்மாராம - ஆத்மாராமனாக, விராஜதே வீற்றிருக்கிறான்.

சமாதி வெற்றியடையும் போது ஜீவ பரமாத்ம யோகம் முற்றுப் பெறுகிறது. அந்த வெற்றிபெற்ற ஜீவன் தன் உண்மை சொரூபத்தை எய்தி விடுகிறது. ஆனால் அதற்கு முன் ஜீவன் தன் மன மயக்கங்களை எல்லாம் முழுவதையும் தாண்ட வேண்டியிருக்கிறது. "ஆத்மா நான்" என்ற விவேகம் இல்லாத சமயத்தில் அவிவேகம் காரணமாக ஏற்படுகின்ற பல ஜன்ம வாசனைகள் எல்லாம் கடல் போல் ஆழமும் அகலமும் கொண்டும் விரிந்தும் கிடந்தவாறே இன்ப துன்பப் பேரலை

களை வாரி எறிந்து கொண்டும் இருக்கிறது. மோகம் எழுப்பிய இந்தக்கடலைத் தாண்டிய பிறகு தான் ஆத்மா ராமன் சாந்தியை அடைய முடியும்.

சீதாதேவி போல் சாந்தி மோகம் என்ற கடலின் இடையே அமர்ந்திருக்கிறது. விருப்பு வெறுப்பெனும் அரக்கர்கள் சிறைப் பிடித்து வைத்து நெருங்க முடியாத படி காவல் காத்து வருகின்றனர். அவர்களைக் கொல்ல வேண்டியது முதல் அலுவலாகும். ஒரு விருப்பமோ வெறுப்போ பாக்கியில்லாமல் மனம் தீர்ந்து தெளிந்தால் தான் ஜீவன் ஆத்மத் தளத்துக்குச் செல்ல முடியும். அங்கே சென்று அமரும் போது அமைதி கிட்டுகிறது. அந்த அமைதி தாற்காலிகமாகத் தப்பியிருந்தது. இப் பொழுது அது கிடைத்தவுடன் ஆத்மா தன் சொரூபமான சாந்தம், சிவம், சுந்தரம் என்ற தன்மையை எய்துகிறது. அந்த நிலையில் அது சீதையுடன் கூடிய ஸ்ரீ ராமன் போல அமைதியுடன் கூடித் தனக்குள் தானே வேறு பொருளின்றி அகண்டாகாரமாய் ஆனந்த மயமாய் நிற்கின்றது.

ஆத்மா என்ற சொல்லுடன் 'ராம்' என்ற சொல்லை இணைத்து ஸ்ரீ சங்கராச்சாரியார் ஸ்வாமிகள் ராமாயணக் கதையையும் நிலைக்கவைத்து விட்டார்கள். ராமாயணத்தை எழுதிய வால்மீகி முனிவர் கதையளவில் தீஞ்சுவைப் பெருங்கடலாக அமைத்ததுடன் நிற்கவில்லை. அத்துடன் நின்று விட்டதாக எண்ணுவதால் தான் இன்று ராமாயணம் சரிவரப் புரிந்து கொள்ளப்படுவதில்லை. இராமாயணத்தில் தெய்வத் தன்மை படைத்த மனிதன் ஒருவன் செல்கின்ற போர்ப் பாதையும், ஆத்ம முன்னேற்ற வழியில் செய்ய வேண்டியிருக்கிற பூசல்களையும் காட்டி அவன் வெற்றி பெறுவதையும் வால்மீகி சித்தரிக்கிறார்.

அவர் முனிவர், ஆத்மலயம் பெற்றவர். இந்த உண்மையை நாம் மறக்கக்கூடாது. ஸ்ரீ சங்கரர் இந்தக் கருத்தின் ஆழத்தைத் தான் இந்த சுலோகத்தில் சுட்டிக் காட்டுகிறார்.

'ராமர்' என்றாலே எல்லார் உள்ளத்தையும் களிப்பிக்குகின்றவர் என்று பொருள். எல்லோர் உள்ளத்திலும் களி நடம்புரிகின்ற பொருளும் அதுவே என்ற கருத்தும் அதற்கு உண்டு. ராமபிரானுகிற ஆத்மா தன் சாந்தியாகிற சீதையுடன் சேர்ந்திருக்கும் வரை, சீதை இராமபிரானைத் தவிர வேறு ஒரு பொருளுக்கும் ஆசைப்படாத வரை இருவருக்கும் ஒரு கேடும் நேரவில்லை. சீதையின் மனதில் ஒரே ஒரு ஆசை, பொன் மாலைப்பற்றிய ஆசை, எழுந்தவுடன் எழும்பித் தொடருகின்றன தொல்லைகள். பொன் மாலை சபலம் நிறைந்த பொன்னாசையையும் மோகத்தையும் குறிக்கிறது. பிறகு சாந்தி பத்துத் தலையான இராவணன் போன்ற மிருக உணர்ச்சிகளிடம் கிங்கிச் சீர்குலைகிறது. சிறை பிடிக்கப்பட்டு அது இலங்கைக்குச் சென்று சங்கடப்படுகிறது. ஆம் ஆரியவர்த்தம் தரும தேவதையின் இருப்பிடம். சநாதன தர்மம் செங்கோல் செலுத்துமிடம். அங்கே பொறிகள் தூண்டும் புலனிற்ப அரக்கன் ஆட்சி செலுத்த முடியாது. அவன் ஆட்சி செலுத்துமிடம் மோகங்கள் நிறைந்த தேசமாகத்தான் இருக்க முடியும். இப்படி நல்ல இடத்திலிருந்து கெட்ட இடத்துக்குச் சென்று கண்ணார் சிந்தி வாழுகிறாள் சீதையாகிற அமைதி நல்லாள். ஆனால் செய்த பிசகு தெரிந்தவுடன் மீண்டும் தன் உண்மை நிலையை உணருகிற அவள் ஆத்மா என்கிற இராமனை எண்ணியே இருக்கிறாள். ராமனும் சீதையைப் பிரிந்து இருக்க முடியாது தேடிவருகிறார். கடலைத் தாண்டுகிறார். மனதிலுள்ள மோகம்

கடல், அதிலுள்ள விருப்பு வெறுப்புகள் அரக்கர்கள்; பொல்லாப் போக்குகள். அவர்கள் போரிடுகிறார்கள். ராமபிரான் அவர்களைக் கொன்று மீண்டும் சீதையை அடைகிறார். பிறகு அயோத்யா என்ற நகரில் இருந்து சீதையை விட்டுப்பிரியாமல் அரசாளுகிறார். அதே போல ஆத்மாவும் சாந்தியை விட்டுப் பிரியாமல் சந்தோஷமாய் இருக்கிறது. அயோத்யா-என்பதற்கு சண்டையில்லாத ஊர் என்று பொருள் கிடைக்கும்.

சம்ஸ்கிருதம் ஒரு மொழியில் தான் இவ்வளவு கருத்துக்களும் ஆழம் பொருந்திய சில சொற்கள் கொண்ட ஒரு சுலோகத்திலேயே சொல்லப்பட முடியும்.

(க-ரை) மோகக் கடலைக் கடந்து, விருப்பு வெறுப்பு பெனு மரக்கர்களைக் கொன்ற யோகி யானவன் அமைதியுடன் கூடி 'ஆத்மா ராமனா'க விறற்றிருக்கிறான்.

51 वाह्यानित्य सुखासक्तिं हित्वाऽऽत्म सुखनिवृत्तः

घटस्थदीपवत्स्वस्थः स्वान्तरेव प्रकाशते ॥

பாஹ்யாநித்ய ஸுகாஸக்திம் ஹித்வா(ஆத்மஸுக நிர்வ்ருத :
கடஸ்த தீபவத் ஸ்வஸ்த : ஸ்வாந்தரேவ ப்ரகாஸதே.

பாஹ்ய — புறத்தேயுள்ளதும், அநித்ய — அழியக் கூடியதுமான, ஸுகாஸக்திம் — இன்பத்தில் கொண்டுள்ள விருப்பத்தை, ஹித்வா — ஒழித்துவிட்டு, ஆத்ம — ஆத்ம, ஸுக — ஆனந்தத்திலேயே, நிர்வ்ருத :— நினைத்து நிற்கின்றவனாக, கடஸ்த — குடத்திலுள்ள, தீபவத் — விளக்குப் போல, ஸ்வாந்தரேவ — தன்னுள்ளேயே, பிரகாஸதே — ஒளிர்கிறான்.

பாஹ்ய சுகம் — புற இன்பம். புறப்பொருள் தரும் இன்பம் தொடர்ந்து வரும் துக்கத்துக்கு விதை. புறப்

பொருள் இன்பத்தில் முதலிடுதல் தொடர்ந்து துக்க அறுவடை செய்வதற்கு ஏற்பாடு செய்து கொள்வதாகும். நெருப்பைத் தொடுவது பலநாள் புண்ணுக்கு வரவேற்புத் தருவதாகத் தான் முடியும். வெளிசுகம் அழிய வல்லது என்றால் துக்கத்துக்கு இடம் தருவது என்று பொருள் அதுவே உண்மையும் கூட. மின் விசிறியை உபயோகிக்கலாம். அதன் பயனுக்குப் பரிதவித்து நிற்கிற நிலை போகவேண்டும். “அது இல்லை என்றால் என்ன செய்வேன்?” என்று ஏங்கும் தரித்திரநிலை தானொழிதல் வேண்டும். இரண்டாவது “லட்டு” தரும் இன்பத்தை பதினைந்தாவது “லட்டு”த் தருதல் முடியாது. ஆகவே இப்படி அழியும் இன்பம் கொண்ட புறப்பொருள் தரும் இன்பத்துக்கு ஈடழிவது மிகவும் கெடுதலான போக்காகும்.

அதை விட்டவன் ஆத்ம சுகத்தில் நிலைக்கிறான். அறையொன்றில் நடுவேயுள்ள குடத்தினுள் விளக்கு மெதுவாகக் கீழிறக்கி வைக்கப்படும் போது வர வர எந்தவிதமாக ஒளிபெறும் பொருள்களின் மேல் பரவும் ஒளி குறைந்து குறைந்து கடைசியில் விளக்கு ஒளி பாளைக்குள்ளே அமர்கிறது என்பதைக் கவனித்தால் ஆத்ம ஒளியும் எப்படி உபாதிகளில் இருந்தெல்லாம் நீங்கித் தனக்குத் தானே நின்று ஒளிரும் என்று புரிந்து கொள்ளலாம்.

(க-ரை) வெளி இன்பம் அகித்யம். யோகி அதன் ஆசையை விட்டு விட்டு ஆத்ம சுகத்திலேயே நிலை பெறுகிறான். குடத்துள் விளக்கு போல் தன்னுள் அமர்ந்து தானே ஒளிக்கிறான்.

52 उपाधिस्थोपि तद्धर्मरहितो व्योमवन्मुनिः ।

सर्वविन्मूढवत्तिष्ठेदसक्तो वायुवच्चरेत् ॥

உபாதிஸ்தோ(அ,பி தத்தர்மமவிரப்தோ வ்யோமவன்முனி :
ஸர்வவிந்மூடவத்திஸ்தேதஸக்தோ வாயுவச் சரேத்.

முனி : — முனிவர் (நன்றாய் அனுபவம் பெற்ற யோகி), உபாதிஸ்த : — உபாதிகளுள் இருப்பவராக, அபி — இருந்தாலும், தத் தர்மை : — அவைகளின் தன்மைகளால், வ்யோமவத் — வெளியைப் போல, அலிப்த : — பாதிக்கப்படாமலேயே, ஸர்வவித் — எல்லா மறிந்தும், முடவத் — முட்டாள் போல, திஷ்டேத் — அமர்ந்திருப்பார் ; அஸக்த : — ஒன்றுடனும் பற்றுக்கொள்ளாமல், வாயுவத் — காற்றைப் போல், சரேத் — சஞ்சரிப்பார்.

முனி மனனசீலன் என்று பொருள். எப்பொழுதும் ஆத்ம மனனம் செய்துகொண்டிருக்கிறவரை முனி என்று சொல்கிறோம்.

வ்யோமம் என்பது ஆகாசம் அல்லது வெளியைக் குறிக்கிறது. எதையும் தன்னுள் தங்க இடம் தருவது வெளியாகும். ஆனால் அது எதனாலும் பாதிக்கப்படுவதில்லை. எண்ணங்கள் நெருப்புக்குள் புருந்தால் எண்ணத்துக்குச் சுடாது, ஏன் என்றால் எந்த ஸ்தூலமான பொருளும் அதைவிட குட்சுமமான பொருளைப் பாதிக்க முடியாது. அதே போல வெளி மற்ற எல்லாவற்றையும் விட குட்சுமமானது. ஆகவே அதை மற்றொன்றும் பாதிப்பதில்லை ; அதில் தன் நிறத்தை அல்லது தன் மணத்தை விட்டு வைக்க முடிவதில்லை.

முனிவர் ஆத்ம மயமாக மாறி நிற்பவர். அவரை உபாதிகளின் தன்மைகளோ அவற்றின் செய்கைகளோ ஒரு விதத்திலும் பாதிக்க முடியாது. ஆகவே அவர் வெளி அல்லது ஆகாசம் போல் நிற்கிறார். உலகுடனும் ஒட்டுவதில்லை.

ஆனாலும் அவர் சில சமயங்களில் உலகுடன் ஒட்டி இயங்குவது போல் தோன்றும். அப்பொழுதும் அவர்

நடத்தை பித்துப் பிடித்ததுபோல் தான் இருக்கும். அவர் எல்லாம் அறிந்தவர். இருந்தாலும் முழு முட்டாள்தான் போல் அமர்ந்திருப்பார். அல்லது காற்றைப் போல் சஞ்சரிப்பார்.

காற்று யாரையும் விரும்பிச் செல்வதில்லை. யாருக்காகவும் கண்ணோட்டம் காட்டித் தங்குவதில்லை. கதவு திறந்த இடத்தில் புகும். திறக்காமல் இருந்தால் திரும்பிப் போய்விடும். அது மட்டுமல்ல. தேங்கிக் கிடந்த அழுக்குக் காற்றையும் தள்ளிவிட்டு சுத்தமும் செய்து விட்டுப் போகும். வந்து இடம் தந்தால் நெருங்கியிருந்து, தராஷிட்டால் முகம் சுளிப்பில்லாமல் திரும்பிச் செல்லும் தன்மை வாய்ந்தது காற்று. விருப்பு வெறுப்புக் கிடையாது. கடமை யென்றில்லா விட்டாலும் கடமை போல் சஞ்சரிக்கும் சிறந்த தன்மை வாய்ந்தது அது.

அதே போல 'சின்மயாநந்த' மயமாய் வாழும் முனிவர்களும் உலகில் நடந்து கொள்கிறார்கள். 'ஞானயக்ஞம்' நடத்துகிறார்கள் வரவேற்று இடம் தரும் மக்களுக்கு இடையே அவர்கள் நன்மைக்காக! இல்லை என்றால் அவர்கள் தம் கமண்டலத்தையும் எடுத்துக்கொண்டு தம் வழியே போய் விடுகிறார்கள். இது ஆத்ம ஞானிகளின் பற்றற்று இயங்கும் தன்மை. அவர்கள் கீதையில் கண்ணன் கூறும் 'ஸ்திதப் பிரக்ஞர்கள்'.*

(க-ரை) ஆத்ம ஞானிக்கு 'உடல்' முதலிய உபாதிகள் இருக்கின்றன. அவை தத்தம் குணப்படி வேலையும் செய்கின்றன. என்றாலும் அவர் அவற்றால் பாதிக்கப்படுவதில்லை. அவர் நடத்தையே விசித்திரமாக இருக்கும்.

* ஸ்ரீ சின்மயாநந்த அவர்களின் 'கீதை உரைகளைப் படிக்கவும்' இரண்டாம் அத்தியாயம்.

ஆகாயம் போல் எதனாலும் அவர் மேல் நிறம் மணம் எற்றி விட முடியாது. எல்லா மறிந்தும் முட்டாள் போல் இருப்பார்; ஒன்றிலும் பற்றுக் கொள்ளாமல் காற்றுப் போல் அலைவர்.

53 उपाधिविलयाद्विष्णौ निर्विशेषं विशेष्युनिः ।

जले जलं वियद्वयोन्नि तेजस्तेजसि वा यथा ॥

உபாதிவிலயாத்விஷ்ணௌ நிர்விசேஷம் விசேந்முநி :

ஜலே ஜலம் வியத்வ்யோம்நி தேஜஸ்தேஜஸி வா யதா.

முநி : — ஜீவன் முக்தரான முனிவர், உபாதி-உபாதி களின், விலயாத் — அழிவினால் (அவற்றிலிருந்து தனித்து நிற்கிற காரணத்தால்), ஜலே — ஜலத்தில், ஜலம்—நீரோ, வியத் — ஆகாயத்தில், வ்யோம்நி — ஆகாயமோ, வா — அல்லது. தேஜஸி — தேயுவில், தேஜ : — தேயுவோ, யதா-எப்படி (சேர்ந்து நிற்குமோ), அப்படி., விஷ்ணௌ-^{*} விஷ்ணுவுக்குள், நிர்விசேஷம்—சிறப்பு ஒன்றுமில்லாமல் (தன் தன்மை மறந்து), விசேந் — அமர்ந்து விடுவார்.

ஜீவன் உபாதிகளுடன் உறவு கொள்கிறான். உடல் மனம், புத்தி மூன்றும் உபாதிகள். மற்றவை எல்லாம் இவற்றிலிருந்து எழுபவைகளே. ஜீவன் இவற்றுடன் உறவை ஒழித்துக் கொண்டவுடன் உபாதிகளை அழித்தவனாக ஆகிறான். இனி அவற்றின் தர்மங்கள் அவனைப் பாதிக்காது.

அந்த நிலையில் ஜீவனின் வாழ்வும் நசித்துவிடும். ஜீவன் என்பது உபாதிகளில் உயிர்க்கும் வாழ்வு தான். எந்தப் பொருளையும் விரும்புவன் முதலில் அதனுடன் இருந்தால் போதும் என்று எண்ணுகிறான், பிறகு அதிகம் ஒட்ட வேண்டும் என்று நினைக்கிறான். அப்பொழுதும்

* 9ம் சுலோகத்தின் விரிவுரையில் பார்க்கவும்.

மன நிறைவு கொள்ளாத அவன் அதனுடன் இணைந்து இரண்டறக் கலக்கவே விரும்புகிறான். “ஸாலோக்யம்” என்பது விரும்பப்படும் பொருள் இருக்குமிடத்தில் நாமும் இருந்தால் போதும் என்று விரும்புவதாகும். பிறகு “ஸாமீப்யம்” என்று, நெருங்கி இருக்கும் நிலை விரும்பப்படுகிறது. மத்வர், ஸ்ரீ ராமானுஜர் இருவரும் குறிப்பாக இந்த அளவு வரை வற்புறுத்துகின்றனர். ஸாயுஜ்யம் இரண்டுக்கும் மேலேறி இரண்டற இணைவதாகும். தீவிர நற்சிந்தனையாளர்களும் தெய்வாம்சம் பொருந்தியவர்களே. ஏன் எனில் அவர்கள் மதி அந்த ஆத்ம தத்துவத்தின் ஒளியை அதிகம் பெற்றிருக்கிறது என்று புரிகிறது. ‘நீ முழுப்பொருள்! நான் அதன் பகுதி என்கிற வரையில் அவர்கள் ஒத்துக்கொண்டு அந்த நிலையை அடைகிறார்கள். ‘நானே அது!’ என்கிற நிலை ஸாயுஜ்ய நிலையாகும்.

ஒரு முறை ஸ்ரீ ராமபிரான் ஹனுமானை ‘நீ என்னுடன் எவ்வகை உறவு கொண்டிருக்கிறாய்?’ என்று கேட்டார். அனுமான் சற்று நேரம் சும்மா இருந்தார். நன்கு சிந்தித்து விட்டு, “(தேஹ புத்த்யா து தாஸோஹம்) உடல் தளத்தில் இயங்கும் புத்தி கொண்டு பார்த்தால் அடிமையாக இருக்கிறேன்; (ஜீவ புத்த்யா து ததம்சக:) ஜீவ புத்தியளவில் அதன் பகுதியாக விளங்குகிறேன், (ஆத்ம புத்த்யா து த்வமேவாஹம்) ஆத்மத்தளத்திலிருந்து சிந்தித்தால் ‘நீயே நான்’ என்று (மே மதி:) நான் அறிகிறேன்!” என்றாராம்.

அதே போல ஜீவன் முத்தன் உடல், மனம், புத்தித் தளங்களிலிருந்து விடுவித்துக்கொள்ளும் நிலையில் “அது” நீருடன் நீர், வெளியுடன் வெளி, ஒளியுடன் ஒளி கலப்பது போல் பரமாத்ம நிலையுடன் கலந்து விடுகிறது.

ஒரு விளக்கு எரியும் இடத்தில் மற்றொரு விளக்கு ஏற்றப்பட்டால் இரண்டு விளக்குகளின் ஒளியும் கலந்து விடும். எது எந்த விளக்கின் ஒளி என்று பிரித்து அறிய முடியாது. அறை வெளி, சுவர் உடைக்கப் பட்டால் அகண்ட வெளியாக மாறிவிடும்.

அதே போல மனமும் புத்தியும் அழிந்த நிலையில் ஜீவன் ஆத்மனாக மாறி பரமாத்மாவாகி விடுகிறான்.

(க-ரை) உடல் மனம் புத்தி முதலியவை உபாதிகள். அவைகளை அழிக்கிறான் முனிவன் — அதாவது அவைகளில் அவைகள் அவனுக்கு இல்லை என்றாகி விடுகின்றன. அப்பொழுது அவன் எங்கும் பரவியுள்ள (விஷ்ணு) பரமாத்மனில் அப்படியே, பூராவாக, மிச்சமே மில்லாமல் ஆழ்ந்து விடுகிறான். ஜலம் ஜலத்துடன், வெளி வெளியுடன் அல்லது ஒளி ஒளியுடன் எப்படிக்கலக்குமோ, மிச்சம் சொச்சம் இல்லாமல் அப்படிக்கலந்து விடுகிறான் அவன்.

54 यज्ञभान्नापरो लाभो यत्सुखान्नापरं सुखम् यज्ञानान्नापरं ज्ञानं तद्ब्रह्मेयवधारयेत् ॥

யல்லாபார் நாபரோ லாபோ யத்ஸுகார் நாபர ஸுகம்
யஜ்ஞானாநாபரம் ஞானம் தத் ப்ரஹ்மேத்யவதாரயேத்

யத் லாபாத் — எந்த பயனைப் பெற்ற பிறகு, ந அபரம் லாப; — வேறு பயன் (அடைய) இல்லையோ, யத்ஸுகாத் — எந்த இன்பத்துக்குப் புறம்பாக, அபரம் — வேறு, ஸுகம் — இன்பம், ந — இல்லையோ, யத் ஞானாத் — எந்த ஞானத்துக்கு வெளியே, அபரம் — வேறு ஞானம் — ஞானம், ந — இல்லையோ, தத் — அதையே ப்ரஹ்ம — பிரம்மம், இதி — என்று, அவதாரயேத் — உறுதியாகத் தெரிந்து கொள்ளவும்.

பொருளை விளங்க வைப்பதற் கேன்று ஏற்றுக் கொள்ளப்படும் முறைகளில் 'தடஸ்த லக்ஷணம்' என்பது ஒன்று. நாம் அறிய விரும்பும் ஒரு பொருளை அறிய அதனுடன் சேர்ந்தும் அதற்கு மாறுபட்டதுமான மற்றொரு பொருளைக் காட்டி அதன் மூலம் தெரிய வைப்பதற்குத் தடஸ்த லக்ஷணம் என்று பெயர். அதே முறையில் இது முதல் மூன்று சுலோகங்களில் அந்த பிரம்மம் விளக்கப் பெறுகிறது. 'காகம் அமர்ந்திருக்கும் அந்த விடு' என்று நாம் வீட்டைக் குறிக்கும் போது இந்தத் தடஸ்த லக்ஷணம் உபயோகப்படுத்தப்படுகிறது.

அந்தப் பிரம்ம நிலையை அடைவது தான் பரம லாபம், பரமஞானம், பரமசுகம். அதற்கப்பால் லாபம் கிடையாது, சுகம் கிடையாது, ஞானமும் கிடையாது. லாபம் புலன்கள் பெறும் பயனைக் குறிக்கிறதால் அது உடலளவில் நிற்கிறது. சுகம் மனத் தளத்தில் ஏற்படக் கூடிய பயன். ஞானம் புத்தித் தளத்தின் விளைவு. இந்த மூன்று தளங்களையுமே பயன் பெற்றதாக மாற்றி அவற்றாலும் பாதிக்கப்படாமல் நிற்கும் ஆத்ம விடுதலை தான் அந்த அகண்டாநந்த சொரூப நிலை.

“மேலே வேண்டும், இன்னம் வேண்டும்” என்று விரும்புவது ஜீவனுடைய இயற்கை. முழுமை விரும்புவது அதன் தன்மை. அதற்காகப் பரக்கப் பரக்க வேலை செய்வதும் அதன் குணம். அது எல்லாம் பிரம்ம சாக்ஷாத் கார நிலையை அடைந்தவுடன் அடங்கி அமர்ந்துவிடும்.

(க-ரை) எதை அடைந்த பிறகு பேறு வேறு வேண்டும், இன்பம் மேலும் வேண்டும், இன்னம் அறிவு பெற வேண்டும் என்ற ஆவலே எழாதோ அதுவே பிரம்மம் (பரமாத்ம நிலை) என்று அறிந்து கொள்ளுதல் வேண்டும்.

ॐ यद्वा नापरं दृश्यं यद्वत्वा न पुनर्भवः
यज्ज्ञात्वा नापरं ज्ञेयं तद्रूपेत्यवधारयेत् ॥

யத் த்ருஷ்ட்வா நாபரம் த்ருச்யம் யத்பூத்வா ந புநர்பவ :
யஜ்ஞாத்வா நாபரம் ஜ்ஞேயம் தத் ப்ரஹ்மேத்யவதார யேத்

யத் — எதை, த்ருஷ்ட்வா — பார்த்து (பிறகு).
அபரம் — வேறு. த்ருச்யம் — காட்சி, ந - இல்லையோ ;
யத் பூத்வா — ஏதாக ஆன பிறகு, புநர்பவ : - மீண்டும்
ஆதல், ந - இல்லையோ, யத் - எதை, (க்)ஞாத்வா —
அறிந்த பிறகு, அபரம் — வேறு, (க்)ஜ்ஞேயம் - அறிய
வேண்டியது, ந — இல்லையோ. தத் - அதையே ப்ரஹ்ம
இதி — பிரம்மம் என்று, அவதார யேத் - திண்ணமாய்
அறிந்து கொள்ளவும்.

பரிபூர்ண நிலையில் ஜீவன் மீண்டும் ஒரு குறையும்
கொள்வதில்லை. முற்றும் நிறைந்த அந்த நிலையில் அவன்
வேண்டுவது யாதும் கிடையாது. அப்படி ஏதாவது
விரும்புகிறான் என்றால் அந்த முழு இன்ப நிலையை
அடைய வில்லை என்று தான் பொருள். அந்த சுத்தா
ந்த நிலையில் இந்த அசட்டு ஜீவ உணர்ச்சியோ அதி
லிருந்து எழும் எண்ணச் 'சிரங்குக் கொப்புளங்களோ'
இருக்க முடியாது.

புத்தி செய்யும் சிந்தனை எல்லாம் அறிய முயற்சி
களே. அவை எல்லாம் ஆத்ம ஒளி பெற்ற புத்தி ஏற்ற
இயக்கமே. ஆத்ம வித்தை, ஜீவன் பரிபூர்ண அறிவுமய
மாக மாறும் விந்தையைத் தான் கைவரச் செய்கிறது
அறிவேயாக மாறி நின்ற பிறகு அறியப்படும் பொருள்,
அறியும் முயற்சி எல்லாம் எங்கே யிருக்க முடியும்?
அதே போல புறப்பொருள்களுடன் உறவாடும் மனம் -
புத்தி வெளி நோக்கி இயங்கும் வரையில் அறியப்படும்

பொருள்கள் இருக்கும். மதி உள்ளே திரும்பினவுடன் அது அமர்ந்து ஆத்மமே மிஞ்சும்; அந்த சமயத்தில் வேறு பொருள்கள் என்ற உணர்வே இராது; எல்லாம் ஆத்ம மயமாக இருக்கும். ஆகவே அவித்தை அழிந்த பிறகு ஆத்மா மீண்டும் எந்தப் பிறவியையும் ஏற்கப் போவ தில்லை.

(க-ரை) எதைக் கண்ட பிறகு வேறு காட்சி விருப்பம் கிடையாதோ, எப்படி. ஆனபிறகு மீண்டும் எதாகவும் ஆதல் இல்லையோ, எதை அறிந்தால் மீண்டும் அறிய ஒன்றும் இராது அத்தைய பிரம்மம் (ஆத்ம நிலை) என்று குறிப்பிட்டுக் கொள்ளுதல் வேண்டும்.

56 तिर्यगूर्ध्वमथः पूर्णं सच्चिदानन्दमद्वयम् ।

अनन्तं नित्यमेकं यत्तद्वक्ष्येयवधारयेत् ॥

திரியகூர்த்வமத : பூர்ணம் ஸச்சிதானந்தமத்வயம்

அநந்தம் நித்யமேகம் யத்ததப்ரஹ்மேத்யவதாரயேத்.

திரியக் — எல்லாத் திசைகளிலும்; ஊர்த்வம் — மேலேயும், அத : கீழேயும் (எங்கேயும்); பூர்ணம் — நிறைந்ததும், ஸத்தித் ஆனந்தம் — சச்சிதானந்தப் பொருளும், அத்வயம் — இரண்டற்றதும், அநந்தம் — எல்லையற்றதும்; நித்யம் — என்றுமுள்ளதும், ஏகம் — ஒன்றானதும், யத் — எதுவோ, தத் — அது ப்ரஹ்ம இதி - பிறும்மம் என்று, அவதாரயேத் — உறுதியாகத் தெரிந்து கொள்ளவும்.

பூர்ணம் — எல்லா இடங்களிலும் நிரம்பி நிற்கும் பொருளை எங்கிருக்கிறது, எங்கு இல்லை என்று எவ்விதம் சொல்ல முடியும்? எங்கும் ஊடுருவிப் பரவி நிற்கும் பொருள் முழுவதும் நிறைந்த பொருள்; எங்கும் உள்ள பொருள். மேலே, கீழே, பக்கத்தில் எங்கும்

உள்ள அப்பொருள் ஒன்றே ; இரண்டாவது பொருள் ஒன்றும் கிடையாது. மற்ற பொருள்கள் எல்லாம் மாயைத் தோற்றங்கள். உள்ள பொருள் ஒன்று தான் அது தான் அந்தப் பிறும்மம். அதற்கு எல்லையும் கிடையாது ; முடிவும் கிடையாது.

ஸத் சிதாநந்தம் — (25, 26-ம் பக்கங்களில் பார்க்கவும்).

(க-ரை) எது மேலே கீழே எங்கும் இரண்டன்றி சச்சி தாந்தமாய், முடிவற்றதாய், நித்தியமாய் இருக்குமோ அதுவே பிரம்மம் என்று அறிந்து கொள்.

57 अतद्व्यावृत्तिरूपेण वेदान्तैलक्ष्यतेऽद्वयम् ।

अखण्डानन्दमेकं यत्तद्रहोत्पद्यधारेत् ॥

அதத்வ்யாவ்ருத்திருபேண வேதாந்தைர்லக்ஷயதே

(அ)த்வயம்

அகண்டாநந்தமேகம் யத்தத்ப்ரஹ்மேத்யவதாரயேத்.

அதத் வ்யாவ்ருத்திருபேண — அது அல்லாததை நீக்கும் முறை (யைப் பின்பற்றி)யே, வேதாந்தை: — வேதாந்தங்களால், யத் — எது, லக்ஷயதே -- சுட்டப் படுகிறதோ ; அத்வயம் — இரண்டற்றதும், அகண்டாநந்தம் — இடையறாத ஆனந்த சொரூபமானதும், ஏகம் — ஒன்றானதுமான தத் — அதுவே, ப்ரஹ்ம இதி — பிறும்மம் என்று, அவதார யேத் — உறுதி செய்துகொள்க.

பிறும்மம் உள்ளுணர்வால் உள்ளே உணரவேண்டிய பொருள். வெளியே பேசுகிற வரையில் அதைப் பற்றிய பேச்சாக இருக்குமே தவிர உண்மையில் கண்டு உணர்ந்த பொருளாகாது. அதனால் தான் அதைப் பற்றிப் பேசுவதும் கஷ்டமாயிருக்கிறது. அது புலன்கள்

உணர்ந்து கொள்ளும் பொருள் அல்ல, இடையறாத இன்ப நிலையாம் அந்தப் பொருளை உணர்தல்! அதை விட்டு வேறு ஒன்று இருக்கிறது என்ற பேச்சே கிடையாது.

அதத் வ்யாவ்ருத்தி: - பன்மைகளில் மயங்கும் நமக்கு இது இல்லை இல்லை என்று வேதாந்தம் ஒதுக்கி அந்தப் பொருள் வந்தவுடன் கையைக் காட்டி மௌனமாகி விடுகிறது.

ஹிந்துப் பெண் ஒருத்திக் கெதிரே பத்துப் புருஷர்களை நிறுத்தி வைத்து அவள் கணவன் யார் என்று கேட்டால் சொல்லமாட்டாள். அவள் தன் பண்பு குறைவதாக நினைப்பாள். அந்த சமயத்தில் ஒவ்வொருவராகக் காட்டினால் இல்லை என்று தலையசைப்பாள். அப்படி ஒன்பது பேரையும் காட்டிய பிறகு எஞ்சியுள்ள பத்தாவது மனிதன் தான் அவள் கணவன் என்பது தெளிவு. அப்பொழுது அவள் மௌனமாகி நிற்பாள், உள்ளே உவகை பொங்க. இதற்கு வ்யாவிருத்தி முறை என்று பெயர்.

அதே போல வேதாந்தம் வ்யாவிருத்தி முறையில் இல்லை இல்லை என்று கூவி எந்தப் பொருளை நிர்ணயிக்கிறதோ அந்தப் பொருளே பரப்ரும்மம்.

54, 55, 56-வது சுலோகங்களில் பரப்பிரும்மம் 'தடஸ்த' லக்ஷணத்தின் மூலம் விளக்கப்பட்டது. இது முதல் சொருப லட்சணத்தின் மூலம் அந்த உயிர்மையப் பரப் பிரும்மம் விவரிக்கப்படுகிறது.

(க-ரை) வேதாந்தங்கள் 'அது' அல்லாத மற்றவற்றை நீக்கிக் காட்டும் முறையைப் பின் பற்றி அந்தப் பரம் பொருளைச் சுட்டிக் காட்டுகின்றன. 'அது தனி ஒன்றானது.

இரண்டற்றது, இடையருத இன்பமயமானது! என்று
எதை அவை சுட்டுகின்றனவோ அதுவே பிரும்மம் என்று
உறுதி பெறுவாயாக.

58 अखण्डानन्दरूपस्य तस्यानन्द लवाश्रिताः ।

ब्रह्माद्यास्तारतम्येन भवन्त्यानन्दिनोऽखिलाः ॥

அகண்டாநந்தரூபஸ்ய தஸ்யாநந்த லவாச்ரிதா :

ப்ரஹ்மா த்யாஸ்தாரதம்யேந பவந்த்யாநந்தினோ(அ)கிலா :

அகண்டாநந்த ரூபஸ்ய — அகண்டமான ஆநந்த
சொருபியான, தஸ்ய — அந் த ப் பொருளினுடைய,
ஆநந்த — இன்பத்தின், லவ — அணுவான பகுதியை,
ஆச்ரித : — அண்டியவர்களாக, ப்ரஹ்மாத்யா : — பிரம்ம
தேவர் முதல், அகிலா : — உலகம் முழுவதும், தாரதம்
யேந — உயர்வு குறைவாக, ஆநந்தின் : — இன்பம்
துய்ப்பவர்களாக, பவந்தி — ஆகின்றார்கள்.

உலகத்தில் எல்லோரும் இன்பம் துய்க்கிறார்கள்.
பிரும்ம தேவன் முதல் தேவர்கள், மனிதர்கள், புழு பூச்சி
கள், மரம் செடி கொடிகள்-சிருஷ்டி எல்லாம்- இன்பம்
கொள்கிறார்கள். இன்பத்தில் ஏற்றம் தாழ்வு உண்டு!
இவர்கள் எல்லோரும் ஒரு உலகில் உள்ளவர்கள் மட்டு
மல்ல. எல்லா உலகத்திலும் உள்ளவர்கள் எல்லோரும்
துய்க்கும் இன்பம் எல்லாவற்றையும் எடுத்துக்கொண்
டாலும் அது அந்த ஆநந்தப் பொருளின் ஒரு சிறு அணு
(லவம்) கூட ஆகாது என்றால் அந்தப் பொருளின் ஆநந்
தத்தை எப்படிக்கணக்கிட முடியும்.

இப்படிச் சொன்னால் ஏதோ கணக்கிட முயற்சி
செய்யப்படுகிறது என்று நாம் எண்ணக்கூடாது.
மிகவும் நிறைந்த பொருளை அப்படியே சொல்ல முடி

யாது. கடல் பார்க்காத ஒருவனுக்குக் குளம் ஒன்றைக் காட்டி. இதைப் போல் பன்முறை நீளம் அகலம் ஆழம், அலைகள் எல்லாவற்றையும் கற்பனை செய்து பார்த்துக் கொள் என்று சொல்லித் தெரிய வைக்கும் முயற்சியே இது. அதுவே அ வ் வ ள வு பயனுள்ளது அல்ல என்றாலும் வேறு வழியில்லையே!

(க-ரை) அந்த இன்பமயப் பொருளின் அனு அளவு இன்பத்தைப் பெற்றே உலகம் முழுவதும், தேவர், பிறும்மா உள்பட இன்பம் பெறுகிறார்கள்.

59 तद्युक्तमखिलं वस्तु व्यवहारस्तदन्वितः ।

तस्मात्सर्वगतं ब्रह्म क्षीरे सर्पिरिवाखिले ॥

தத்யுக் தமகிலம் வஸ்து வ்யவஹாரஸ்ததந்வித :

தஸ்மாத்ஸர்வகதம் ப்ரஹ்ம க்ஷீரே ஸர்பிரிவாகிலே.

அகிலம் — எல்லா(ப்), வஸ்து — பொருள்களும், தத்யுக்தம் — அதனுடன் இணைந்தனவே, வ்யவஹார : — (எல்லாவற்றையுடைய) செயல்களும், ததந்வித : — அதனுடைய சேர்க்கையாலேயே! தஸ்மாத் — அதனால், க்ஷீரே — பாலில், அகிலே — எங்கும், ஸர்பி இவ — வெண்ணை போல, அகிலே — (உலகம்) எங்கும், ப்ரஹ்ம பரப்பிரும்மம், ஸர்வகதம்—எங்கும் சென்று நிறைந்தது.

க்ஷீரே ஸர்பிரிவ : — அவனன்றி ஒன்றில்லை. அவன் அன்றி எந்த ஒன்றின் அசைவுமில்லை. எங்கும் எல்லாப் பொருள்களுள்ளும் சென்று நின்று இயங்குவது அந்தப் பிரும்மம் தான். அப்படியானால் பார்க்க முடியவில்லையே ஏன்?

பாலுக்குள் இருக்கும் வெண்ணையைப் பார்க்க முடியவில்லை. அதனால் பாலுக்குள் வெண்ணெய் இல்லை

என்று சொல்ல முடியாது. பாலுக்கு அந்த எண்ணெய்த் தன்மை தருவதே வெண்ணெய் தான். அது பரவாத பகுதி என்று பாலில் எங்கும் இருக்க முடியாது. ஆகவே பாலுக்குள் பாலாய் எங்கும் பரவி நிற்கும் அந்த வெண்ணெயைப் பார்க்க நாம் எவ்வளவு பாடுபட வேண்டியிருக்கிறது?

பாலைப் பதமாகக் காய்ச்சி இறக்கிச் சற்றே ஆற வைத்துக் கொஞ்சம் மோரிட்டுக் காக்க வேண்டும். அது உறைந்த பிறகு மத்திட்டுக் கடைய வேண்டியிருக்கிறது. கடையும் போதே குளிர்ந்த நீர் விட்டு மத்தாலேயே சிதறும் வெண்ணெயை ஒன்றாய்ச்சேர்க்க வேண்டியிருக்கிறது. அதிகம் கடைந்தாலும் வெண்ணெய் உருகிவிடும்.

அதே போல நம்முள்ளேயே எங்கும் பரவியிருக்கும் பிறும்மத்தைப் பார்க்க வேண்டும் என்றாலும் இவ்வளவு பாடும் பட்டேயாக வேண்டும். காய்ச்சுவது நம் புலனடக்கமாம். பிறை ஊற்ற நாம் உபயோகிக்கும் சிறு அளவு மோர் குருவினுடைய உபதேசமாகும். கடைதல் என்பது சிரவணம், மனனம், தியானம் என்பவைகளாம். கடையும் போது மத்து இரண்டு புறங்களிலும் திரும்பித் திரும்பிச் சுற்றும். அதே போல மனனத்தில் இரண்டு வழிகளிலும் மனதைத் திருப்பித் திருப்பி விசாரணை செய்தல் வேண்டும். அதிகம் கடையக்கூடாது. அடிக்கடி நீர் தெளிப்பது போல் அவ்வப்பொழுது நூல்களை வாசித்தல் வேண்டும். எடுத்த வெண்ணெயை நீரில் போட்டு வைத்திருந்தால் தான் வீணாகாமல் இருக்கும். அன்றன்று பழம் நீரையும் கொட்டி புதுநீரைச் சேர்த்துச் சுத்தமாய் வைத்திருக்க வேண்டும். அதே போல பிறும்ம ஞானத்தை 'உத்கிருந்தங்களுடைய' பயிற்சியாகிற நீரில் வைத்துக்

காப்பாற்ற வேண்டும். இவ்வளவும் செய்தால் பாலில் வெண்ணெயைப் பார்த்துவிடலாம்.

(க-ரை) எல்லாப் பொருள்களுடனும் அது இணைந்து உள்ளது. அது சேர்ந்தால் தான் எதுவும் இயங்குகிறது. பாலுள் வெண்ணெய் போல் அது எல்லா வற்றுக்குள்ளும் மறைந்து நிற்கிறது.

60 अण्वस्थूलमह्स्वमदीर्घमजमव्ययम् ।

अरूपगुणवर्णख्यं तद्रूपेयवधारयेत् ॥

அண்வஸ்தூலமஹ்ஸ்வமதீர்கமஜமவ்யயம்

அரூப குணவரணாக்யம் தத்ப்ரஹ்மேத்யவதாரயேத்.

அந்நு — அணுவு மல்லாமல் (குட்சுமமானது மல்லாமல்), அஸ்தூலம் — ஸ்தூலமு மல்லாமல், அஹ்ர ஸ்வம் — குறுகியது மில்லாமல், அதீர்கம் — நெடுகியது மல்லாமல், அஜம் — பிறவாததும், அவ்யயம் — அழியாததும், அரூபகுண வர்ணாக்யம் — உருவம், குணம், நிறம் (சொல்லி), விளக்க முடியாததுமான, தத் — அந்தப் பொருளை, ப்ரஹ்ம இதி — பிறும்மம் என்று, அவதார யேத் — உறுதி கொள்ளுங்கள்.

இந்த சுலோகத்தில் பிறும்மத்தை அறியத் தொடர்ந்து நெருக்கிப் பொருதும் முயற்சி செய்யப்படுகிறது. பிறும்மத்தை நேரடியாகக் காட்டிப் பேச இயலாத காரணத்தால் அதைச் சுற்றி நெருக்கி வரவேண்டியிருக்கிறது. புரிந்த ஒரு பொருளாயிருந்தால் ஒரே சொல்லில் சொல்லி விடலாம். பிறும்மத்தைப் பற்றி என்ன சொல்வது, எப்படிச் சொல்வது?

விவரம் கேட்டவுடன் 'ஏதோ ஒரு பொருள்போலும்' என்று கொண்டு தான் அறிந்த உயரம், நீளம், குட்டை,

நுணுகியது, பருத்தது என்கிற அளவு கோல்களைக் கொண்டு அளந்து வேறு எதையாவது கொண்டு விடக் கூடாதே. அதற்காக 'அது சிறிதுமில்லை பெரிதுமில்லை. உருவம், குணம், நிறம் ஒன்றும் கிடையாத பொருள் அது' என்று எல்லாம் சொல்லப்படுகிறது.

மிகவும் கடினம் தான்? எது வரை? பேச்சுப் பொருளாயிருக்கும் வரை தான்! உணர்வுப் பொருளாக மாறிவிட்டால் பிறகு ஒரு சந்தேகமு் மிருக்காது.

(க-ரை) அந்தப் பொருளுக்குக் குணங்கள் குறிகள் ஒன்றும் கிடையாது.

61 यद्भासा भास्यतेऽर्कादि भास्येयं तु न भास्यते ।

येन सर्वमिदं भाति तद्ब्रह्मेत्यवधारयेत् ॥

யத்பாஸா பாஸ்யதே(அ)ர்காதி பாஸ்யையத்து ந பாஸ்யதே
யேந ஸர்வமிதம் பாதி தத்ப்ரஹ்மேத்யவதாரயேத்.

யத் பாஸா — எதனுடைய ஒளியால், அர்காதி —
சூரியன் முதலியவை. பாஸ்யதே — பிரகாசிக்கிறதோ,
யத் — எது, பாஸ்யை : — ஒளிகளால், ந பாஸ்யதே —
பிரகாசிக்கிறதில்லையோ, யேந — எதனால், இதம் ஸர்வம் —
இந்த எல்லாம், பாதி — விளக்கம் பெறுகிறதோ, தத் —
அதை, ப்ரஹ்மேதி — பீரும்மம் என்று, அவதாரயேத் —
அறிந்து கொள்ளவும்.

சூரியன் முதலிய ஒளி தரும் எந்தப் பொருளுக்கும்
ஒளி தரும் ஆற்றல் அருளியது சுயம் பிரகாசமான அந்
தப் பீரும்மம் தான். ஆனால் இந்த ஒளிகளின் வெளிச்
சம் அதை அறிய உதவ முடியாது.

திவட்டி ஏற்றி அவனைக் காட்ட முயலுகின்றனர்
கோவிலில். அது ஒரு அடையாளம் தான் : 'அங்கே சூரி

யன் ஒளிர முடியாது. சந்திரன் நகடித்திரங்கள் ஒளிர முடியாது. அக்வி எம்மட்டும்? அது தான் ஒளிரும் பொருள்களுக் கெல்லாம் உன்னொளியாக இயங்கி ஆற்றல் அளிக்கிறது' என்று உபநிஷதங்கள் பேசுகின்றன. ஒளியேற்று இயங்கும் பொருள்கள் பெற்ற இடத்தில் பிரம்மம் அவைகளுக்கு ஒளி தருகின்றது; இல்லாத இடத்தில் தானே ஒளிக்கிறது.

(க-ரை) சூரியன் முதலிய விளக்கங்கள் அதனுடைய ஒளி கொண்டு பிரகாசிக்கின்றன. ஆனால் அவை அதை ஒளிர வைக்க முடியாது எதனால் இந்த எல்லாம் ஒளி பெறுகிறதோ அதை பிரம்மம் என்று உறுதி கொள்வாயாக.

62 स्वयमन्तर्बहिर्व्याप्य भासयन्नखिलं जगत् ।

ब्रह्म प्रकाशते वह्निप्रतप्तायसपिण्डवत् ॥

ஸ்வயமந்தர்பஹிர்வ்யாப்ய பாஸயந்நகிலம் ஜகத்

ப்ரஹ்ம ப்ரகாசதே வஹ்னிப்ரதப்தாயஸபிண்டவத்.

ஸ்வயம் — நானே, அந்தர் — உள்ளேயும், பஹிர் — வெளியேயும், வ்யாப்ய — ஊடுருவிப் பரவி, அகிலம் — எல்லா, ஜகத் — உலகையும், பாஸயந் — ஒளிரச் செய்து கொண்டு, ப்ரஹ்ம — பிரம்மமானது, வஹ்னி — நெருப்பினால், ப்ரதப்த — நன்கு சுடப்பட்ட ஆயஸ — இரும்புப், பிண்டவத் — பந்து போல, ப்ரகாசதே — பிரகாசிக்கிறது.

சமுத்திரத்தில் எழும் அலையும் கடலே தான். அலையின் ஒரு பகுதி கடல், ஒரு பகுதி கடல் அல்ல என்ற பேச்சே கிடையாது. அதே போல் உலகத்திலும் எந்தத் தோற்றமும் ஆத்மன் தான். பிரம்மம் இல்லாத இடமே கிடையாது. அது தராத அசைவே கிடையாது.

நெருப்புக்குக் குணம் குடு. நிறம் தங்கம் போன்றது. இரும்பு தொடுவதற்குக் குளிர்ச்சியாக இருக்கும்; நிறம் கருப்பு. ஆனால் இரும்புப் பந்தை நெருப்பில் இட்டு மழுப்போலக் காய்ச்சினால் அது நிறம் குணம் இரண்டும் மாறி எங்கும் தீ போன்று ஆகிவிடுகிறது. அதே போல அண்டம் முழுவதும், அதில் தோன்றுகின்ற பொருள்கள் அனைத்தும் பிரம்ம மயமாகவே நிற்கிறது. உள்ளும் வெளியேயும் இருப்பது அதுவே தான்.

இருட்டுள்ளோ கிடக்கும் பொருளைத் தொட்டு உடனே அறிந்து விடுகிறோம். அந்த 'ஒளி' எங்கிருந்து வந்தது. நம் உள்ளே உள்ள உணர்வு ஒளியின் வெளிச் சத்திலே அல்லவோ நாம் அதை உணர்ந்தோம்.

ஒளி தரும் விளக்குகள் இல்லாத இடத்தில் சத்தம் மூலமாகவும் அதுவும் இல்லாத இடத்தில் தொட்டுப் பார்த்தும் நாம் பொருள்களை உணர்கிறோம். அந்த ஆற்றல் தான் உள்ளொளியான பீரும்மாகும்.

அது மற்ற ஒளிகளுக்குள்ள குணங்கள் இல்லாமல் ஒளியாய்த் திகழும் விந்தை ஒளியாகும்.

(க-ரை) உள்ளும் வெளியேயும் நிறைந்து நிற்கும் பிரம்மம் எல்லாப் பொருளையும் விளக்கம் பெறச் செய்து கொண்டு நெருப்புப் பிழம்பான இரும்புப் பந்து போல் இருக்கிறது.

63 जगद्विलक्षणं ब्रह्म ब्रह्मणोऽन्यन्न किंचन ।

ब्रह्मान्यद्वाति चेन्मिथ्या यथा मरुमरीचिका ॥

ஐகத் விலக்ஷணம் ப்ரஹ்ம ப்ரஹ்மணோ(அ)ந்யந் கிஞ்சன ப்ரஹ்மந்யத்பாதி சேந்மித்யா யதா மருமரீசிகா.

ஐகத் — உலகத்துக்கு, விலக்ஷணம் — (மாறுபட்டது) தனித்தது, ப்ரஹ்ம — பீரும்மம்; (என்றாலும்)

ப்ரஹ்மண — பீரும்மத்துக்கு, அந்யத் — வேருனது, ந கிஞ்சன — ஒன்றும் கிடையாது, ப்ரஹ்ம — பீரும் மத்துக்கு, அந்யத் — வேருன ஒன்று, பாதிசேத்— ஒளி தந்தால், மருமீசிகா — கானல் நீர், யதா — எப்படியோ (அப்படி-), மித்யா — பொய்யாம்.

ஐகத் என்பது பிரம்மாண்டங்கள் அனைத்திலும் பொறிகள் புலன்கள் மனம் புத்தி இவை எல்லாவற்றிற்கும் பொருளாகும் அனைத்தையும் குறிக்கும். இந்த அனுபவங்களுக்கு அப்பாற்பட்டதே பிரம்மம். என்றாலும் அது இல்லாது ஒன்றில்லை.

கிஞ்சன ஒன்றுமே கிடையாது, கண்டிப்பாய்க் கிடையாது என்று உறுதி தரும் சொல். அப்படி இருந்தால் அது கானல் நீர்.

மரு மீசிகா : கானல் நீர் : காண்பவன் நீரின் தன்மையை எல்லாம் அதில் காணுவான். சிறு அலை வட்டங்கள் எழுந்து விரியும். அருகில் உள்ள பொருள்களின் நிழல்கள் தோன்றும். என்றாலும் ஏமாற்றும் பொருள்தான் அது.

கனவு காண்பவன் பல காணலாம். மூன்று குழந்தைகள் பிறந்து மூன்றும் சாவதாகக் காணலாம். அதனால் வருந்தி வாடலாம். அதை எல்லாம் உணர்த்தியது விழித்த நம் மனதேதான். ஆனால் கனவு உண்மை என்று தோன்றுகிறது. அந்தக் கனவில் ஒரு குரு வந்து உபதேசம் தந்து விழிக்கவைக்கிறார். உடனே எல்லாம் மறைகிறது. குருவும் மறைகிறார் நாம் விழித்த நிலையுடையவனாக ஆகித் துன்பம் மறக்கிறோம்.

கனவு உலகமும் நம் மனது சிருஷ்டித்ததுதான். தனியே தெரிந்தாலும் மனது இல்லாமல் அது இல்லை.

அதேபோல பீரும்மனில்லாதது வேறு ஒன்றுமில்லை. என்றாலும் உலகத்தில் காணப்படும் எதுவும் அது ஆக முடியாது. ஆகவே சோதி உருவமாகவோ, அல்லது எந்த உருவமாக வேனும் சரி, பார்ப்பதெல்லாம், பார்க்கப்படுகிறது என்ற காரணத்தாலேயே பீரும்மமாக இருக்க முடியாது. பீரம்மம் உலகத்தின் எந்த அனுபவத்துக்குள்ளும் — பார்த்து, கேட்டு, தொட்டுச் சுவைத்து முகர்ந்து பெறும் அனுபவமேனும் சரி, அல்லது எண்ணியோ, உணர்ச்சி வசம் பெற்றோ ஏற்படும் அனுபவங்களுள் எந்த அனுபவத்துக்குள்ளும் — வராது. அது அவ்விதம் பார்க்கப்படும் பொருளே யல்ல. இந்திரியங்கள், மனம், புத்தி இவை எல்லாம் ஓய்ந்த அங்கே தானே அது விளங்க ஆரம்பிக்கும். அந்த நிலையில் பார்ப்பது பார்க்கப்படுவது என்ற பேச்சே இருக்க முடியாது. கண்டேன், சோதி போல்தரிசனம் தந்தார் நாலு கைகள் ஏந்தி, என்றெல்லாம் சொல்வது கானல் நீரின் கதை தான்.

பீரும்மம் காட்சி தராத ஒன்று.

விழித்த பிறகும் கனவு தொடருமா? தொடர்ந்தால் அது கனவு தானே! சமாதரி நிலையில் தானன்றி வேறில்லாததால் தனக்குத் தானே ஒளிரச் சுகித்து நிற்கும் நிலையில் வேறு என்ன தோன்ற முடியும்? தோற்றம் தருவதெல்லாம் மனப் பிராந்தியே தான்.

(க-ரை) பீரம்மனில்லாமல் ஒரு காலும் ஜகத்து இல்லை. என்றாலும் அது உலக அனுபவத்துக்குள் அடங்கியதில்லை. அனுபவங்களுக்குட்பட்டு ஏதாவது பொருள் புலன்படுமானால் அது பீரம்மமாக இருக்க முடியாது. அது கானல் நீர் போல் ஏமாற்றம் தான்.

64 दृश्यते श्रूयते यद्यन ब्रह्मणोऽन्यन्न तद्ववेत् ।

तत्त्वज्ञानाय तद्वत्ता सच्चिदानन्दमद्वयम् ॥

தருச்யதே ச்ருயதே யத்யத் ப்ரஹ்மணோ(அ)ந்யந்ந தத்பவேத்
தத்வக்ஞானாஞ்ச தத் ப்ரஹ்ம ஸச்சிதாநந்தமத்வயம்.

யத்யத் — எதெல்லாம், த்ருச்யதே — காணப்படு
கிறதோ, ச்ருயதே — கேட்கப்படுகிறதோ, தத் — அது,
ப்ரஹ்மண — பிறும்மத்துக்கு, அந்யத் — வேருனதாக,
ந பவேத்—இருக்க முடியாது, தத்வக்ஞானாத்—அனுபவ
அறிவினாலும், தத்ப்ரஹ்ம — அந்த பிறும்மம், அத்வயம்
இரண்டற்ற, ஸச்சிதாநந்தம்—சச்சிதாநந்தப் பொருளே.

த்ருச்யதே ச்ருயதே - இதற்குள் முகர்ந்து, சுவைத்
துத் தொட்டு, உணரும் என்ற கருத்தும் அடங்கும்.
எல்லாமே பிறும்மம் தான். பிறும்மம் என்ற உள்ளொளி
ஆற்றல் தரவில்லை என்றால் ஐந்து பிராணைகள் எவ்விதம்
இயங்க முடியும் ? உலகம் ஏது?

ஆகவே உள்ளுலகம் வெளியுலகம் எல்லாம்
பிறும்மம் தான் என்றறியலாம். அந்தப் பொருளைத் தத்வ
ஞானம் மூலம் அறி கி று ம். தத்வஞானம் பெறும்
போது அவித்தை காரணமாக ஏற்பட்ட இந்த உலகமும்
அதன் தொந்தங்களும், பன்மைத் தன்மையும் அழி
கின்றன.

விழித்த நிலையில் இருக்கும் மனது தான், நாம்
நம்மை மறந்த நிலையில் கனவை ஏற்படுத்துகிறது.
அந்தப் பொருள்கள் எல்லாம் நம் மனதே தான். விழித்த
வுடன் நாம் நம் உண்மை நிலையை அடைகிறோம்.
கனவு தந்த உணர்ச்சிகள் எல்லாம் எங்கே மறைந்தன?
அதே போல தத்துவ ஞானம் என்ற விழிப்பு ஏற்பட்ட

ஷ்டன் இந்த உலகம் மறையும், சச்சிதானந்தமானதும் இரண்டற்றதுமான அந்த நிலையில் அமரலாம்.

(க.ரை) புலன்படும் எல்லாப் பொருளுமே பிரம்மத்தின் ஆற்றல் கொண்டு தான் நிலைக்கின்றன. ஸச்சிதானந்த பரப்ரம்மம் என்று தத்வ ஞானத்தின் மூலம் அறியலாம்.

65 सर्वगं सच्चिदात्मानं ज्ञानं चक्षुर्निरीक्षते ।

ॐ ज्ञानचक्षुर्निक्षेत भास्वन्तं भानुमन्धवत् ॥

ஸர்வகம் ஸச்சிதாத்மானம் ஞான சக்ஷுர்நிரீக்ஷதே

அக்ஞானசக்ஷுர்நேக்ஷேத பாஸ்வந்தம் பாநுமந்தவத்

ஸர்வகம் — எங்கும் சென்று நிறைந்திருக்கிற, ஸச்சிதாத்மானம் — சச்சிதானந்தப் பொருளை, ஞானசக்ஷு : — ஞானக் கண் தான், நிரீக்ஷதே — பார்க்கிறது, அக்ஞான சக்ஷு : — அஞ்ஞானக் கண் (ஊனக் கண்) பாஸ்வந்தம் — பிரகாசிக்கின்ற, பாநு — சூரியனை (ஆத்மனை) அந்தவத் — குருடன் (பார்க்க முடியாதது) போல், நேக்ஷேத — பார்க்கிறதில்லை.

ஞானசக்ஷு — ஸச்சிதாத்மாவான அப்பொருள் எங்கேயும் சென்று பரவியிருக்கிறது என்றாலும் அதைப் பார்ப்பதற்கு ஞான சக்ஷு என்கின்ற ஞானமாகும் கண்கள் வேண்டும். அதாவது இந்திரியங்களுடனும் உணர்ச்சிகளுடனும் சிந்தனைகளுடனும் ஒட்டி நிற்காத மதிபிரும்மத்வ பாவனையில் ஈடுபடுவதன் மூலம் அறிய அப்போது உதிப்பது ஞானக் கண்ணாகும்.

சூரியன் உதித்து, மேலேறி உலகை ஒளியில் முழுக அடித்தாலும் குருடன் பார்க்க மாட்டான். உலக அனுபவத்திலே குருடர்கள் குறைவு. பார்ப்பவர்கள் அதிகம். ஆத்ம அனுபவத்திலே குருடர்கள் அதிகம்; பார்ப்பவர்கள் குறைவு. அப்படிப் பார்க்கிறவர்கள்

காணும் ஆத்ம குரியனைக் குருடர்கள் இல்லை என்று தான் சொல்லுவார். அதற்குக் கண் என்ற கருவி வேண்டாமா?

(க-ரை) எங்கும் ஊடுருவி நிற்கும் சச்சிதானந்தப் பிரம்மத்தை ஞானக்கண் தான் பார்க்க முடியும். குரியனைக் குருடன் பார்க்க முடியாது. அதைப் போல அஞ்ஞானக் கண் படைத்தவன் அந்தப் பொருளைப் பார்க்கிறதில்லை.

ॐ श्रवणादिभिरुदीपज्ञानाग्निपरितापितः ।

जीवसर्वमलामुक्तः स्वर्णवद्योततेस्वयम् ॥

சீரவணாதிபிருத்திப்த(க்)ஞானாக்நிபரிதாபித :

ஜீவஸ்ஸர்வமலாந்முத்த : ஸ்வர்ணவத் த்யோததே ஸ்வயம்

சீரவணாதிபி : — கேட்டல், முதலிய (தர்க்கித்தல், ஆழ்ந்திருத்தல் ஆகிய) வற்றால், உத்தீப்த — ஏற்றி வைக்கப்பட்ட, ஞான அக்ஷி - ஞானத்தீயினால் பரிதாபித : — பொசுக்கப்பட்டு, ஸர்வமலாந் - எல்லா அழுக்குகளும், முத்த : — தீர்ந்த, ஜீவ : — ஜீவன், ஸ்வர்ணவத் - தங்கம் போல, ஸ்வயம் — தானே, த்யோததே - பிரகாசிக்கிறான்.

சீரவணாதிபி : - வேதாந்த அறிவைப் பெற பின்வரும் மூவகை முறைகளைக் கையாள வேண்டும்: சிரவணம் கேட்டல் மனனம் (இது சரியா, அது சரியா, இரண்டும் தப்பா, ஏன் எதனால் என்றெல்லாம் மனதுள் போராடும் செய்கை), பிறகு நிதித்யாஸனம் (அறிந்த உண்மையில் ஆழ்ந்து த்யானம் செய்தல்).

ஸ்வர்ணவத் - உடன் இருக்கும் மண் முதலிய அழுக்குகள் கரைய, வெளியான தங்கம் தானே பிரகாசக்கும். அதே போல ஞானம் என்று ஏற்பட்டவுடன் அழுக்குகள், அவிந்தை தரும் மோகங்கள் அவை தரும்

அலைவுகள் எல்லாம் மறைந்து ஒழிய அந்த ஞானம் தானே பிரகாசம் பெற்று இயங்குகிறது.

உத்தீப்த : - நன்கு ஏற்றி எரிய விடப்பட்ட. **பரிதாபித :** - நன்றாகக் கொளுத்தப்பட்ட. **ஜீவ :** - தனியே நான் என்று இயங்குகிற ஜீவன் !

(க-ரை) சர்வணம் முதலியவைகளால் ஞானச்சுடர் தூண்டி எழும். அந்தச் சுடர் ஒங்க அதில் எரியும் ஜீவன் எல்லா மலங்களும் பொசுங்கி நீங்கத் தானே பொன்போல் பொலிவு பெறுகிறான் — ஆத்ம மயமாகிறான்.

67 हृदाकाशोदितोह्यात्मा बोधभानुस्तमोऽपहृत् ।

सर्वव्यापी सर्वधारी भाति भासयतेऽखिलम् ॥

ஹ்ருதா காசோதிதோஹ்யாத்மா போதபாநுஸ்தமோபஹ்ருத் ஸர்வவ்யாபி ஸர்வதாரீ பாதி பாஸயதே (அ)கிலம்

ஆத்மா — ஆத்மாவாகிற, ஹ்ருத் ஆகாச : — இதயமாகிற ஆகாயத்தில், **உதித :** — உதித்த, போத பாநு — ஞான ரவி, தமோபஹ்ருத் — அஞ்ஞான இருளை நீக்கு பவராகவும், ஸர்வ வ்யாபி — எங்கும் பரந்து நிறைந்தவராகவும், ஸர்வதாரீ — எல்லாவற்றையும் தாங்குபவராகவும், பாதி — பிரகாசிக்கிறார், அகிலம் — உலகத்தை பாஸயதே — ஒளிரவும் செய்கிறார்.

ஹ்ருத் — இதயம் என்பது விஞ்ஞானம் உடற் கூற்றில் ஒன்றாகக் காட்டுகிறதே அது அல்ல. நம் உள்ளத்தில் எந்தத் தளத்திலிருந்து நல்ல எண்ணங்கள் மனிதப் பண்புகள் — பொறை கருணை, தியாகம் முதலிய குணங்கள் இயக்கம் பெறுகின்றனவோ அந்தத் தளத்தை நாம் இதயமென்று அறிகிறோம். இலக்கியக்காரர்கள் பேசும் இதயம் அது. விஞ்ஞானிகளும் டாக்டர்களும் பேசுவதல்ல.

மனம் புத்தி இரண்டும் செம்மை பெற நற்குண நற்பண்புகளின் இயக்கம் அதிகமாதல் வேண்டும். அப்பொழுது இதயம் சுத்தமாகும். அங்கே தான் ஞான ரவி உதிக்க முடியும். அந்த குரியன் அவித்தை தரும் மோக இருளை நீக்கும்.

ஸர்வதாரி — என்றால் எல்லா வற்றையும் தாங்குகிறவர் என்று பொருள் கூறப்படுகிறது. எல்லாவற்றையும் தன் மேல் தாங்குகிறவர்! என்று சாதாரணக் கருத்தில் பொருள் கொள்ளக்கூடாது. நூலாடையைத் தாங்கும் பொருள் பருத்தி என்று சொல்லும் போது பருத்திக்கும் ஆடைக்கும் எந்த உறவை நினைவூட்டுகிறோமோ அதே உறவைத் தான் இங்கே கடையும் நினைவு கொள்ள வேண்டும்.

அப்படி இல்லை என்றால், “அநாவசியமாக ஐயோ பாவம் எப்படித் தாங்குகிறோ!” என்று இரக்கப்படும் படி ஏற்படும்.

மகாராஜா ஒருவர் மூன்றரைப் பவுண்டு எடையுள்ள தலையைத் தாங்குகிறாரே! என்று அங்கலாய்த்தானாம் அவர் ஆள்! உடலை உயிர் தாங்குகிறது என்றால் உயிரை உடல் அழுக்கி நெறித்துவிடுமே! என்று நாம் அஞ்சுகிறதில்லை.

(க-ரை) ஆத்மா இதய ஆகாயத்தில் உதிக்கும். அது ஞானரவி. அஞ்ஞான இருளை நீக்கும். அதுவே எங்கும் நிறைந்தது; எல்லாவற்றையும் தாங்கும் பொருள். தான் ஒளிர்ந்து அகில உலகத்தையும் ஒளி பெறச் செய்கிறது.

68 दिग्देशकालायनपेक्ष्य सर्वगं

शीतादिहृन्नित्यसुखं निरञ्चनम् ।

यस्त्वात्मतीर्थं भजते विनिष्क्रियः

स सर्वविव सर्वगतोऽमृतो भवेत् ॥

தித்தேசகாலாத்யநபேக்ஷய ஸர்வகம்

சீதாதி ஹ்ருந் நித்ய ஸுகம் நிரஞ்ஜனம்

யஸ் ஸ்வாத்ம தீர்த்தம் பஜதே விநிஷ்க்ரிய :

ஸ ஸர்வவித் ஸர்வகதோ(அ)ம்ருதோ பவேத்.

ய : — எவனொருவன், விநிஷ்க்ரிய : — பதற்றம் நீங்கிய நிலையினனாகி, திக் — திசை, தேச — தேசம், காலாதி—காலம் முதலியவற்றை, அநபேக்ஷய—ஒதுக்கி, ஸர்வகம்—எங்கும் சென்று நிறைந்ததும், சீதாதி ஹ்ருத் குளிர் முதலியவற்றை அழிக்க வல்லதும், நித்யஸுகம்— என்றும் இன்ப மயமானதும், நிரஞ்ஜனம் — மையற்றது மான, ஆத்ம தீர்த்தம் — ஆத்மன் என்கிற புண்ணிய இடத்தை, பஜதே — பஜிக்கிறானோ, ஸ : — அவன், ஸர்வவித் — எல்லாமறிந்தவனாகவும், ஸர்வகதோ — எங்கும் நிறைந்தவனாகவும், அம்ருத:—அழியாதவனாகவும் பவேத் — ஆவான்.

ஆத்மதீர்த்தம் — தீர்த்தம் என்பது புனித நீரைக் குறிக்கும். கோவிலும், குளம் அல்லது ஆறு அல்லது கடற்கரை நன்னீரும் கொண்ட ஊரை நாம் தீர்த்தம் என்று கொண்டாடுகிறோம், அங்கே சென்று தங்கி நீராடி கோயில் சென்று குடி கொண்டிருக்கும் பூரணனை வணங்குகிறோம். வலம்வந்து வணங்கி கடவுளின் திரு உருவத்துக்கு எதிரே நின்று இடையறாமல் ஏத்தி அவர் அருளைப்பெற்றுப் போற்றுவதே பஜனை எனப்படும். பஜனை வெளி முறையில் பாடலாக அமையலாம். இடையறாது கூவப்படும் பெயர் வரிசையாக அமையலாம். முயற்சி அவன் அருளைத் துதித்துப் பெறுவது தான். அருள்பெற்று அதிலே ஆழ்ந்து தன்னை மறப்பது தான் முடிவு. உடல் மனம் புத்தியுடன் உறவு கொண்டு, பிரமை கொண்டு, மயக்கம் கொண்டு சிதறும் நான் என்ற

இயக்கத்தை நிறுத்தி ஆத்ம மயமாகி மாறுவது தான் அதே போல 'ஸ்வாத்ம நிர்ந்தம் பஐதே !' என்று இங்கே குறிக்கப்படுகிறது. ஆத்மா புனிதத்தத்துவம் ! அங்கே சென்று அமர்ந்து படிக்கிறோம். அதில் முழுகுகிறோம். அந்த ஆத்மா எத்தன்மைத்து என்று மீண்டும் சில உரிச் சொற்கள் கொண்டு விளக்கப்படுகிறது.

திக் தேச காலம் - முதலியவையைத் துறந்து எங்கும் சென்றது அது. தனி உயிர்ப்பொருளில் இயங்கும் அதே உயிர்த்தத்துவம் தான் உலகங்களுள் எல்லாம், உலகத்தில் எங்கனும் ஒளிர்கிறது. அதைப் பரப்பிரும்மம் என்கிறோம். அந்தப் பரப்பிரும்மமே தான் நம்முள்ளே இருக்கிறது என்றால் நம்முள்ளிருக்கும் அதே ஆத்மா தான் எங்கும் மலர்ந்திருக்கிறது என்று தெளிவு கொள்ளுதல் வேண்டும்.

சீதாதி-என்பதால் துக்கம் சுகம், ஒளி இருள் குளிர் குடு எல்லாவற்றையும் துறந்த ஜீவன் என்று பொருள். அநாவது உடல். பொறிகள், மதி அவற்றால் ஏற்படும் கஷ்ட நஷ்டங்கள் விருப்பு வெறுப்பு அலைவுகள் எல்லாம் துறந்த நிலையில் 'நான்' என்கிற இயக்கம் அமைதி அடைகிறது.

அப்படி அடைந்தவன் ஆத்ம சாக்ஷாத்காரம் செய்கிறான். ஆத்மனைப் புரிந்துகொண்டவன் பிரும்மத்துடன் இணைகிறான். அந்தப் பிரும்மத்திற்கு அமரத் தன்மை எல்லாம் அறிதல், எங்கும் ஊடுருவிப் பரவி நின்றல் ஆகியவை சிறப்பாம். ஆகவே ஆத்மாவும் அதை அடைகிறது என்பதில் வேற்றுமை ஒன்றுமில்லை.

கனவு காண்கிறவன் விழித்தவுடன் விழித்தவன் ஆனது போல் இந்த உலகக் கனவை ஒழித்தவன் ஆத்ம

உலக விழிப்பை அடைகிறான், அதாவது அமரப் பிரம்ம னாகிறான்.

அந்த நிலையை நித்யசுக நிலை என்று குறிப்பது உலகம் புரிந்து கொள்ள வேண்டும் என்பதற்காகத் தான். ஏன் என்றால் துக்கம் என்ற ஒரு நிலை இருந்தாலல்லவா சுகம் என்ற பேச்சு ஏற்படும்? குரியனருக்கும் இடத்தில் இருள் என்ற சொல்லுக்கு இடமேது. இரட்டைப் பொருள்கள் அவற்றின் பேச்சு எல்லாம் கட்டுப்பட்டு அழிய நிற்கும் உலகத்துக்குத் தான் உரியது; எனவு உலகமான இந்த மாயப் பிரபஞ்சத்துக்குத் தான். ஆத்ம உலகில் அப்பேச்சே கிடையாது, என்றாலும் சுக துக்கம் என்ற அளவுக்குட்பட்ட அறிவை உள்ள நமக்கு நித்யசுகம் என்ற சொல் தான் விரும்பத் தக்கதும் உண்மையானது மான ஒரு கருத்தைத்தர முடியும். அங்கே அந்நிலையை அடைந்தவன் அமரன் என்று சொல்லி ஆத்ம போதம் அடிகிறது.

इति श्रीमत्परमहंस परिव्राजकाचार्य श्रीमच्छङ्करभगवत्पादकृतं
आत्मबोधप्रकरणं समाप्तं

பின்னுரை.

இது ஆத்ம போதம். மற்ற புத்தகங்கள் போல் ஒரு முறை படித்து மூடி வைக்கத் தக்கதல்ல. மீண்டும் மீண்டும் படித்துச் சிந்தித்து வாழ்க்கையின் உண்மை யனுபவமாக மாற்றத் தகுதி வாய்ந்த கருத்துக்கள் கொண்ட புத்தகம் இது. தவிரவும் ஆத்ம வித்தை என்பது வாழ்க்கை விதையானபடியால் பசித்தவன் உண்டவுடன் மீண்டும் மீண்டும் பசி எழுவது போல் ஆத்ம சாக்ஷாத்காரம் மீண்டும் மீண்டும் நமூவி விடக்கூடிய ஒரு நிலை. பசியே இல்லாத நிலை ஒன்று ஏற்படும் வரை மீண்டும் மீண்டும் சாப்பிட்டே யாக வேண்டும். சாப்பிடும் வித்தை பூர்ணமடையும்

வித்தை யல்ல. அதே போல அத்ம் வித்தை சுலபமாகக் கிடைக்கும் வித்தையல்ல. குருவிடம் கேட்டுக் குருவின் கிருபை பெற்று தொடர்ந்து பயிற்சி செய்து நமுவ நமுவ மிண்டும் ஏறி அமர்ந்து பயன் பெறும் நிலையாம் அது. அகவே இந்த நூல்கள் மிண்டும் மிண்டும் படிக்கத் தக்கவை.

அதற்கு ஏற்றவாறு முதல் சுலோகத்தை மிண்டும் ஒரு முறை வாசித்தே நிறுத்த வேண்டும்.

தபோதி : சுண்ணாம்பாநாம் சாந்தாநாம் விதராகினாம்
முமுக்ஷுனாமபேஷ்யோ(அ)யமாத்மபோதோ வித்யதே.

சுபம் — ஓம் தத்ஸத்.

பஞ்சீகரணம்.

விபரம்

தன் ம
வை

— துளிர்
இருள்.
படும்

— லாம்
பிரிந்து
விட்டன

ஒருபாதி
அப்படியே
மறுபாதி
கால் காலா

ஒரு பாதி
யுடன் மறு
பாதிகளின்
அரைக்கா
லரைக்கால்
பாகம்
இணைந்து

	1 Ether	2 Air	3 Fire	4 Water	5 Earth
I					
II					
III					
IV					

விவரம் 12ம் சுலோகத்தின் கீழ்ப் பார்க்கவும்.